

Finta Kata

Csillaghullás

Szonettkoszorúk

1.

7. VERSESKÖTET

*A borítón látható kép:
az Internetről vettem le, alkotója ismeretlen.*

CSILLAGHULLÁS SZONETTKOSZORÚK

TARTALOM

Szonettkoszorú elnevezése	Készült	Sorszám	Oldalon
Ábrándozom	2013. október 4.	1	8
Család – szeretteink	2014. március 9.	18	15
Család – szülők – testvérek	2014. február 6.	15	22
Csalódás – bánat	2013. november 9.	5	30
Csend és szeretet	2013. október 12.	3	38
Csillaghullás	2014. július 5.	25	45
Demokrácia (átemelve)	2013. november 15.	6	53
Elmélkedem	2014. március 12.	19	61
Elmúlt idők emlékei	2013. október 31.	4	69
Élet a földtekén	2014. május 31.	22	77
Gondolkodom és imádkozom	2014. január 30.	14	84
Hideg téli napok	2014. január 25.	13	91
Humor	2013. december 31.	9	99
Indián nyár	2014. június 1 – július 12.	26	107
Karácsonyvárás	2013. december 6.	8	114
Kedvenc állataink – madarak	2014. július 28.	27	122
Örökké szeretni	2014. február 15.	17	130
Tréfás versek	2014. május 7.	20	138
Tréfa és valóság	2013. november 22.	7	145
Vadon mélyén	2013. október 13.	2	152

2014. augusztus 15.

2013. Lányommal és unokámmal Visegrád-Gizella-telep
reh. kórház parkjában felkötött karral

**A kötetet borítóval együtt szerkesztette
és a szonetteket
írta:**

Finta Kata, Art- és Nívódíjas költő – író

Előszó

A költő legújabb könyvében megint szép versekkel találkoztam. Évről-évre szebb, jobb alkotások látnak napvilágot és költészete kiteljesedését tudom észlelni versről-versre. Mert szép dolog az, hogy valaki verset ír, és más dolog az, ha valaki költőként teszi ezt.

Finta Katalin nálam már a költő szót és a tehetséges jelzőt is elérte. Félig népiesen lírai költészete nagy érték, mert olyan vonatkozásai vannak e stílusnak, ami igazán közérthetővé teszi mindenki számára, hogy mit akar mondani. Nem rejtőzik divatos szimbólumokba, hanem egyszerűen, mint egy népdal kimondja a kimondhatatlant, megírja a megírhatatlant, és jó poémák kerülnek ki keze alól, jó helyen jár, és sokat fejlődik nap, mint nap. No, persze amikor szonettet ír, vagy éppen szonett koszorút, akkor teljesen lenyűgöz írása csodáival és belebújik a költészet köpenyébe és írja, írja a szebbnél-szebb tizenégyes sorok láncolatát. Mester szonettek ezek. Ahogy mondja:

Mesél az erdő

Óh, mily' jó veled erdőben sétálni,
Míg a sas felszáll, fel a magas égig,
Kiterjesztett szárnyát, erős lábait
Lent csodálkozva nézik fiókái.
Lépteink alatt gallyak ropognak,
Fák tetején madarak pihennek,
Katicabogarak szállnak sietve,
Egy özvegy madár búsan szól a fán...
Csitt... hallgatom, az erdő mit mesél
Madarak halk dala kíséri csendben,
Talpunk alá falevelet hord a szél...
A virágok közt döngicsélnek méhek,
Szárnyuk alá rejtik a virágporát,
S hazaszállnak gyűjtve édes mézet.

És hallgatjuk ezt a szonettet és Petrarca édes olaszos hangja száll és zeng a sok bogár, s már lángja van a napnak! Szébbnél-szebb írásaiban elveszik az olvasó és egy mesevilágban ébred fel! Szonettjeiben törekszik az újra, a szépre, arra, ami mindene, a lelke. Szól az élet apró dolgairól és közben kimondja a nagy dolgokat is egyben. Szépreményű tehetsége már vele született hisz, tudjuk: „Poéta non fit, sed nascitur”, tehát: költő nem lesz, csak születik! Finta Katalin költőnek született és költővé is vált. E könyve az igazolása és diplomája is egyben. Szép szavaihoz csak annyit tennék hozzá: ha mindenki így gondolkozna e kihűlő bolygón, már más lenne a világ, és a szeretet legyőzné a sötétséget. Sajnos mindenki nem lehet Finta Katalin, a költő! E könyve is megmutatja, hogy mekkora szükség van a költőkre, akik sorsirányítók is verseikkel, és bölcsességükkel mindent megindíthatnak. Szonettjeiben az otthon, a szerelem, a család dominálnak, de a béketeremtés is szerepel. Környezetének örülni kell, hogy ilyen nagyszerű költő él és szórakoztatja családját mívés versekkel és szonettekkel.

Mint a Batsányi-Cserhát Művész Kör oszlopos tagja az újra törekszik és a megírt vers mindig bekerül a nyomdagépbe nála, mert tehetséges, jó vénájú költő.

Ez kell ma, a költői beszéd, hogy a durva világot egy kicsit szelídebbé tegye! És ez könyvének lényege. További sikereket Kedves Finta Katalin...

Budapest, 2014. augusztus 10.

Lovag Bornemisza Attila író, költő,
elnök – főszerkesztő

1. Szonettkoszorú – Ábrándozom...¹

1. ÁLMODTAM²

Fényes tükörben csak bámulom magam...
még kisleány vagyok – gyenge-ártatlan
képzeletemben repülök hozzád már,
veled szárnyalok, láttalak álmomban.
Elém toppantál, jöttél fehér lovon
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem,
előttem álltál csókkal köszöntöttél
s a daliás alakod megcsodáltam.
Fényes tükörnél álmokban fürödve
szemem behunyom, látom jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme.
Sok idő pergett le homokórámon,
vágytam hozzád, érted sóvárogtam,
hiába vártalak... elszállt az álmom...

2. JÓ A KIKELET³

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér tájra...
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek zsivaja tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég,
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Kéményen fészket rak a gólyamadár,
lelkünk ujjong, szívünkben szeretet él,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.

---

¹ Készült: 2014. február 6 – május 23. Annyiban tér el a szabálytól, hogy az egyes versszakok utolsó sorai nem ismétlődnek a következő sorok elején.

² Eredeti vers készült: 2013. szept. 28. – Szonett: 2014. jún. 6.

³ Eredeti: 2011. január 30.

3. AUGUSZTUS VÉGÉN⁴

Hiába zúg a szél, múlik már a tél,
kabátot magunkon jól összehúzzuk,
mégis néha-néha kicsit még fázunk,
de virágos a táj, kiderült az ég...

A fecskék Afrikából útra keltek,
fárasztó útjuk után hazatértek,
gondosan elfoglalták a fészket,
igazítják, javítják, tojásokra ülnek,
majd utána egymást váltogatva
melengetik, majd összekeverik,
s a tojások kikelnek nemsokára.

A kislefecskek, csipognak és tátognak,
fecskemama útra kél, csőrben hozza
az étket, megeteti fiókáit.

4. ITT A TAVASZ⁵

Friss szellő fúj Keletről, korán van még,
rám süt a nap, a szememet kinyitom,
tüdőmben a friss levegőt beszívom,
mert reggelenként engemet ez éltet.

Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.

Felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár,
tányéromon vajás kenyér, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, a munka vár.
Odakünn gyönyörű tavasz van már,
kinyílt a szép kankalin és tulipán.

Szeretem a május havát, tavaszon,
enyhe szellő suttog nékem titkokat.

---

⁴ Eredeti vers: (2010. augusztus 24.)

⁵ Eredeti: Budapest, 2011. március 29.

5. MÁJUSI SZONETT⁶

Beborult a napfényes ég felettünk,
búsongani elég volt. Sétálj egyet,
ne félj esőtől, én melletted leszek,
megfogom a kezéd, féltve őrizlek.
Szívem szomorú, tele fájdalommal,
fájó sebeimet kérlek, gyógyítsd be.
Mikor lesz felettünk ragyogó kék Ég?
Mit gondolsz kedves, leszünk még boldogok?
Olyan az életem, mint a nyári zápor,
hiába sóhaj, maradok csak vándor.
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',
melletted maradok... szomorú ne légy!
Napsütésben, csókjaid tüzeiben,
ha rád gondolok, boldogság tölt el!

6. TAVASZVÁRÓ⁷

Lobogó tűznél ülök a szobában,
kinézek a tájra – hópihék ágya
mindenhol, amerre szemem ellát –
csillogó fehér ruhát ölt magára.
Duruzsoló kályha lángjai mellett
a közelgő tavaszt várom merengve,
körülottem mindenhol sűrű a csend,
bizsereg a szívem, vár valamire.
Ha melegen süt le rám a napsugár,
s olvadozni kezdenek a jégtáblák:
majd virágba borulnak az orgonák,
madarak dalától zsong-bong a határ...
szívem csordultig telt szeretettel,
érezem a tavasz balzsamos illatát...

---

⁶ Eredeti vers: 2010. április 23.

⁷ Eredeti vers: 2010. február 3.

7. MESÉL AZ ERDŐ⁸

Óh, mily' jó veled erdőben sétálni,
míg a sas felszáll, fel a magas édig,
kiterjesztett szárnyát, erős lábait
lent csodálkozva nézik fiókái.
Lépteink alatt gallyak ropognak,
fák tetején madarak pihennek,
katicabogarak szállnak sietve,
egy özvegy madár búsan szól a fán...
Csitt... hallgatom, az erdő mit mesél
madarak halk dala kíséri csendben,
talpunk alá falevelet hord a szél...
A virágok közt döngicsélnek méhek,
szárnyuk alá rejtik a virágporát,
s hazaszállnak gyűjtve édes mézet.

8.

Míg ősfák alatt az erdő megpihen,
alant zöld békák sokasága brekeg,
fenn tátja száját a kismadár-sereg,
s madárdal hallszik a fák tetején...
Csendesen zsong az erdő, ha szél támad
mókusok ugrálnak, a gally megreccsen,
hangyaraj sietve nyüzsög fatörzsén,
nagy bábjaikat hordozzák hátukon.
Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
éltető nyárnak melegét siratják,
nekik már őszi levelek üzennek.
Tücsök pengeti hegedűje húrját
faágon nagyot kacsint egy bagoly...
vidáman még egyszer nagyot huhog.

---

⁸ Eredeti vers: 2010. október 20.

9.

Mi ketten csendben átkarolva egymást
– halljuk, mit mesél az erdő nekünk –
míg sétálunk ősfák ágai között
balzsamos illatok felénk szállnak...
Szívünk dobog, éled a szerelem,
ennyi csodát megélni nem reméltem.
Szép fejed hajtsd a vállamra és nézz a
szemembe, tudjam, te mit üzensz nekem?
Egymást átölelve elmondod majd
nekem, mit mesélt az erdő... Halk zene
mellett várjuk a pirkadó hajnalt.
Lélekben felszállunk a fellegekbe,
ott ülünk ketten a Göncölszekerén,
álmunknak már sohasem lesz vége!

10. NYÁRI ÁRADAT⁹

Sétálni megyek fényes nyári nap,
melegben nézem a kirakatokat.
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.
A derült kék ég beborul felettem,
villám csapkod fekete fellegből,
fal mellé húzódok a zord időtől,
ernyőmet a fejem fölé emelem.
Olyan az élet, mint a nyári zápor,
viharral tör rám, váratlanul támad;
attól rettegek, mindjárt elsodor...
Zúgva, hömpölyögve tör ránk az ár,
tengervíz zúdul be az otthonokba,
s elönt mindent, ami útjában áll.

---

⁹ Eredeti vers: 2010. június 28. Szonett: 2014. június 7.

11. VIHAR¹⁰

Az éj leple alatt vihar közeleg,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél...
A villám lecsap, ha mennydörögni kezd,
a lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, (de) nincs hová a fejem letenni.
Mi lesz velem? Segíts én Istenem...
Erdő mélyén mindenütt néma csend,
már nem villámlik... vihar is elült,
a fán harkály-doktor kopog odafenn.
Derült kék az égbolt felettem,
a tájon csend honol körülöttem...
fáradságom elmúlt... megpihentem!

12. VIHARBAN – SZONETT¹¹

Lombsátorban hallgatom múzszám dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.
Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
a vágy és a bánat engem elemészt.
Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lágymuzsika mellett száll a sóhajom,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.

---

¹⁰ Készült: 2011. október 5.

¹¹ Készült: 2010. október 4.

13.

Gyertyák lobognak, mély csend mindenhol,
lelkemben megszólal a halk szopránod...
hő sóhajok a magasságba szállnak...
szememet lezárva veled álmodom.
Álmomban suttogó hangodat hallom
halk zene fülemnek, békés a lelkem,
ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem,
a szemed ragyogó csillagát látom...
Csöndben nézem a hajnal ébredését
ne zavarjam meg a szép álmodat,
elmúlik a hajnal, kéklik már az ég...
Rám mosolyogsz, álmos a sóhajod,
szemed kéklőn fénylik, boldoggá tétél,
csodás dallamod dúdolom örökké...

14. ÁBRÁND VOLT¹²

Ábrándozom, ha szemem lehunyom...
Életem milyen volt, arra gondolok,
időm tölteni másként kellett volna
annyit már leszűrök belőle most:
Lét nyugalmára, élet szépségére,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot úgy tettem dolgom,
egymás után múltak értékes percek,
magamnak szebb napokat képzeltem,
ahol nyugalom van oly helyen élni,
érték a tudás, szorgalom és szépség,
ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.
Életem folytán azt kellett megélnem:
semmi se igaz, ábránd volt minden...

---

¹² Eredeti vers: 2013. október 4.

15. MESTERSZONETT – Ábrándozom

Fényes tükörben csak bámulom magam
odakünn mindenhol hóborított táj...
hiába zúg a szél, a tél múlik már,
friss szellő fúj Keletről, még korán van.
Beborult a napfényes ég felettünk,
ülök a szobában lobogó tűznél...
Óh, mily' jó veled sétálni erdőben,
míg ősfák alatt az erdő megpihen...
s mi ketten csendben átkarolva egymást,
fényes nyári délután sétálni megyünk,
de vihar közeleg az éj leple alatt...
Lombsátorban műzsám dalát hallgatom:
gyertyák lobognak... mély csend mindenhol...
lehunyom a szemem, s ábrándozom...

18. Szonettkoszorú – Család – szeretteink¹³

1. ILYEN AZ ÉLET (Három nemzedék)¹⁴

Kicsi gyerek izeg-mozog gond nélkül,
ha jó a kedve eszik, iszik játszik,
gondja semmire sincs, kacarászik,
hamar fárad, szemét hunyja, s lecsücsül.
Iskolások szívesen csak játszanak,
megpihennek, a tévé elé ülnek,
csak ímmel-ámmal veszik a könyvüket
kézbe, aztán hamar elfáradnak.
Szüleiktől félnek, de nem értik meg
„őseiket”, kik szeretettel veszik
körül őket. Fel sem fogják, mért kell
óvni tini gyermeküket, úgy hiszik,

¹³ Szonettkoszorú készült: 2014. március 9. – 2014. május 23.

¹⁴ Eredeti vers készült: 2007. december 15. – Szonetté átalakítva: 2014. március 8.

hogy ők már rég' felnőttek, értetlenül
bámulnak, majd később ráéreznek.

2.

Bámulnak, majd később ráéreznek:
az élet nem fenéki-ig-tej-föl! Akkor
látják és értik meg őket, és az
időseket, ha szüleik gyengülnek,
a nagyszülők szemüveget hordanak,
bottal járnak, lepihennek délután,
nem szeretik a hangos zenét, csak a
csendességet, szobába behúzódnak.
Ilyen ez az élet: ha megszületünk,
kisgyermekként sokat játszunk és lassan
növekedünk, iskolába járunk,
felnövünk, majd később szülők leszünk,
nemsokára ráncosodunk, azután
lassan járunk, fáj a lábunk, öregszenk.

3.

Öregszenk, lassan járunk, fáj a lábunk,
botunkkal is botorkálunk, vastag
szemüveggel is homályosan látunk...
Ezért figyeljete: kik most vagytok
gyerekek: jár az óra, lassan ti is
felnőttök, majd szülők lesztek, végül
eljön az idő, hogy megvénültök
és bottal járva, botorkálva, alig
látva, tán' nagyothallva, – metróra vagy
buszra szállva ülőhelyet kerestek,
– s akkor majd ti sem értitek, hogy a
tinik mért nem adják át nektek a
helyüket?, ha majdani egészséges
ifjak (mint most ti) kibámulnak az ablakon.

4.

Ifjak majd kibámulnak az ablakon,
mintha észre se vennék a megfáradt
öreget, úgy tesznek, tán' nem is látnak,
mintha ők már állni sem bírának.
Ha ezt végiggondoljátok, már most
másként cselekedtek: tisztelitek az
időseket, mert ti is azok lesztek!
Látjátok: ők elfáradtak, ti pedig
magatokat még jól bírjátok! Nos, majd
akkor megértitek, kedves tini
gyerekek, hogy ilyen könnyörtelen az
élet. Ti pedig ezek után az
idős, fáradt emberekkel szemben majd
megértők, udvariasak legyetek!

5. UNOKÁKKAL TEMETŐBEN¹⁵

Megértőek, udvariasak lesztek!
Csendes eső szemerkél, egy délután
temetőben talpunk alatt lehullt
piros-sárga-barna- és zöld színes
falevelek ropognak. Két oldalról
mellettem kis unokáim – kézen-
fogva – figyeljük, hogy milyen sokféle
helyen – már rég' elhunytak nyugosznak.
Miért van temetőkből olyan sokféle
sír? Nyugosznak díszes sírboltban,
fényképekkel, lámpákkal és szobrokkal,
márványból épült kriptákban. Máshol
sokan csak egyszerű kicsi sírban és
tövis-rózsabokor alatt álmodnak.

---

¹⁵ Eredeti vers (Temetőben című) készült: Budapest, 2005. március 20. – Szonetté átalakítva
(Unokákkal temetőben c.) 2014. március 8.

6.

Álmodnak tövis-rózsabokor alatt.
Mondd nagymama – kérdi tőlem unokám –
ők ott is lakótelepen laknak?
Elhunyt szeretteimnél pihennek most
gondolataim, hullanak fejünkre
ázott falevelek. Emlékezetem
a múltba visszarángat: amikor ők
– kik itt vannak elhantolva – együtt
járt utunk, kezünket összefonva.
Már csak emlékezetünkben élnek ők:
szülők, akik egykoron velünk voltak,
kik bennünket neveltek, a testvérek,
rokonok, akiket mindig szerettünk.
Ott nyugosznak ártatlan kisdédék is.

7.

Az ártatlan kisdédék ott nyugosznak,
kiknek élete-virága még ki sem
nyílhatott hervadt bimbójába. Az
ismerősök s jó barátok sírjánál
megállunk, kikkel egykoron jóban-
rosszban osztoztunk és a szerelmünk
sírjánál, akit sohasem feledünk.
Most csendes esőben rájuk gondolunk,
sárguló avarban, a lehullt színes
faleveleken lépegetve, sírjuk
előtt meghatottan állva mécseset,
gyertyát gyújtunk, őket imába zárva.
Szomorú szívvel emlékezve rájuk,
kik most odaátról tekintenek ránk.

8.

Kik most odaátról ránk tekintenek
fáj, hogy elmentek, siratjuk őket, kik
minket gondok közt itt felejtettek.

Lelkünk bánattal csordultig megtelve,
szemünk szomorú könnyekkel tele.
Az Égbe' most hozzájuk száll az imánk,
ahol már tudhatják, majd mi vár miránk,
ha elérkezik az óránk. Nem titok
odafenn, hogy az égi mezők fényes
kapujában ki fog várni majd ránk.
Kis unokáim jusson eszetekbe:
odaát igazság van, ki idelenn
jó volt, megkapja jutalmát, s a halál
órája sem gazdagság szerint jár.

9.

Halál órája se gazdagság szerint
jár, kincsekkel nem lehet megváltani.
Ott gazdagoknak luxus-lakás nem jár,
– nem úgy, mint idelent a Földön – mert
szegény- és gazdag egyformán osztoz.
Úgy kapja ott mindenki a jussát,
ahogyan földön élte mindennapját.
Igazságos Isten kegyét úgy osztja:
ki jót tett itt, kit szeretet vezérelt,
szegénynek adott: megleli jutalmát,
de a dölyfös és gonosz vezekelhet,
szenvédhet, lelkének nem lesz nyugta,
ne számítson túlvilágon jólétre,
sem igazságos Isten irgalmára!

10. MEGBOCSÁTÁS?¹⁶

Ne számítson Isten irgalmára!
Akkor jut eszünkbe, mit kellene
tenni, mikor késő, ha szeretteink
itt hagynak, s többé vissza sem jönnek.
Emlékszem, szorosan fogtam a kezét,

---

¹⁶ Eredeti: 2009. július 29. Szonetté alakítva: 2014. március 8.

fájdalmát akartam átvenni tőle,
szeméből letöröltem keszkenőmmel
könnyét, ne lássam kínját, szenvedését.
Nemsokára betegen várt rám megint,
siettem hozzá vigasztalni, gondját
viselni: megmosdattam, fésültem és
étellel kínáltam. Arra kért engem,
ha legközelebb megyek hozzá: azt
vigyek neki, amit enni szeretne.

11.

Amit szeretne enni, vigyek azt,
neki szerezni örömet akartam.
Egy korahajnalban bekopogtam
hozzá, sivár-üres házat találtam,
ahol engem már senki sem fogadott.
Talán elkéstem? Nem várt meg engem?
Örök magányba ilyen sietősen
miért ment el? Akkor jut eszünkbe, hogy
még mit kellett volna tenni, amikor
már késő a bánat, ha szeretteink
lelke oda száll, ahonnan már vissza
soha nem talál. Hiába, nagy a
bánat, rajta változtatni nem lehet!
Imádkozunk értük, annyit tehetünk!

12. SZÜLŐFALUMBA LÁTOGATTAM¹⁷

Annyit tehetünk, értük imádkozunk!
Erdők alatt bújik meg a kis falu,
mindig tiszta főutcája, s mint Duna
a fővárost, átszeli egy kis patak,
meszelt házak sorfala áll kétfelől,
gazdák tisztítják utat-udvarukat.

---

¹⁷ Eredeti: 2009. december 5. Szonetté alakítva: 2014. március 8.

Az ifjúság vándorolt városokba
onnan is, ahonnan szülők életet
nem kapnak, mint a fákon csicssergő
madarak. Egészen más lett minden,
mint amikor itt éltem szüleimmel
a faluban, most csend ül mindenhol.
Iskola mellett tanító-lakásban
ott éltem én is három testvéremmel.

13.

Ott éltem, három fiútestvéremmel.
Minden más volt, nem féltünk mi senkitől,
erdőt-mezőt jártuk, epret ettünk,
mint Jancsi és Juliska gombát szedtünk,
s éltünk, mint mesében: a madarakat
figyeltük, fogtunk szarvasbogarat,
kígyót-békát, megmáztuk a fákat,
nyuszi után futkostunk, s az iskola-
udvaron métáztunk. Tanulni kellett,
mert szigorú tanítóként bennünket
apánk oktatott, s nem kivételezett.
Kinőttük az iskolát, vidám élet
megszakadt, szülőföldnek búcsút intve
városi középiskolába mentünk.

14.

Városi középiskolába mentünk,
beborult az ég felettünk, világban
háború dúlt, az országhatárnál
front fenyegetett, vészes idők jöttek.
Minden épkézláb férfit besoroztak
katonának. Az élet nehezedett,
nem tudták elviselni az emberek.
A front előtt menekülni hiába
próbáltak, mindenhol harcok folytak,
az ellenség mindent lerombolt, az
iskola találatot kapott, majd

az idő vasfoga falát szétmarta.
Most rajtam kívül nem hiányzik másnak,
üres helyén (csak) én állok meghatottan.

15. MESTERSZONETT – Család, szeretteink

Kicsi gyerek izeg-mozog, gond nélkül,
bámulnak, majd később ráéreznek:
öregszünk, lassan járunk, fáj a lábunk,
ifjak (mint most ti) az ablakon kibámulnak.
Megértőek, udvariasak legyetek!
Álmodnak tövises rózsabokor alatt,
az ártatlan kisdetek ott nyugosznak,
kik most odaátról ránk tekintenek.
Halál órája se gazdagság szerint jár,
Ne számítson Isten irgalmára!
Vigyek neki, amit szeretne enni.
Imádkozunk értük, annyit tehetünk!
Ott éltem, három fiútestvéremmel,
míg a városi iskolákba mentünk.

15. Szonettkoszorú – Család – szülők, testvérek¹⁸

ANYÁMRA EMLÉKEZEM¹⁹

Ott éltem öledbe', repesve vártál.
Megérkeztem hideg télben, szerettél.
Pici voltam szoptattál, körülvettél
örültél, s kisbölcsőben ringatgattál.
Éhes voltam etettél, minden este
meséltél. Kiskoromban pelenkáztál,
gyöngéden fürösztöttél és mosdattál,
törölgettél, simogatva szerettél.

---

¹⁸ Készült: 2014. február 6 – május 23.

¹⁹ Eredeti vers készült: 2007. június 14. Szonetté alakítva: 2014. február 10.

Elindultam – követtél, lépteimre
figyeltél, kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetted. Betegségben
aggódtál, gyógyítottál-pátyoltál.
Ha sírtam vigasztaltál, el nem hagytál,
bánatomban is mindig velem voltál.

2.

Bánatomban is, mindig velem voltál.
Könnyeimet törölgetted, sebemet
bekötözted, ha gondom akadt meg-
osztottad. Álmomban is vigyáztál.
Tanítottál, ölelgetve becéztél és
kísérgetted. Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.
Ha jó voltam, akkor megdicsértél,
ha elmentem integetted. Tanítottál
imádkozni, templomba együtt mentünk,
nem hagytál egyedül, mellettem álltál.
Jóságodat meghálálni nem lehet,
elfeledni sem tudom, imáimban
megköszönöm, örökké élsz szívemben!

3. NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM²⁰

Megköszönöm, örökké élsz szívemben.
Kisdiák koromban a szünidőket
én mindig nagymamánál töltöttem.
Árnyas udvarában nagy tál eperrel
kezében, kedves mosollyal várt engem.
Ősz haja lobogott a szélben, élém
tipegett hosszú ruhában. Hozzája
mindenkor örömmel utaztam fenyők,
közt, sűrű, füstöt eregető hosszú
szerelvényben, kanyarogva – a vonat

---

²⁰ Eredeti: 2009. november 5. – Szonetté alakítva: 2014. február 5.

ablakában állva – ábrándoztam.
Bámultam a csodás erdélyi tájat,
az égig felnyúló fenyőfákat,
a sűrű erdő ózondús illatát.

4.

A sűrű erdő ózondús illatát
élvezettel szívtam be magamba.
Nem tartott sokáig a boldogságom,
országunkhoz már közeledett a front.
Rokonoktól gyorsan kellett búcsúznom...
el kellett hagyni kedves otthonunkat.
Édes jó nagyanyám karjaiba zárt,
utoljára lát – suttogta fülemben.
A háború zord szele kegyetlenül
tőle nagyon messzire elsodort,
beteljesedett a jövődölelése:
engem már nem ölelhetett többé.
Országhatárnál ellenséges hadak
álltak, hogy országunkat megdöntsék.

5.

Hadak álltak megdönteni a hazát.
Olyan idők jártak, nem maradhattam
tovább, távirattal rendeltek haza a
szüleim. Nagyon szomorú utazás
volt, fegyverek ropogása odáig
hallatszott. Otthon aggódva szüleim
vártak rám, hogy hazaérkezem-e?
Drága nagyanyámnak bevált jóslata,
Ő nem ölelt többé, elment örökre,
Páva község temetőjében nyugszik,
felhőkig nyúló fenyőfák tövében,
havasok aljában alussza álmát,
őseink mellett imádkozik értünk
s az égi mezőkről tekint le ránk.

6. VALAMIKOR RÉGEN (2)²¹

Az égi mezőkről ránk tekinthet.
Emke-utca háromban éltem, mikor
jött a front, tizenöt éves voltam,
s akkor váratlanul felnőttem.
Szorongatott helyzetünkben Istenben
bíztunk, ki tudná megmondani miért
tette?, de bennünket nem segített,
egész országot súlyosan büntette.
Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett
sietve óvóhelyre menekültünk.
Szeptember-tízet írtunk 1944-ben:
idegen hordák hazánkba törtek,
s tinédzser-koromban felnőtté értem.

7.

S én tinédzser-koromban lettem felnőtt,
el kellett hagynom az otthonomat,
szép erdélyi tájat, a Maros-folyót,
boldog gyermekkorom akkor ért véget.
Szeretett várostól sírva búcsúztam;
elindultam egy megbolydult világba
sűrű esőben, sáros félcipőben
szálltam vonatra, hosszú útam
szirénák zenéje sokáig kísért:
kezeimben tartva minden vagyonom
egy hónapig tartott utazásom,
marhavagonban volt a szállásom.
Vidám diákéveknek így lett vége,
eltemettem a szép ifjúságom.

---

²¹ Eredeti címe: Marosvásárhelyen éltem én, ballada ifjúságomról. Készült: 2008. október 11.
– Szonettkoszorúvá alakítva, a mostani címen: 2010. augusztus 31.

8.

El kellett temetnem szép ifjúságom.
Az sem álom, ami utána jött, mert
hangoztatták: végre itt a BÉKE,
de háború, szegény és nyomorúság
amit utána át kellett élnem!
Sorsom sirámain nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
mindezt elfeledni sohasem tudnám,
annyi szörnyűség történt velem akkor.
Ismeretlen világba' kellett élnem,
Isten majd' csak éltet, reménykedtem.
Éveken át mindig azt reméltem,
a békességet végre megélhetem.
Nem úgy lett, sokáig várni kellett!

9.

Nem úgy lett, sokáig várni kellett!
Nagy sokára, szidalmazott honatyák
jóvoltából a gondok apadtak, s most
utazom, s azt teszem, ami jó nekem.
Számítógépen rovom a sorokat,
írok verset, regényt, novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
mind meg kell örökítenem azokat.
Nyomtatásra várna sok-sok emlékem,
befejezés előtt életregényem.
Tudom, nem adatik meg mindenkinek.
Ki hitte volna a múlt században el:
menekülést, háborút, nélkülözést
túlél, s átlép a KÉTEZREDIK évbe!

10.

Túlél s átlép a KÉTEZREDIK évbe!
Azt kívánom én most mindenkinek,
az elképzelt vágyakat éljék meg!

Kétezer-nyolcban hálatelt szívvel
megköszönhettem a Teremtőnek,
– és akik neki abban segítettek –
hogyan nem kell nélkülözöm, s ha velem
s másoknak jót tettek az életben,
azért őket áldja meg az Isten!
Ne törődjenek a hálátlanokkal,
mert egyszerre nem mehet jól minden!
Érezzék azok 'kik annyit szenvedtek,
és nélkülöztek, – őket kárpótolták –
mert velük biztosan jót cselekedtek!

11. BALATONI HÁZ...²²

Velük biztosan jót cselekedtek!
Gondolatom a múltba visszazáll,
nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Ha egyik képről a másikra nézek,
szüleim ház előtt a padon ülnek,
apám olvas, kezében könyvet tart,
mellette csendesen kötöget anyám.
Margaréta, írisz és rózsaszínű nyílik
körülöttük, a kert csupa virág,
a levegőben virágillat száll...
Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük – a nagy diófán.

12.

Madár dalol ott – a nagy diófán.
Apámat látom egy kopott képen,
ház alapját ássa, mély árok szélén,
megtörli verejtékező homlokát...²³

---

²² Eredeti vers készült: Szigliget felé a vonaton, 2008. szeptember 8. – Szonetté alakítva: 2014. február 10.

²³ A képen: a házhely és a kert tereprendezése.

Nagy gödör tetején apám bátyámmal
 – az építkezés előtt készült képen –
 a ház alapját ássák keményen,
 ahol majd a családi otthon áll.
 Egy kattintás a gépen: szüleim
 a csodálatos tájban gyönyörködnek,
 ahonnan a Balaton felszíne
 tiszta időben Badacsonyig látszik.
 Színes fotón a nagyszülők állnak,
 körülöttük mosolygó unokákkal.²⁴

²⁴ A képen: Bal oldalon anyuka, tőle feljebb erdélyi unokanővérem, felette a férje, és fent
 középen apuka látható.

13.

Körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nehéz csomagokkal...
Kedves emlékeim élednek újra:
a felső kertben készült fotókon
vidám társaságot megörökítve
egy délutáni szalonnasütésen...
Apám lépcsőzetesre alakított
kertjében termett borral kínálja a
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:
Balaton-parti strandon unokákkal...
hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban.

14.

Vidám játék a homokozóban.
Másik képen fűben ugráló béka...
aztán unokám keserves sírása...
Tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!
Majd szüleim elmentek... elárvult az
otthonunk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,
s ha arra visz az utam, örökké
siratom a drága jó szüleimet,
az elárvult, meleg családi fészket,
s örökké fájó szép emlékeimet...

15. MESTERSZONETT – Család, szülők, testvérek

Ott éltem ölébe', s repesve várt...
bánatomban is, mindig velem volt,
Megköszönöm, örökké él szívemben.

Sűrű erdő ózondús illata szállt.
Hadak álltak ledönteni a hazát.
Az égi mezőkről tekint le ránk.
S én tinédzser-koromban lettem felnőtt,
szép ifjúságom el kellett temetnem.
Nem úgy lett, sokáig várni kellett!
Aki túlél s átlép KÉTEZREDIK évbe!
Velük biztosan jól cselekedtek!
Madár dalol ott – a nagy diófán
körülttük mosolygó unokák,
a homokozóban vidám játék.

5. Szonettkoszorú – Csalódás-bánat²⁵

1. VÁNDOR AZ ÉLET ÚTJÁN²⁶

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
olyan jó lenne már megpihenni,
semmi gondra ne kellene figyelni,
gyöngye vagyok, az erőm fogytán.
Szép tájakban lenne jó gyönyörködni,
lány tenger vizében megfürödni.
Hiába voltam szorgalmas életemben,
a családomnak megtettem mindent,
nehéz években gondjukat viseltem;
gyermekeimet szeretettel neveltem,
pihennem kellene, ők már felnőttek.
Oktattam és tanítottam őket,
kegyeket nem úgy mérik, hogy jó legyen,
az élet igazságtalan és kegyetlen.

---

²⁵ Szonettkoszorúm gyakorlás. Készült: 2013. november 9. – 2014. június 2.

²⁶ Eredeti vers: 2009. február 15. Szonettnek átalakítva (röviden): 2013. november 9.

2. VESS, HOGY ARATHASS²⁷

Az élet, kegyetlen, igazságtalan,
valóban tengernyi a feladat,
időnként én is láttam falakat:
éppen elém állt valami akadály.
Por felszáradt, mert elvonult előtte
a zápor, elvettem magot-búzát
kenyérnek, amikor meghúzták a
kisfalu harangját, elkezdhettem
a munkám, hogy a mag kikeljen, Péter-
Pál napján aratni lehessen. Ha a
hazában laza a bizalom, ki lesz a felelős,
ha a dolgok nem mennek maguktól?
Szakadt szálakat egymás mellé fűzni,
kinek kell azokat újra kötni?

3.

Kinek kell szálakat újra kötni?
Mindig új csomókba rendezni? Ha
megdőlné a bukott rendszer, és a
bizalom elvész, nem fontos senkinek
ami korábban érték volt. Magot nem
vetnek, nem aratnak, silány ugaron
nincsen aratás! Senkit nem érdekel,
hogy jövőre nyomorog a nemzet,
és minden családnak jut-e majd kenyér?
Nincs többé aratás, konyhán jó falat,
üres a gyomor, sírnak a gyerekek.
Munkájuk elveszett, a nép nyomorog,
hiányzik a kenyér, kamrák üresek,
minden hiába, az áldás elmarad!

---

²⁷ Eredeti vers készült: 2012. október 12. Szonetté alakítva: 2014. június 25.

4. RÉMÜLTEN ÁLLOK²⁸

Az áldás elmaradt, minden hiába!
Ki mondja meg nekem, most mit tegyek?
Mozdulni se merek, hogy zajt ne üsse!
A telefonom a másik szobában,
a mobilom meg a konyhában van.
Ki jöhet nekem a segítségemre,
ha csoda nincs, itt mindennek vége...
betörő áll az előszobámban!
Meg sem moccan, tán' érzi, hogy megláttam?
Vagy ő is épp' úgy fél, akár csak én?
Talán azt sem tudja, hogy mit tegyen.
Múlnak a percek, nő a rettegésem,
mozdulatlan állva én meg őt nézem.
Most lassan a tükörtől elhúzódok...

5.

Most lassan a tükörtől elhúzódok,
ne lásson benne a betörő engem.
Hogy segítsen eme szorult helyzetben,
a Mindenhatóhoz fohászkodom.
Tekintetem faliórára szegzem,
hiszen jön a postás a levelekkel!
Nem hiszek már a nyitott szememnek sem,
a felismerés mar belém hirtelen.
Ilyen alkalommal mit lehet tennem?,
mert valaha kedvesem áll előttem,
apja gyerekemnek – s betörőnek hittem!
Arcán keserűség, szeméből könny hull,
s visszaemlékezem lemondásokra,
megélt gondokra és kedves órákra...

---

²⁸ Eredeti vers: 2009. június 10. Szonetté alakítva: 2013. október 17.

6.

Kedves órákra visszaemlékezem...
de igaz: emberként élni nem tudott
velünk, ránk mindig csak gyötrődést hozott:
a gyermekei elbújtak előle,
féltek tőle. Az órán alig telt el
néhány perc, mégis a rémületünk
számunkra óráknak tűnt, múlt az idő,
kedvesem csak bámul a semmibe,
ő sem gondolt arra, hogy találkozunk
a lakásban. Félttem, mint valaha
régén, a szeme vadul reám tapadt,
s rémülten a menedéket kerestem,
mint valaha, ha ittasan jött haza.
Tudtam, semmi jóra nincs reményem.

7.

Tudtam, semmi jóra nincs reményem.
Emlékszel még más életre, milyen volt
akkor egy este? Hadd tudjam meg, mit
várhatok, mondd el nekem részletesen,
ha majd egyszer eszedbe jut miket
tettél életedbe? Milyen ember
voltál régen, ott laktál lenn, a város
szélén, akkor zárva tartottak téged?
Egész életedre kíváncsi lennék:
mondd el nekem, hová lettek a kincsek!
jó volna, ha rólad mindent tudnék.
Mivel egyszer megígérted, nekem
adod az egészséget. Ebből eddig nem
lett semmi, nem hallgatom a mesédet!

8. FELLÁZADTAM²⁹

A mesédet nem akarom hallgatni!
Elhittem neked: angyalok várnak rám,
hogy beteljesül hőn áhított vágyam!
Ki ne szeretné, hogy várják, s valaki
szerető párját meglelheti végre?
Elhagytál engem, most mit tehetek?
Veled együtt itt hagytak a remények,
bús magányomban siratlak téged.
Nem biztos, hogy ezt te megérdemled:
engem becsaptál, tévútra vezettél...
pedig mindig forrón szerettelek,
de az érzelmemmel mitsem' törődtél:
hiába fájt, szívem meghasadt érted,
elmentél tőlem, elfogyott reményem.

9.

Elmentél tőlem, elfogyott reményem.
Te sosem akartad elhinni nekem,
hogy szerettelek teljes szívemmel,
a hűtlenségedet hogyan értsem meg?
Mondd meg nekem, mért maradjak egyedül?
könnyű másoknak olyat adni hírül,
amitől a telt bukszájuk kiürül!
Hűségese társ mellett szeretnék élni,
de ahhoz két érző, szerető szív kell.
Becsaptál engem, tévútra vezettél,
forró szerelmemmel mitsem' törődtél,
elhagytál engem, nem maradt reményem,
te nem vagy hozzám méltó már ezután:
Isten veled! Agyó! – Becsaptál engem!

---

²⁹ Eredeti vers: 2012. december 2. – Szonetté alakítva: 2013. október 27.

10. BÁNATOM MAGAMBAN SUTTOGOM...³⁰

Isten veled! Agyó! – Becsaptál engem.
Érzem, más lett minden körülöttem...
tudom én, élni mindenkor szerettem.
Idézem múltam, de magam se értem,
engem jó-szerencsém sosem hagyott el.
Békésen viseltem, mit rám mért sorsom,
lassan feledem, amit elszenvedtem.
Életem folyamán bíztam Istenben,
s abban mindig hittem, hogy csak jobb jöhet:
sok nélkülözés után csak jobb lehet,
borús idő után jó a kikelet!
Mégsem váltak valóra álmaim, mert
művészi pálya helyett kenyerem
irodai robottal kerestem.

11.

Robottal kerestem a kenyeremet,
abból neveltem fel három gyermekem,
ők tanultak és nőttek, növekedtek.
Sorsukat széppé tenni igyekeztem,
életem értelmét bennük leltem meg,
boldogulniuk apa nélkül kellett,
így volt megírva nekik a Nagykönyvben.
Múlt az idő, a percek meg peregtek...
alig hittem el, hogy ők már felnőttek,
sorsuk hozott nekik is jót és mást,
amiben én már sokat nem tehettem!
Napjaim csendes magányban tengenek,
otthonomban azon töröm a fejem,
amit előírt sorsom, megtettem-e?

---

³⁰ Eredeti vers: 2013. március 26. Szonetté alakítva: 2013. szeptember 20.

12.

Megtettem-e, amit előírt sorsom?

Életet adtam három gyermekemnek,
értük fáradoztam erőmhöz képest,
fészekrakáshoz alapot nyújtottam,
hátamon hordom nehéz keresztemet.

Unokáimra vigyáztam szívesen...

mindig örömmel láttam, hogy fejlődnek,
öröm töltött el, ha velük lehettem.

Vigyázva figyeltem minden léptüket,
gyümölcsös kertemben a természetet
játszadózva nálam ismerték meg.

Felnövekedve gondjukban osztoztam,
őket jó útra terelni akartam,

– s nyugdíjas koromban is dolgoztam. –

13.

Nyugdíjas koromban is dolgoztam,
mert kellett a pénz a háztartáshoz,
abból tudtam vinni ajándékokat.

Majd építkeztek, ezért hívtak sokszor,
nekem öröm volt, ha velük lehettem,
siettem oda, nekik segíteni,
mindig szerettem róluk gondoskodni,
ha velük voltam, örömmel tettem,
unokákat babusgatni szerettem.

Ki segített volna rajtunk más, mint a
nagy mama, jó volt közöttük lennem.

Mostanában hiányoznak nekem...

mert csak magamban hallgatom a csendet,
s a bánatom magamnak suttogom el...

14. VÉGZET ÁLMA³¹

Bánatom csak magamnak suttogom el,
magamban, szomorúan élem éltem,
mint egy vándor őszi falevélként,
földön eltaposva egy sötét estén.
Úgy érzem, valahova mennem kell,
ez a táj idegen már körülöttem,
mert unalmas, fájó emlék itt minden...
Nagyon szépen arra kérlek, ne hagyj el.
Nehéz utakon jártam, jobbat vártam.
Elfáradtam, jó barátok elhagytak,
álmaimból fölébredve mit láttam?
Körbefogva egy kicsi, elhagyatott
szigeten, a hullámozó tengerben
cápák lubickolnak, s rám vigyorognak!

15. MESTERSZONETT – CSALÓDÁS-BÁNAT...

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
az élet kegyetlen és igazságtalan.
Kinek kell újrakötözni szálakat,
minden hiába, az áldás elmaradt.
Most a tükörtől lassan elhúzódom,
emlékezem megélt kedves órákra.
Tudom, nincs reményem semmi jóra,
a meséket hallgatni nem akarom!
Elmentél tőlem, elfogyott reményem,
becsaptál engem, Isten veled, agyó!
Robottal kellett keresni kenyerem,
megtettem-e, mit előírt a sorsom?
Nyugdíjas koromban is dolgozom,
bánatom magamnak suttogom el...

³¹ Eredeti vers készült: 2012. október 3. (Reggel, felébredve jutott eszembe, hogy éjjel álmomban cápákat láttam.) – Szonetté alakítva: 2013. október 29.

3. SZONETTKOSZORÚ – Csend és szeretet³²

1. CSEND³³

Csend ül a fényben – nekem ez remény,
ha süt a Nap, és bérceken zúg a szél.
Mert mindig jó veled élni kedvesem,
a fényt csak te sugározhatod felém.
Csend ül a szélben és a napfényben,
ha szikrákat szór csendes zenével.
Hevesen ver, s lüktet fájó szívem,
ha énfelém közeledsz édesem.
Égi tüneményt nézünk minden este,
egymás mellett állunk kéz- a kézben
ragyogó csillagfényben megfürödve.
Együtt hallgatjuk az éj mély csendjét,
kérelek, maradj meg nekem örökre,
így élünk boldogan, reménykedve.

2.

Így élünk mi boldogan, reménykedve:
egyszer sétáltunk ketten, jut' eszembe,
néztük a csillagokat nyári este,
szerelmes szavakat suttogtál nekem,
szemembe nézve halkán arra kértél:
válasszunk magunknak csillagot, mint
régén Erzsike Petőfi versében.
Felnéztem az égre, s a Göncölszekér
ragyogott felém... Kiválasztottam
a csillag legkisebb kerekét, tovább
sétáltunk, kezünket egymásba fonva
forró nyárestén... Mikor föltekintek
a ragyogón fénylő csillagos égre,
az éj varázsát sosem feledem...

---

³² Szonettkoszorú készült: 2013. október 31 – 2014. június 5.

³³ Szonett készült: 2009. augusztus 29.

3. TAVASZÁLMODÁS³⁴

Sosem feledhetem az éj varázsát.
Hallom susog a szellő, érzem a nap
langy-sugarát. Lassan ébred az erdő...
Gondolatom messze szállva érzi a
jövőt, langyos eső simogatja, az
álmos fákat napsugár melengeti.
Fák koronáján rügy fakad, bimbó
hasad, s az erdő vadvirágba borul...
a fák lehajlanak a mézillatos
akácvirágtól, illatuk tavaszi
széllel a légben messzire szállnak.
Az erdő megtelik élettel: méhek
röpködnek egyik virágól-másikra,
zsongásuk magába' titkokat rejt.

4.

Zsongásuk titkokat rejt magába',
fák lombjai között madárdala szól,
reánk a nyári napsugár ragyog,
szellő suttog, itt csak te és én vagyok.
Körülöttünk kispataokban víz csobog,
benne kishalak ficáncolnak, kell-e
nekünk ennél jobb? Hallgatjuk a szellő
susogását, a szívünk jobban dobog.
A csend többet mesél ezer szónál, halk
zenénél... fejünk felett az Esthajnal
csillag az Égbolton lassacskán ballag...
enyhe szellő lengeti a faágat,
az Égen csillagok sziporkáznak,
s a Föld felé aranyrögök szállnak...

---

³⁴ Eredeti vers: 2010. április 23. – Szonett: 2013. október 31.

5. ESŐBEN³⁵

A Föld felé szállnak aranyrögök.
Reggelre beborult a csillagos Ég;
melletted leszek, az esőtől ne félj,
fogom a kezéd és féltve őrizlek.
Fájó szívemet betölti fájdalom –
kérek, gyógyítsd be sajtó sebeimet.
Mint a nyári zápor olyan az élet,
hiába sóhaj, maradok csak vándor.
Mikor lesz felettünk ragyogó kék Ég?
Mit gondolsz kedves, boldog leszek-e még?
Úgy szeressél engem, mint valaha rég',
melletted maradok... szomorú ne légy!
Csókod tüzeiben, izzó napsütésben
ha rád gondolok, boldogság tölt el!

6. FÚJ A HIDEG SZÉL³⁶

Boldogság tölt el, ha rád gondolok
gyere ide mellém, tőlem sose félj.
Fenn a faágon egy madár fészkel,
siess az ölembe, csak terád várok.
Elmúlt már a vihar, zeng a madárdal,
erdő fényben csillan, megázott a föld,
virágözön fölött puha párnás köd...
hallgassuk meg együtt, most jó a hajnal.
Szép nap virrad ránk, én szerelmesem...
csak figyeld a csendet... hunyd le szép szemed
s gondolj rám akkor, ha a hajnal dereng.
Csodás nap köszöntött ránk, hidd el nekem:
kart-karba öltve holdvilágos éjen
boldogság felé együtt jössz velem.

---

³⁵ Eredetileg szonettnek készült: 2011. június 14.

³⁶ Eredetileg szonettnek készült: 2011. augusztus 15.

7. JÓ A KIKELET³⁷

A boldogság felé együtt lépdelsz velem.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
oszlopon fekete varjak kárognak,
szánok-síelőik siklanak nesztelen.
Odakünn hóborított táj mindenhol,
hófehér határra derült ég ragyog,
faágon csillog csupa hideg jégcsap,
a fákra meleg napsugár csókja vár,
olvad a jég... Csendben jó a kikelet,
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég...
gólyamadár a kéményen fészket rak.
Lelkünk ujjong, szívünkben szeretet,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.

8. TAVASZ³⁸

Érezzük: tavasz lesz – nemsokára már:
rügyek pattannak fenn a faágakon,
erdőszélén kinyílt már a kankalin
estefelé halkán szól a mandolin.
Lágy szellő egyre hajunkat legyezi,
napsugár égeti sápadt arcunkat,
fejünk felett kék pillangók szállnak,
ha vasárnap a templomba igyekszünk.
Szebben ragyognak fenn a csillagok,
korán hajnalban is kék ég ragyog,
talán érzik már a tavaszillatot...
Telve van a lelkünk szeretettel,
a szívünk dobbanása ritmusra ver...
pezseg az élet, éltet a remény!

---

³⁷ Eredetileg szonettnek készült: 2011. január 30.

³⁸ Eredeti: 2011. április 11. Szonett: 2014. július 5.

9. SZERELMES VERS³⁹

Pezseg az élet, s éltet a remény,
megtalálod óhajod, ha akarod
a neked legkedvesebbet. Igaz, hogy
nehéz az élet, elhiheted nekem.
Téged elveszíteni sosem akarlak,
képes lennék éretted megküzdeni,
ha elszakadna lánca szerelmünknek,
szívem talán örökre meghasad.
Csodálattal bámulom a két szemed,
nélküled az élet már nem jó nekem,
elolvadok, oly' forró a szerelmed:
Te vagy nekem szerelmem-mindenem,
éjjel és nappal csak rólad álmodom,
ha távol vagy, megszakad a szívem...

10. CSITT, GITÁR HÚRJA PENG⁴⁰

Ha távol vagy, megszakad a szívem.
Nem vagyok egyedül, hallgatom a
csendet, magamban tűnődve álomba
merültem. Lehet, nem most, régebben
éltem, gyönyörűt álmodtam: fenn a
csillagos Égen, napsütötte réten,
virágokon járva sétáltam egyedül,
és ragyogtak felettem a csillagok.
Fátyolfelhők felől – halk húrja pengett
a gitárnak – kedves dalom kíséző
akkordja csodásan fülemben csengett.
Gyönyörű szólamot csendben hallgatom,
zongora hangját kísérem gitáron,
míg ablakomban egy kismadár dalol.

---

³⁹ Eredeti, készült: 2010. március 6.

⁴⁰ Készült: 2013. október 31.

11. KARODBA ZÁRVA⁴¹

Ablakomban dalolt egy kismadár:
ültünk a parton, búzavirágok közt,
a nap ragyogott a fejünk fölött,
miránk forró szerelmet sugárzott.
Egymás szemébe belefeledkezve
reménykedtünk boldogabb jövőbe',
a percek gyorsan múltak, nem figyelve
fittyet hánytunk eljövő időre.
„Ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte...”
hogyan változik minden, nem érdekelt,
így maradt álom a mi szerelmünk...
szívünk csordultig telt érzelemmel
mikor a napsugár reánk ragyogott.
Boldog időket feledni nem lehet.

12. REMÉNY⁴²

Boldog időket feledni nem lehet,
ha látom napfényben tündöklő tájat,
zöldülő mezőket, virágzó fákat,
fájó gondolatot mindjárt feledem.
Hiszem, hogy boldogság lesz a Földön,
hiszem: a borongós sötét eloszlik,
s szívekben a fény is kivirágzik.
Tudom, és hiszek mindig a jövőben,
de ha gát takarja utat előttem,
sírva fakadok, kétségek gyötörnek,
ha nehéz napok állnak mögöttem,
hitem a boldogságtól úgy elröppen,
mint költöző madárraj, ha útra kel,
s borús idő után Nap süt felettem.

---

⁴¹ Készült: 2014. január 12. Szonett: 2014. július 5.

⁴² Eredeti: 2009. július 22. – A verssel pályázaton Art-díjas költő címet nyertem el. A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja. Szonett készült: 2013. október 31.

13.

Borús idő után Nap süt felettem,
másként látom már a gondjaimat;
elfeledem a borús rossz napokat
és szép álmaimat szőni kezdem.
A sötétség szele gyorsan megfordul,
és szívemben a reménység kigyúl.
Örömnöpre kongnak a harangok,
város utcáin a fények kigyúlnak:
minden ablakot gyertyák díszítenek,
emberek ünnepi ruhát öltenek,
már a sötétből többé félni nem kell.
Hallgassuk szavát a mi Urunknak,
Ő mutatja meg, mi az önzetlen
szeretetet, örök életbe ő vezet.

14.

Az örök életbe Urunk vezet el.
Föld porából alkotta őseinket:
– porból lettünk. Itt éltek elődeink
a Kárpátok alatt... mint esendőek.
Meghalunk, ha üt az utolsó óránk,
végső állomáshoz köves út vezet
oda eljutni nehéz mindenkinek.
Lelki értékünk mindenkor megmarad,
dalunk a csendről-szeretetről zengjen
és lelkünk rezdüléseiről szóljon,
mindenki titkainkra emlékezzen.
Alkossunk értéket és gyöngyszemeket,
ha utódaink miránk majd büszkék
lesznek, örülnek az örökségnek!

15. MESTERSZONETT – Csend és szeretet

Csend ül a fényben – nekem ez remény,
így élünk boldogan, reménykedve:
az éj varázsát sosem feledhetem...
a zsongás magában titkokat rejt.
A Föld felé aranyrögök szállanak,
ha rád gondolok, boldogság tölt el,
s a boldogság felé együtt jössz velem.
Érzem, tavasz lesz – nemsokára már:
pezseg az élet, éltet a reményem,
ha távol vagy tőlem, szívem megszakad.
Egy kismadár dalt zengett felettünk,
boldog időket feledni nem lehet,
borús idő után is kisüt a Nap,
az örök életbe Urunk vezet.

25. SZONETTKOSZORÚ – Csillaghullás⁴³

1. CSILLAGHULLÁS⁴⁴

Augusztusban hullnak a csillagok,
nézem a fénytől ragyogó Eget,
olyankor az ajkam imát rebeg,
e látványnak én a rabja vagyok.
Mindenkor csodás a csillagos ég
Lelkembe olykor nyugalom száll,
mert elértem a boldogságot már.
Minden augusztusban csodáltam rég'
elérni akartam a csillagokat
röpködtem is köztük fellegek felett,
A Tejúton még eddig nem sétáltam,
csak csodáltam mindig a ragyogását.

---

⁴³ Elkészült: 1914. július 5.

⁴⁴ Eredeti vers: 2009. szeptember 4. Szonett: 2014. július 3.

A lelkeembe olykor nyugalom száll,
eszembe jut egy ifjúkori nyár...

2.

Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
mikor csodáltam az Ég ragyogását,
amikor szorosan karoltuk egymást,
kéz- a kézben mi csak álltunk némán,
s bámultuk együtt a fénylő Eget...
a nyári égbolt alatt választottunk
magunknak csillagot, hogy a csodás
este mindig jusson majd eszünkbe,
mert azt nem feledjük el sohase'.
Nézem a szikázón szép égi csatát,
sötét felhőből leomló csodát.
A magasból augusztus éjszakákon
minden szívdobbanásra meteorok,
csillagcsodák fénypompával szállnak.

3.

Fénypompával szállnak a csillagcsodák,
haladnak a megsemmisülés felé,
sziporkázva futnak le az Égből,
majd a szemünk előtt tűnnek el lassan.

Kedves emlék nekem az égi csoda,
mintha rám tekintene – úgy érzem,
mint valaha diákkoromban régen –
a Göncölszekér legkisebb csillaga.
Örökké ragyog fenn a magasban,
a Göncölszekérnek kicsi csillaga,
csillaghulláskor is a helyén marad
– talán mert érzi –, hogy itt a Földön
ilyenkor szívek lobbannak lángra
szerelmes szívek vigasztalására...

4. LELKEM SZABAD⁴⁵

Szerelmes szívek vigasztalására...
Kérlek, ne rejtse el ma az álmodat,
siess ide lovag, el ne hanyagold
magad, de sokáig ne kérsd magad...
jöjj mellém, ne válassz olyan sokat.
El ne rejtse az álmodat előlem,
mindig imádkozom érted csendben
ezért, oly sokáig ne kérsd magad!
Hidd el itt mellettem jó lesz neked,
bizton tudom, neked érezned kell,
mert csak akkor lehet szabad a lelkem,
ha Te engem tiszta szívedből szeretsz,
mikor a remény érted már ébredsz,
s én dallamok szárnyán feléd lépkedem.

5. EGYÜTT ÉBREDNI VELED⁴⁶

Dallamok szárnyán feléd lépkedni?
Milyen jó lenne veled ébredni,
szemed forró csókjaimmal lezárni,
álmodban nyugodt arcod figyelni.

---

⁴⁵ Eredeti vers: 2012. október 18. – Szonett: 2014. július 2.

⁴⁶ Eredeti: 2013. március 9. – Szonett: 2014. július 9.

Munka után szeretnék az otthon
melegében terveinket veled
együtt szőni, dallamok szárnyain
együtt szállni, örömekben fürödni
és karjaidban a közös jövőnkről
álmodozni, sorsunkat összekötni;
életem csókok tűzében, végtelen
időben, jó lenne veled tölteni
és sorsunkat csendes békességben
gond nélkül, boldogságban leélni.

6. KIBÉKÜLÉS⁴⁷

Gond nélkül élni, boldogságban.
Jobb lenne egymással kibékülni, mint
veled örökké harcolni. Szeretnék
vízparton együtt sétálni, kéz- a
kézben zöld mezőkön járni. Mesélnénk
ézelünkkről egymásnak, eloszlatni,
vele nyugtalanságunkat. Hallgatva
az erdő csendes zúgását, felednénk
életünk sok búbanatát. Figyelve
madarak csivitelését, lágy szellő
suttogna fülünkbe. Félreértések
köztünk elmúlnának, ha egymásnak
nyújtánánk a kezünk. Mi bánt tégedet?
Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám.

7.

Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,
megértem, arcodon látom, valami
nincs rendjén. Szemedbe nézve – mint egy
kútban, oly' sötét a víz, olyan mély a
büszkeséged. Meghallanám onnan is

---

⁴⁷ Eredeti vers: 2010. február 4. Szonett: 2013. október 28.

sóhajod, minden kívánságod eléd
raknám. Forró kezembe vonom kis
kezed, hiába ne küszködj ellene,
mert szeretlek, megsúghatom Neked,
s kérlek, karjaim közt pihenjél meg.
Most már lecsitultan beláthatod,
hogymindenkor jó vagyok én hozzád.
Kedvesem csak szólj, amikor bánkódom,
vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.

8. SOHA EL NEM MÚLÓ⁴⁸

Mély bánatom elmúlik, vigasztalj meg.
Most is úgy szeretlek, mint valaha
régén, nem feledhetlek téged, vágyam
éber. Mikor átöleltél, szemembe
néztél, forró vágy öntött el, – éreztem,
hogyszerettél. Akkor is tudtam én:
te vagy a vágy, a gyönyör mindörökre,
álmban is mindenem vagy nekem.
Édes-fájó érzelmeim nem tudom
feledni, mert én téged úgy szeretlek:
soha nem múló örök szerelemmel...
Ha rád gondolok, mindig jól vagyok
Hozzád szállnak szavaim, téged áhít
a szívem, mivel tiéd voltam akkor.

9.

Téged áhít szívem, a tiéd voltam
akkor s a tiéd leszek mindenkor.
Tudod, hogyszerettelek téged mindig,
s akkor is, csak téged vártalak, ha
fájt a szív, s érted szállt a sóhajom,
ami mindörökké csak téged hív.

---

⁴⁸ Eredeti készült: 2006. november 21. – buszon. Szonett: 2014. július 5.

Siess kedvesem hozzám, mert szívem,
mindörökre hűséges lesz hozzád.
Igaz, ami igaz, nem könnyű az
életünk, de ha magunk körül a
tájat szemléljük, s nagyon óhajtjuk
amit régen keresünk, megtaláljuk
nekünk a legkedvesebbet. Tudd mindig,
elveszíteni sosem akarlak.

10.

Elveszíteni sosem akarlak,
képes lennék érted megküzdni,
mert ha szerelmünk láncza elszakad,
a szívem talán örökre meghasad.
Álmaimban csak terád gondolkodok,
elmerengek hűséges szerelmedben.
Elmerülök ragyogó szemeidben,
nappal is csak rólad álmodozom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem.
Arra kérlek, mindig maradj velem, mert
az élet nélküled már nem jó nekem.
Mert ha távol vagy tőlem, megszakad
a fájó szívem, csak az boldogít, ha
engem szeretsz és mindig velem vagy.

11. SUSOG A CSEND⁴⁹

Boldogít, ha szeretsz, mindig velem vagy.
Tavaszi szél hozza – üzeni nekünk:
lesz még kikelet, ha Isten lesz velünk,
csillagfényben élünk, itt lenn, mindnyájan.
Harmatos réteken hallszik a szoprán
kísérő zene csodálatos gitár...
sír a hegedű... mélyen a zongora,
csendben álmodó hangja szívünkbe mar.

---

⁴⁹ Eredeti szonett duó készült: 2010. október 18.

Varázslatos éjen siettél hozzám
fényes utakon láttalak meg én,
fátylad lebbenését csendben vártam,
széllel szállt hangod, amikor lépkedtél
nem hallottam a csalogány dalát,
telve reménnyel, csak te kétkedtél...

12.

Telve reménnyel, te kétkedtél bennem...
a kankalin kinyílt a bokrok alatt,
ahol rigók csipkedik a magokat.
Zongora akkordja hangzik odabenn,
a harmatos fűben járunk mezítláb...
ablakhoz lopódzunk, karomba zárlak,
a dallamok fenn a magasba szállnak –
s csodás, míg hallgatjuk a melódiát.
Csitt... maradjunk csendben, most ne beszélj.
– angyalok dallamát hallom a légben –
Figyelj! – a fák fölött muzsikál a szél.
Mámoros éjjel jöttél hozzám, édes...
Vágyaim gyötörtek, hogy meglássalak,
súgd a fülembe, igazán szeretsz-e?

13. SZÁMOLOM A CSILLAGOKAT⁵⁰

Súgd a fülembe, igazán szeretsz-e?
Gyönyörűség figyelni a kék Égen
ragyogó csodát, ami elvarázsol.
Ha most is a csillagos égre nézek,
elkezdem számolni a csillagokat...
s eszembe jut a feledhetetlen,
az a csodás ifjúkori nyári éj...
Kéz- a kézben, kettesben sétáltunk,
csak te meg én... Szerelmes szavakat

---

⁵⁰ Eredeti vers: 2009. január 9. – Szonett: 2014. június 1.

suttogtál nekem, szemembe néztél
s kértél: válasszunk magunknak csillagot,
mint Erzsike, Petőfi versében...
Mámoros hangulatban néztem fel a
csodásan ragyogó csillagos égre...

14.

Néztem a ragyogó csillagos eget,
Göncölszekér tündökölt fejem felett...
felém ragyogott az ifjú szeme...
akkor, a csillag legkisebb kerekét
kiválasztottam örökre, kezünket
összefogva ballagtunk tovább a
csillagos estén... Ha augusztusban
föltekintek a szép csillagos égre
a halványan ragyogó Göncölszekér
csillagát csodálom, most is keresem...
s eszembe jut az a diákszerелеm...
Óh, bohókás éjek, boldog ifjúság...
sosem feledhetem a csillagok
ragyogását, s az est csodás varázsát.

15. MESTERSZONETT – Csillaghullás

Augusztusban hullnak a csillagok.
Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
fénypompával szállnak a csillagcsodák,
a szerelmesek vigasztalására...
Dallamok szárnyán feléd lépkedni?
Gond nélkül élni, boldogságban.
Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,
mély bánatom elmúlik, vigasztalj meg.
Téged áhít szívem, a tiéd voltam,
elveszíteni sohasem akarlak,
boldogít, ha szeretsz, mindig velem vagy.

Telve reménnyel, te kétkedtéel bennem...
súgd a fülembé, igazán szeretsz-e?
Mindig csodáltam a csillagos eget!

6. Szonettkoszorú – Demokrácia Két mesterszonettel!⁵¹

1. DEMOKRÁCIA⁵²

Még kisgyermek voltam. Nem mi akartuk
– háborúra virradt a nemzetünk –
nem mi kezdtük, csak belekeveredtünk.
Határainknál már dúltak a csaták,
fiainkat vitték, és besorozták.
Indultak vidáman, víg nótaszóval,
mert azt hitték, hogy védik a hazát.
Milyen élet jutott akkor hazának,
itt élő népnek milyen lett a sorsa?
Hiszen ismét veszítettünk háborút,
mert sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Ki kérte őket? Hatalmas áradat
jött nagy hadával, átlépte a határt
milliószámú szovjet katonával.

2.

Tán senki se kérte! – vagy ki tudhatja,
de egyszerre leptek meg bennünket,
s bevonultak a nagy csapataikkal,
– s ahogy állítják: „felszabadítottak!”
Falvakat, városokat elfoglaltak –
majd ők parancsoltak, mint győztesek!

---

⁵¹ Készült: 2013. november 15. – 2014. május 31.

⁵² Eredeti vers: 2005. október 18. Szonett: 2013. november 15.

Végre – de milyen – békét kötöttek
tavaszi napon nagyhatalmú urak.
Hazánkat gazdag területeitől
megfosztották, – ahol a testvéreink,
vérrokonok élnek – de arról minket
meg se kérdeztek! Hazánkban „már béke”
van, gyilkos fegyverek nem dörögnek!
Van mit tenni: az élet elkezdődhet!

3.

Háború alatt sokan megrokkantak.
Katonáknak és nekünk, az ifjaknak
kellett a földig lerombolt hazát
újjáépíteni. Lassan indultak
a gyáarak, épségben maradt katonák
civilben járkálnak. Bőven volt mit
tenni, a hadak mindent letiportak,
nem csupán az ellenséges hadak,
– még a szövetséges katonák is –
mindent elhurcoltak, tönkretettek,
romba döntötték békés otthonokat,
iskolákat, letarolták a határt.
Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetettük parlagföldjeinket.

4.

A lebombázott iskolákat, feldúlt
otthonokat kellett felépíteni,
hogyan emberhez méltó létet tudjunk
a fáradt embereknek teremteni.
Nekünk kellett fizetnünk „jóvátételt,”
– tán’ azért, mert bennünket megszálltak? –
a megszállás negyven éve alatt is
fizettünk nyomorúságos létünkkel,
ezen túl elillant fiatal évekkel.
egy héten akár hét napot dolgoztunk,

nagyon sokat, de a munkánk árán
lett ruhánk, lakásunk megterített
asztalunk, mi fiatalon, boldogan
fáradtunk, s néha vigadtunk.

5.

Éreztük, hogy munkánk nyomán épül
az ország. Azért küzdöttünk, hogy majd
legyen nekünk és utódainknak is boldog
otthona, békés, nyugodt jövője.
Ezer-kilencszáz-kilencvenben végre
megszállóinktól megszabadultunk.
Nem egészen úgy, mint a törököktől,
– akik igáját őseink százötven
esztendőn át viselték, szovjetekhez
– nekünk „csupán” negyven esztendőig
volt „szerencsénk”. S a huszonegyedik
században mi történt? akkor – élve
a hőn áhított demokráciában? –
Nagyjaink elszúrták a politikát!

6.

Azt már nem állíthatják, hogy – szovjetek
parancsára – a hazát tették tönkre,
gazdaságot, téeszt, gyárat, üzemet,
amit szorgos munkával az emberek
létesítettek, ahol sok-százan (akár ezren)
dolgoztak, jól éltek a munkájukból
családjukkal, de mindez új uraknak
– lehet, a neve miatt – nem tetszett.
A helyett, hogy bezártak sok működő
munkahelyet, inkább átszervezhették
volna, mindent tönkretettek, szereztek
vagyon, és elosztották egymás között,
ám a régi helyett elfeledtek
teremteni új munkahelyeket!

7.

Országot, gazdaságot tönkretették,
– ahelyett, hogy munkájukat végeznék –
ócsárolják, öldöklük ellenzéket,
egymással vívnak ádáz küzdelmet,
de nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy a parlamentben!
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig lehet ádáz ellensége, nem
ellenzéke; mindent megtehetnek,
és büntetlenül lázítják a népet,
ezért nálunk sohasem lesz béke
és nyugalom! Igaz, életünk nehéz
volt a hosszú szovjet megszállás alatt.

8.

Mi változott? Könnyebb lenne az élet?
Hiszen a megélhetés még nehezebb!
Kapitalista, hogy bukszáját jobban
Megtömje – inkább tovább áll, nem
sajnálja dolgozóit, kisemmizve
rakja lapátjára, az sem érdekli,
ki ad nekik munkát! Ki tudja mért,
ötvenesek-ifjak világgá mennek!
Nincs, ki velük törődne! A vezetők
intrika helyett azon törhetnék a
fejüket, hazánkban jólétet, munkát
teremtsenek! Ki e hazában itt él,
jusson kenyér mindenki asztalára,
senki ne éhezzen e hazába'!

9. ÁRAD AZ IPOLY⁵³

Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Most nem divat a hazaszeretet!
Az Ipoly megáradt, pedig folyónak nem
nagy. Örülök, mert magyarnak születtem.
Megtelik a medre hóolvadáskor,
egyszerre lecsitul, akár az élet!
Minden változáskor vágyunk jobb létre,
reménykedhetünk, majd beválik most.
Szegény Duna, kibírt mennyi mindent,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan mocskos vizében minden elvész.
Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
Szegény népünket Isten is feledte'.

10.

Mindig csak ígérték a jóvátételt,
pedig a segítség ránk férne nagyon.
Ha megduzzadnak kispatakok-folyók,
a Dunába folynak keresve nagy medret.
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?
A szegény népünk hová igyekezzen?
Válaszolni igennel most ki merne?
Ha azt kérditek, a jövőnk lesz-e jobb?
Úgy lehet: sokaknak kőből a szíve,
hisz' süket fülbe szól szegénynek jaja.
Kit érdekel most, nincstelenek sorsa?
Soha meg nem hallja e szót: Éhezni?!
Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak falat kenyérért.

---

⁵³ Eredeti vers: 2010. május 8.

11.

Nem most találták ki, de a mi bajunk:
hogy örökbe szegénységet kaptunk.
Gazdagnak mozdítani se kell ujját
jólétbe szülik, vagyon ölükbe hull.
Kik fillérekért szerzik vagyonukat,
és ügyeskedők mindig voltak/vannak,
'kik szegyen nélkül a szenvedőt nyúzzák,
hogy meglegyen mindég zsíros falatjuk.
Repülőre szállnak, hogy tengerparton
kedvtelésükre süttessék hájukat,
szórják pénzüket, hogy vagyonukat
számolatlanul költsék luxusbárban.
Nagy bajt hoz ránk az is, hogy nagyjaink
hivatásuk helyett, csak torzsalkodnak.

12.

Ha a haza jólétén dolgoznának,
– hogy jó falatja mindenkinek legyen –
folyton ócsárolják egymást helyette,
mire mennek vele, kinek lesz haszna?
Most a hazában szegénység lett úrrá,
sokan nekivágnak a világnak!
Jó lenne, ha a hatalmasságoknak
– kik semmittevésben nagy nyugalommal
ülve trónolnak bársonyszékekben –
eszükbe jutna: a szegényeknek is
jólétben kéne élnie! Ha így lesz,
jön még jobb világ nekünk, – hinnünk kell!
Nem hagy magunkra Magyarok Istene,
s végre megfordul sorsunk kereke!

13. ÉBREDJETEK!⁵⁴

Országunkat kirabolták húsz évig!
Milyen lét az, hol kiskirályok vígan
élnek, s dőzsölnek telerakott asztal
mellett, míg a népesség fele éhezik
a hazában. Ki törődik szegénysorban
élőkkel? Kinek lelkiismerete
tiszt, s ha még nem ártott senkinek,
itt a helye, jöjjön közénk segíteni.
A hibákat gyorsan kell javítani,
tovább várakozni már nem szabad,
el kell feledni gyorsan minden rosszat!
Ébredés! Figyeljetek, üt az óra!
Segítségre ne várjatok, tenni kell!
Itt az idő, gyorsan cselekedjetek!

14.

Vezesse országunkat, aki tudja
mit kell tenni a jövő érdekében:
legyen munkája minden ép embernek,
a hazában legyen béke-nyugalom.
Olyan legyen, ki áldoz a közjóért,
ne akarja csak zsebeit tömködni
– mint elődei tették évekig – 'kik
csak saját vagyonukat hizlalták!
Vessen véget lopásnak és csalásnak,
'ki abból élt – mert nyugodtan tehetett –
tegyék lakat alá, hogy ezután már
ne jusson ingyen pénz a zsebébe,
jólétéért becsülettel dolgozzon,
s a luxusban élő is fáradozzon!

---

⁵⁴ Eredeti vers: 2009. október 23. – Szonett: 2013. április 28.

(Megjegyzés:)⁵⁵

I. MESTERSZONETT – Demokrácia⁵⁶

(Első koszorúnál a versek első soraiból készült a mesterszonett, azokat nem ismételve!)

Háborúra virradt a nemzetünk!
Tán senki se kérte! – vagy ki tudhatja,
a háborúban sokan megrokkantak,
házakat, iskolákat lebombázták.
Munkánk nyomán épült hazánk. Éreztük:
Már nem szovjet parancsra tették tönkre
a gazdaságot, mindent, hisz' (ők) elmentek.
Mi változott? Könnyebb lett az élet?
Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Mindig csak ígérték a jóvátételt,
Nem most találták ki, de a mi bajunk.
Nagyjaink a haza jólétén dolgozzanak.
Országunkat kirabolták húsz évig,
a hazát az vezesse, aki ért hozzá!

II. MESTERSZONETT – Demokrácia⁵⁷

Milliószámú szovjet katonával
van mit tenni. Az élet elkezdődött:
bevetettük parlag-földjeinket,
néha vigadoztunk, fáradoztunk.
Nagyjaink elszúrták a politikát!
Munkahelyet teremteni elfeledtek.
A hosszú szovjet megszállás alatt,
(mégsem) éhezett senki a hazában!
A szegény népet Isten is feledte!

---

⁵⁵ Megjegyzés: Két mesterszonett következik. A szonettkoszorú rendhagyó módon készült. Nincs sorisméltés. Csak úgy próbálkoztam... Érdekelt, mi lesz az eredmény.

⁵⁶ Demokrácia vers készült: 2009. október 23. – Szonett: 2013. április 28.

⁵⁷ A második mesterszonett a versek utolsó soraiból született meg.

Falat kenyérért napestig dolgoztak,
míg politikusaink torzsalkodtak.
Remélni kell, sorsunk kereke fordul,
ne várjunk, inkább cselekednünk gyorsan!
A luxusban élők, (is) fáradozzanak!

19. Szonettkoszorú – Elmélkedem⁵⁸

1. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI⁵⁹

Behunyt szememmel jönnek emlékeim
kedves képekként a múltból érkeznek:
babakocsiban ül a kedves szőke
hangosan kacagó kicsi gyermekem.
Arca derült, mosolyogva néz fel rám,
a szemében vidámság és huncutság.
De jó volt még akkortájt! Kacagása
messze hangzik, szellő fújja dús haját.
Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, ha visszanezünk ennyi év
után... De semmi öröm nem várt ránk!
Némi bajokkal, mégis itt vagyunk,
igaz, nem vígadunk, de egy kellemes
napra virradunk, amit Isten adott.

2. ÉBENFA⁶⁰

Kellemes nap, mit a jó Isten adott!
Fák lombjai közt madarak dalolnak,
az erdő fáin ragyog a nyári nap,
kéz- a kézben csak te és én vagyok.

---

⁵⁸ Készült: 2014. március 12 – május 24.

⁵⁹ Eredeti vers: 2013. február 5. – Szonett: 2014. március 11.

⁶⁰ Eredeti vers: 2009. október 18. – Szonett: 2013. október 10.

Kispataokban víz csobog, benne halak
ficánkolnak, kismadarak röpködnek;
szelő susogását, szívünk dobbanását
hallgatjuk. Kell-e nekünk ennél jobb?
Felettünk az Esthajnal csillag fénye
ragyogja be a varázslatos tájat,
csillagfények táncolnak körülötte,
aranyrögök röpködve sziporkáznak...
Éjszakai csend nekünk halk zenénél,
ezer szónál sokkal többet mesél.

3.

sokkal többet mesél Ezer szónál.
Szívünk miről regél? A szép jövőről?
Zengjünk hálát a boldogságért, ami
minden nap körülölel bennünket.
Örüljünk az életnek, Teremtőnek
adjunk hálát az ajándékokért, a
napsugárért, étket adó földért,
lágý, tiszta vízért, zöldellő rétekért,
lágý szellő susogásáért, a mezőn
nyíló vadvirágok illatáért... a
röpködő madarak vidám daláért...
az Égen tündöklő csillagokért...
amit a Teremtőnk adott nekünk:
minden javakért és életünkért!

4. FEKETE FELLEGEK⁶¹

Minden javakért és az életünkért.
Hegyek felől tornyosulnak fekete
fellegek, a kabátom összehúszom,
a hidegtől valósággal szenvedek.
Szenvedéstől meggyötört lelkemben
fájó bánat dúl, a testemre rideg

---

⁶¹ Eredeti vers: 2010. április 26. – Szonett: 2014. március 11.

zápor hull. Úgy érzem már csak az Ég
gyógyítja meg fájón szomorú szívem,
mert elhagyott eddig hű szerelmem.
Vigasztalhatatlan vagyok, hisz' örök
hűséget fogadott, nem tartotta be.
Szomorúság tölti be napjaimat,
az életemtől ezért én már semmi
örömet és szépet nem várhatok.

5. ARANYLÓ BÚZATÁBLÁK⁶²

Semmi szépet, örömet nem várhatok.
Hazánk rossz vágányra tért mostanában,
népessége nyomorog, csak álmában
láthatja a jólétet s a holnapot.
Igazságot leplezik a Vezetők,
nem szégyellik, hazugságból több van, mint
elég! Nyomor, szegénység, félelem
és sértegetés járja, kinek jó ez?
A haza vagyonát kirabolták, húsz
éven át pusztították. Sok hazugság
hangzott el, a bizalom elveszett.
Milyen lét az, ahol a kiskirályok
mellett éhes a nép, míg vigadoznak s
s minden jóban dúskálnak a gazdagok.

---

⁶² Eredeti: 2013. június 29. – Szonett: 2014. március 11.

6.

Minden jóban dúskálnak a gazdagok,
nincstelenek sorsa senkit nem zavar.
Csak álmukban mennek ki a mezőre.
Aranylón lengő búzamezők és dús
cukorrépa-termés helyett a nyári
szellőben a parlagföldeken már csak
gaz terem... (Ami) itthon termett, ellátta
a népet! Most idegenből drágán hozzák
a silány élelmet. A rövidlátók
leromboltak gyárakat, üzemet és
munkahelyeket, omladozó falak
mára ijesztőek. Addig kenyeret
munkával szereztek az emberek, nem
figyelve bórszint, s születési helyet!

7.

Nem figyelve bórszín-születési helyre,
s most fél ország népe nyomorban él.
Kitalálták „nagyokosok” éhbérért
robotot, hogy termelő munka helyett
szakmunkás és diplomás árkot ásson
s követ törjön. Mellettük áll, pálcával
vigyázza cifra-dolmányában, aki
magát mindenhatónak tartja és azt
állítja: egy munkásnak 47-ezer forint
a bére, s még egy kecske nagycsaládnak
is bőven elegendő! (S Ő ennyiből él?)⁶³
(Ez a nagy kérdés!)⁶⁴

---

⁶³ Ez a nagy kérdés: Aki ezt kitalálta: Ő is ennyiből él?

⁶⁴ Jól emlékszem rá, mikor volt ez? Menjünk vissza a történelembe: a legmélyebb kommunizmus
idején mindent államosítottak, csak Nemzeti Vállalat létezett! Ki kívánja ugyanazt vissza?

A magyar határt osztották gazdagnak,
idegennek, nem a gazdálkodóknak,
kik szívesen megmunkálnák a földet!

8.

Kik szívesen megmunkálnák a földet!
Korábban rokkantak foglalkoztak
trafikkal, miből szerényen megéltek.
Hogy merészték azt elkövetni,
e jogot elvenni, majd osztogatták
rokonnak, gazdagnak és a kedves
elvtársaiknak.⁶⁵ Kaptak többen nem is
egyet, némelyikük ötöt-hatot, mert
harminc évig így maradnak gazdagok!
Felnőttek a gyerekek és éheznek,
asztalra nem jut kenyér, kirakatok
előtt a nyáluk csorog az étkekért...
Ezért sokan menekülnek külföldre,
eszik a számkivetettek kenyerét.

9.

Eszik a számkivetettek kenyerét.
Hová lett már az az idő, mikor még
mindenkinek volt munkája s minden

---

⁶⁵ S így lehetett akkor is – meggazdagodni – elvtársakat gazdaggá tenni!

ember jóllakott hazájában termelt
termékből? Idegenbe mentek, várják
sóvárogva sanyarú helyzet végét,
ők is együtt gondolkodnak velünk.
Ne álmodjunk, mert a magyar hazát
kell megváltanunk, hogy minden gazda
Péter-Pálkor az aranyló búzáját
langszellőben, földjén itthon arassa!
Feladat: leváltani bársonyszékből
lejáratos vezetőket, s örökre
elzavarni a gazembereket!

10.

A gazembereket elzavarni!
Ország élén tolvaj, vezetésre
alkalmatlan, jellemtelen ember
soha ne trónoljon! Menjen vissza
oda, ahonnan jött, ahol nem árthat
magyarnak. Maradjon ott, mert lopott,
szerzett épp' eleget, éhezni nem kell,
mint azoknak, akik koplálnak, de
nem önhibájukból! Feladat legyen:
vezetésre alkalmas és felkészült,
vezető tetterre kész hazafi (nő-férfi)
legyen, a vezetés titkához értsen!
Tudja, mit tegyen s jövőnket tervezze,
s munka-lehetőséget teremtsen.

11.

Munka-lehetőséget teremtsen
minden épkézláb embernek, hogy senki
ne éhezzen többé országunkban, s
ezután igaz szóért senki ne féljen!
Akik a haza értékeit felelősségteljes
beosztásban nem őrizték jó gazda
módjára, saját célra használták,

ellopták, tönkretették, fillérekért
eladták vagy elajándékozták, azért
felelősséggel tartoznak; a lopott
vagyonukat elkobozva, szigorú
büntetéssel sújtsák és megértsék,
soha el ne felejtsék, hogy lopni bűn,
s azt is, hogy az Isten nem bottal ver!

12. GÖDÖR MÉLYÉN⁶⁶

Értsék, hogy az Isten nem bottal ver!
Sűrű, sötét erdő mélyén, hideg
éjjel kószálok, időtlen-időig
bokrok között járt úton botorkálva
már semmit nem látva sűrű erdő
homályában. Magam vadállatok közt
érezem, körülöttem mindenhol vad
jajgatás, sóhajtozás... üvöltözés...
Faágakon rettenetes madárhad
vijjogása, szárnycsapása húsemba
mar. Lábam alatt a lucskos sárban
varangybékák ugrándoznak, és mérges-
kígyók tekeregnek. Semmit se látok
a sötétben, benn a mély veremben...

13.

Sötétben nem látok a mély veremben.
A gödör legmélyén jobbra-balra
botorkálok, de sehol nem lelem meg
a kiutat. Most ki mondja meg nekem
hol vagyok? Eltévedtem, hogy lehet? Már
azt se tudom, ki vagyok. Úgy érzem,
nem egy érző ember, talán nem is én
bolyongok itt, – vagy csak álmodozom?
S ki most itt bolyong, nem is én vagyok,

---

⁶⁶ Eredeti: 2009. február 15. – Szonett: 2014. március 14.

csupán az elfáradt-fájó lelkem
bolyonghat sötétben, szúrós bokrok közt?
De már úgy érzem: a sűrű fák között
számomra sehol sincsen semmi fény...
már semmi reményem... talán ez a vég...?

14. SZÍNTELEN VILÁG⁶⁷

Már semmi reményem... ez a vég talán?
Kelj fel, ne legyél rest, hozzád változást,
hozzál még több reményt és jobbulást!
Minden, de minden más, üres a világ,
nem olyan szép, mint volt valaha rég'.
Csendesek, szürkék a nappalok, kint még
fagyok. Ha zöldül a rét, derűs az ég...
Nézz fel az égre, várd a napsütést!
Tudd: borúra derű jó', ha színtelen
ködfátyol felszáll. Amint szürkés homály
után öröm köszönt ránk, az Ég derül,
bolyongó lélek hazatalál. Jöjjön
szürke homály után áldott napsugár,
virágillattól mámoros tavaszi táj.

15. MESTERSZONETT – Elmélkedem

Behunyta szememmel jönnek emlékeim
kellemes nap, mit a jó Isten adott,
ezer szónál sokkal többet mesél.
Minden javakért s az életünkért
semmi szépet, örömet nem várok,
minden jóban dúskálnak a gazdagok,
nem figyelve bőrszín-születési helyre,
kik szívesen megmunkálnák a földet!
Eszik a számkivetettek kenyérét.
Elzavarni a gazembereket!
Lehetőséget adni az itt élőknek.

---

⁶⁷ Eredeti: 2014. március 11. Szonett 2014. március 12.

Értsék, hogy az Isten nem bottal ver!
Nem látok lenn a mély veremben...
Már semmi reményem... talán ez a vég...?

4. Szonettkoszorú – Elmúlt idők emlékei⁶⁸

1. ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI⁶⁹

Behunyom szemem, jönnek emlékeim,
kedves emlékként a múltból érkeznek:
fehér babakocsiban ül kedvesen
kacagó kicsi, szőke gyermekem.
Arca derült, mosolyogva néz fel rám,
a szemében vidámság és huncutság.
Kacagása messze hangzik, dús haját
a szellő fújja, – jó volt még akkortájt!
Nem tudtuk, hogy mi vár ránk, azt hittük
boldogság, de vidámság mégsem jött el!
Azért kell rá gondolni, hisz' megéltünk
oly időket, vissza elmúlt napokat,
igaz, vidám napra nem virradtunk,
de arra ébredtünk: Isten vigyáz ránk!

2. ŐSZI ESTÉN⁷⁰

Arra ébredtünk, hogy Isten vigyáz ránk!
Hervadnak már az őszi virágok, nap
sem perzsel olyan forrón, mint nyáron,
jól esik sétálni színes napnyugtán
a parkban, majd hazatérni fáradtan
a békés lakásba. Nagy konyhában

---

⁶⁸ Készült: 2014. január 19 – 2014. június 2.

⁶⁹ Eredeti vers: 2013. február 5. – Szonett: 2014. március 11.

⁷⁰ Eredeti vers: 2009. szeptember 8. – Szonett: 2013. október 28

a serpenyőben étel, láng lobog alatta,
fények gyúlnak, s illatától az asztal
mellé éhesen ül le a nagycsalád.
Lassan elkészül az étel, s vidáman
csevegve a várják kész vacsorát.
Édesanyjuk bőven nagykanállal
oszt mindenkinek a tányérjába,
a finomságot gyorsan fogyasztják.

3.

A finomságot elfogyasztják gyorsan,
utána mindjárt kérik a repetát.
Mindenki jóllakott, s lassan elfogy
az étel, tömve pocakjuk, az arcok
kipirultak a lakomán. Elfáradt
a legkisebb fiú, álmos nagyon;
a lefekvés ideje is eljött már,
hamar elcsendesedik a család...
A fürdőszobában tisztálkodnak,
majd pizsamába bújva mondják el az
esti imát, szemük álomtól lassan
lecsukódik – anyjuk enyhe csókot
lehel homlokukra – végre lepihen,
s a szép őszi este így múlik el!

4. NE HAGYJ EL⁷¹

Így múlik el a szép őszi este!
Magam vagyok, élem éltem, mint egy
falevél, megtiporva, sötétségben...
Nem, mint bátor, szomorúan, mint egy
vándor. Magányosan nem jó élni,
nincs miben reménykedni. Egyedüllét
akkor is rosszat sugall, ha téged az

---

⁷¹ Eredeti vers: 2011. november 10. – Szonett: 2013. október 28.

eszed ural. Úgy érzem, most el kell
mennem: idegen itt nekem minden.
Nagy bánat dúl a fájó szívemben,
félelem fog el, kérlek, maradj velem:
Kérlek, jöjj hozzám és fogd meg kezem;
ne menj el, maradj nálam hű szerelmem.
Hidd el: megnyugszik a fájó lelkem.

5. SÖTÉTBEN ÉLNI⁷²

Hidd el: a fájó lelkem megnyugszik.
Ha nem ragyogna semmi fény, sohasem
sütne ránk napsugár... Milyen érzéssel
hatna ránk? Tavasszal nem zöldülne
a rét... a virágok nem nyílnának ki...
sivár környezetben búsan élhetnénk...
fény nélkül, örök sötétségben nem
lehet élet, s abban nem lel senki
örömet. Ha nem volna sehol sem fény,
hogyan tudnánk remélni? Fény nélkül nem,
hanem csak fénytől nyílik a szerelem.
Örök sötétségben nem lehet élni
és abban senki nem gyönyörködhet.
Az kedves, ha a Nap fénye melenget.

6. NYÁRI DÉLUTÁN⁷³

Szeretem, ha a Nap fénye melenget.
Fürödni saját autónkkal megyünk,
ételt kosárba viszünk, bort üvegbe
töltünk, majd dalolva elindulunk.
A nagy tavak mellett megpihenünk,
árnyas fák alá ülünk, kibontjuk a
csomagot, jóízűen falatozunk.

---

⁷² Eredeti vers: 2009. október 12. – Szonett: 2013. október 29.

⁷³ Eredeti: 2010. február 19. – Szonett: 2013. október 28.

Ruhánkat ledobáljuk, ránk a Nap süt,
lubickolunk a tóban. Nemsokára
indulunk haza; gulyát hajtanak,
az út tele van gágogó libákkal.
Megkondul a falu harangja, hangja
száll a magasba, nemsoká leszáll
az est, fáradtan sietünk haza...

7. KIBÉKÜLÉS⁷⁴

Itt az est, fáradtan haza sietünk...
Jó lenne egymással kibékülni,
mint teveled örökké harcba lenni.
Szeretnék vízparton sétálni együtt
kéz- a kézben, veled lenni a mezőn.
Mesélni érzelmekről, eloszlatni
nyugtalanágunkat. Hallgatva az
erdő csendes susogását, feledni
életünk sok búbánatát. Figyelve
madarak csivitelését, lágy szellő
suttogna a fülünkbe: ha kezünket
egymásnak nyújtánánk, félreértések
köztünk elmúlnának. Téged mi bánt?
Szólj nyugodtan rám, ha megsértettelek!

8.

Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,
megértem, arcodon látom, valami
nincs rendjén. Szemedbe nézve – olyan
sötét a víz, s olyan mély, mint a kút.
Büszkeséged meghallanám és a
sóhajod, minden kívánságod eléd
raknám. Forró kezembe vonnám kezed,
hiába ne küzdj ellene – szeretlek –
megsúghatom neked, s arra kérlek,

---

⁷⁴ Eredeti vers: 2010. február 4. – Szonett: 2013. október 28.

karjaim közt pihenjél meg. Mondhatom:
most már beláthatod, hogy hozzád én
kedvesem mindenkor jó vagyok, csak
szólj hozzám, s ha valamikor bánkódom,
vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.

9. NAGYMAMÁRA EMLÉKEZEM⁷⁵

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
– Emlékszem még, hogy kislánykoromban –
a szünidőkben, Erdélyben nyaraltam.
Akkor – nagyon idősen – a Nagymamám
állt szálfegyenesen udvarukban.
Kedves mosollyal várt engem, nagy tál
epret tartott reszkető kezében,
ősz haja lobogott a szélben, hosszú
ruhában tipegett elém. Mindig nagy
örömmel utaztam hozzá, füstöt
eregető vonaton, az ablakban
állva, kanyarogva fenyőfák között,
ábrándoztam. Bámultam a tájat,
csodáltam égis nyúló fenyőfákat.

10.

Csodáltam égis nyúló fenyőfákat,
élvezettel szívtam magamba sűrű
fenyőerdő csodás illatát. A front
közeledett a határainkhoz,
rokonainktól búcsúznom kellett.
Édes jó nagyanyám karjába ölelt,
utoljára lát suttogta fülemben.
A jövendölése beteljesedett:
többé nem ölelhetett engem soha.
Elment örökre, a hírt postás hozta:

---

⁷⁵ Eredeti vers: 2009. november 5. – Szonett: 2013. október 28.

havasok aljában, nyugszik fenyőfák
alatt, Páva község temetőjében
őseikkel alussza örök álmát
s az égi mezőkről tekint le ránk.

11. OKTÓBER VÉGÉN⁷⁶

Az égi mezőkről tekint le ránk.
Októberben nektek nyílnak virágok,
sírokra borulnak krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk mi rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.
Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
bár a járkálást már nehezen bírom.
Mécses lángja mellett imádkozom,
sírotra virágcsokrot teszek.
Gondolatban már járom a temetőt...
Édesanyám, ott leszek veletek.
Édesapám! Kedves Testvéreimhez
megyek, tudjátok, titeket: Guszti,
Pista és Bandi – sohasem feledlek:

12.

Nem feledlek: Bandi, Pista és Guszti,
ahogyan gyermekkorunkban, megint
együtt leszünk gondolatban most is
mindnyájan, a nagy ebédlőasztalunk
köré ülünk majd. Kedves Édesanyánk
szeli a kenyeret, szerető szóval
meri sorban a finom levest, majd a
túrós-tésztát osztja, szór tetejére
ropogósra pirított szalonnából.

---

⁷⁶ Eredeti vers: 2010. október 23. – 2013. október 28.

Ha finom süteményekre gondolok,
szememből a könnyek mindjárt hullanak.
Jó volt hallgatni halk szavát apánknak,
ha valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolok most is rátok.

13.

Szeretettel gondolok most is rátok,
jó volt veletek felnőni, együtt élni
kedves családban emberré érni.
Messzi temetőbe el sem jutok már,
ahol nagyszüleimet temették el.
Őseim Erdélyben és Felvidéken,
fenyőfák alatt nyugosznak' régen.
Most a nagymamára emlékezem,
'kihez diákkoromban oly szívesen
jártam, imámat gyertyaláng mellett
rátok gondolva mondom el értetek.
S most rád gondolok, egyetlen szerelmem
ki nehéz sorsban vigasztaltál engem.
Sírod messze van, oda nem jutok el.

14.

Nem jutok el oda, sírod messze van,
de lélekben hozzád is megyek, erőm
összeszedem, melletted leszek, sírod
virággal borítom, s gyertya- lángjánál
köszönöm Neked a boldog napokat,
amit életedben nekem nyújtottál.
Gondolunk most a hősi halottakra,
kik háborúban és szabadságharcban
értünk s hazánkért áldozták életük;
temetőt járva gondolunk majd rátok.

Mindenszentekkor járjuk a temetőt
lábunk alatt színes falevél ropog,
virágos sírokon lángok lobognak,
s a szívem szeretteimért dobog.

Arany október

15. MESTERSZONETT – Elmúlt idők emlékei

Behunyom szemem, jönnek emlékeim.
Arra ébredek, Isten vigyáz rám,
A finomságot gyorsan fogyasztják,
a szép őszi este így múlik el!
Hidd el, megnyugszik a fájó lelkem.
Szeretem, ha a Nap fénye melenget,
itt az est, fáradtan hazasietek.
Szólj rám nyugodtan, ha megsértettelek.
Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Csodáltam égis nyúló fenyőfákat,
az égi mezőkről tekintenek ránk.
Szeretettel gondolok rátok, a
a sírokok innen nagyon messze van,
de szívem most is értetek dobog.

22. Szonettkoszorú – Élet a Földtekén⁷⁷

1. JÓ A KIKELET⁷⁸

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsap csillogása,
derült ég ragyog hófehér határra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekszivaj tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég...
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Kéményen fészket rak a gólyamadár,
a lélek ujjong, szívünkben szeretet,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.

2. TAVASZÁLMODÁS⁷⁹

Érzem, tavasz lesz nemsokára már.
Meleg szoba ablakából kinézek
a tájra, mindenütt unalmas, szürkés
a Föld és Ég. Most még hideg tél van,
lábunk alatt csúszik a jég, künn a
szabadban zimankó, kedvünk igazán
nem jó. Gondolatom már messze száll,
érzi a jövőt, a testem zsibongva
várja a közelgő jó időt. Hallom
a szellő susogását, érzem a nap
langy sugarát. Ébredezik harmattól
az erdő, simogatja a tavaszi
szellő. Almos faágakon rügy fakad,
koronáit Nap melege élteti.

---

⁷⁷ Szonettkoszorú készült: 2014. május 31 – június 21.

⁷⁸ Eredetileg szonettnek készült: 2011. január 30.

⁷⁹ Eredeti készült: 2007. december 21. – Szonett: 2014. január 15.

3.

Nap melege élteti erdők fáit,
rügy fakad, bimbó hasad, virágba-
borul az erdő, az ágak hajlongnak,
hús légben, langyos széllel akácvirág
illata messze száll. Erdő telve
élettel, méhek ezrei vidáman
röpködnek egyik virágról másikra,
tavaszi zsongás magában titkot rejt.
Fák édes illatával megtelik az
erdő, a méhek virágporral telve
sietve szállnak vissza a kaptárba.
A szorgos méhcsalád munkája nyomán
a kaptárban készül el az aranyló
édes lépes-méz, minden gyerek álma.

4. JÖN MÁR A TAVASZ⁸⁰

Elkészült a méz, minden gyerek álma.
A bőrünkre hat, ha ránk süt a napfény,
s eloszlik a felhő, ó milyen élmény,
enyhül az idő, a kendő sem kell már,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
az Ég is kékebb lesz fenn a magasban...
a dallamok szárnyán lebben az álom,
életre kelnek a száradó ágak,
rügyek pattannak már az ezüst nyárfán.
De várni a tavaszra könnyelmű még,
nemsoká virágba borul a határ...
langy' levegőben kizöldül a rét...
kisüt a nap, lassan vége a télnek,
álomban érezzük akác illatát...

---

⁸⁰ Eredeti vers: 2014. február 11. – Szonett: 2014. május 5.

5. ŐSZ VOLT, 2008. OKTÓBER⁸¹

Álomban érezzük akác illatát...

Perzselő forrósággal elmúlt a nyár,
sok esővel-záporral. A naptár már
október elsejét mutat, de a Nap
langy' sugarát most még este is ontja,
melegen tűz ránk. Máskor az erdők
színesen tarkállnak, rétnek dús füve
rég' kiégett, az időmúlására
intve az embereket. De a táj most
forró nyarat idéz: a fák lombosára
üde zöldben pompázik, adva otthont
a vándormadaraknak. A hajnalok
már hideg őszre emlékeztetnek,
s az emberek szabadban már fáznak.

6.

Az emberek szabadban már fáznak,
mikor sietve munkába indulnak.
A változatos évszakok – akár a
napjaink – hol derűvel, hol bánattal
telnek. Hová tartozom?, magam sem
tudom, e csodás világot meddig
élvezhetem és szeretet helyett
a gyűlölködést meddig kell eltűrnöm?
Napjaimat szeretetnek áldozom,
s el nem feledem megköszönni a
Teremtőnek, hogy e csodás világban
munkálkodhattam, megtaláltam a
helyem, ahol jó barátok között
telt az életem s magam jól éreztem.

---

⁸¹ Eredeti vers: 2014. február 11. – Szonett: 2014. május 5.

7. NYÁRI ZÁPOR⁸²

Barátok között jól éreztem magam,
jó időben nézem a kirakatot,
dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.
A derült kék Ég beborul felettem,
villám csapkod nagy fekete fellegből,
zord időtől a fal mellé húzódom
– ernyőmet a fejem fölé emelem. –
Hideg szél süvít a világ tetején,
amíg valaki ifjan felé lépeget,
de a nagy zápor, mindjárt leteper,
semmit sem kímél. Hömpölyög az ár,
mert merész ember, nem fél semmitől;
az árvíz mindent elönt percek alatt.

8.

Az árvíz mindent elönt percek alatt,
tengervíz bezúdul a otthonokba,
s elönt mindent, ami útját állja,
mint rémálom, rombolja a házakat,
nagy tömegek fedél nélkül maradnak.
A föld a sok vizet hogy bírná nyelni,
ami mindent tarol könnyörtelenül?
Jajkiáltás hangzik szerte hazában,
új tanyára hol lelünk, mi lesz velünk?
Olyan az élet, akár nyári zápor,
ezernyi villám csapkod odafentről;
körül se nézhetünk, itt tombol már,
hirtelen támad az ár, rettegnünk kell
viharosán tör ránk, gyorsan elsodor.

---

⁸² Eredeti Júniusi zápor címen: 2010. június 28. A szonett Nyári zápor címén: 2014. június 7.

9.

Viharosan tör ránk, gyorsan jön az ár.
Senki sem érti, miért büntetik a
népet? Miért sújt le ránk haragos
Istenünk? Noénak vízözön után
megígérte, hogy soha többé nem
bocsát ránk özönvizet! Igen, meg-
ígérte az emberiségnek, hogy a
Földünkön nem lesz többé vízözön...
lehet, talán már ő is elfeledte,
vagy ki tudhatja, mert mindez olyan
régén történt? – Annyi gazság történt már,
a gonoszság ostromolja az Eget, s
nincs bűnbánat. Ezért az emberek
Isten büntetését kiérdemelték!

10. A FÖLD PUSZTULÁSA⁸³

Emberek a büntetést megérdemlik!
Nyugovóra készül fáradt napsugár,
az Ég kékje mindjárt ón-szürkére vált;
napkorongból maradt csak falatnyi.
Sziklák mellől enyhe szellő fúj felénk,
fák lombja közt madár félve felrebben,
fészket keres, halk neszekre figyel,
félve fiókáját – élelmet remél.
Sötét felhők közelednek, vihar van
készülőben, villám csapkod a fákra,
meg-megrázza ázott lombsátrukat.
Elcsendesül minden közel s távol,
szél tördel ágakat, jajgatnak a fák...
kakukk szól, éles hangja csendre vár.

---

⁸³ Eredetileg szonettnek készült, a Vadon mélyén c. szonett átalakítva új címen: 2014. június 6.

11.

Kakukk szól, éles hangja csendre vár.
Az eső eláll, vihar nem csendesül,
villámok csapkodnak mindenfelől,
széltől ágak megszáradnak, nagy a kár...
Félelmetes mennydörgés után lecsap
a villám, száraz gallyak lángja lobban,
és terjed, fák közt a tűzláng felcsap,
ég az erdő, földre ér a tüzes ág...
s ropogó tűzvészben nagyot koppan.
Félve menekül – most nem vadászik,
veszélyt lát – sebesen fut minden állat,
megfeszítve reszkető izmaikat,
– most a kígyók se jelentnek veszélyt,
földön kúsznak, – a farkas sem vadászik.

Sikló akasztva – unokám fotója

12.

A kígyó kúszik, nem vadászik farkas,
az ember sem; minden állat remeg, fél,
minden élő véges életét félti,
kísérteti alkonyatban nincs harag.
Hiába volt ott eddig sűrű erdő,
ma a helyét mindenütt por és hamu
lepi el, s bűnösöket istenátka
eléri – itt a vég! Ez még nem elég!

Földrengés rombolja a falakat, majd
mindent söpör a vihar – ami maradt –,
nincs 'ki lakja a házakat! Megadott
az Isten mindent, ami kellett: földet-
vizet s élőlényt, teremtett embert,
aki mindezt nem érdemelte meg.

13.

Ember a javakat nem érdemelte,
mert a Föld vagyonát pazarolta el!
Nem vigyázott a csodás természetre,
s Isten parancsát nem teljesítette!
Haragos Isten ezt megelégelte!
Hiába szólt; az ember akaratát
nem értette. Gonosznak nyújtva kezét,
elutasította követét, mindent.
Csak a gonosz szavát hitte igaznak.
S hallszik az Úr hangja: *„Késő a bánat,
a napjaitok már megszámláltattak...
büntetésül azt szabom reátok:
néznetek kell a Föld pusztulását,
fájó könnyekkel kell megsiratnotok.*

14

*Fájó könnyekkel kell megsiratni most,
mit nektek megvédeni kellett volna!”*
Tenger partján emberek sokasága
bámulja a jéghegyek olvadását:
álmukból ébredve ártatlan medvék
járják a tájat, élelmet kutatva.
Hiába már, a jéghegyek olvadnak,
nem jut jó falat a jegesmedvéknek,
csupán sok kilométer távolságra
lelnek élelmet, emberlakta helyet,
vándormadár a helyét nem találja.
Ember! Az éltető Földdel mit tettél?

Nincs kegyelem! Meg sem érdemlitek,
hogy tovább éljete a Földtekén!

15. MESTERSZONETT – Élet a Földtekén

Odakünn mindenhol hóborított táj,
Érezem, tavasz lesz nemsokára már.
Erdők fáit a Nap melege élteti,
elkészült a méz, minden gyerek álma.
Álomban érezzük akác illatát...
Az emberek a szabadban nem fáznak.
Barátok között jól éreztem magam.
Árvíz mindent elöntött percek alatt,
rettegnünk kell, gyorsan elsodor az ár.
Emberek a büntetést megérdemlik!
Kakukk szól, éles hangja csendre vár.
Ember a javakat nem érdemelte,
fájó könnyekkel kell megsíratni,
nem érdemli, hogy e Földtekén éljen!

14. Szonettkoszorú – Gondolkodom és imádkozom⁸⁴

1. HIT – REMÉNY – SZERETET⁸⁵

Szívünk bánatát enyhítsük imával.
HIT. A hitet én istenhitnek érzem.
Ha tudná érezni hitét az ember
és gyakorolná, szívből fakadóan
imádkozna Istenhez, más lehetne
a világ, szeretet költözne közénk!
REMÉNY. Hallgassuk meg Urunk szavát,
aki igaz utat mutatja nekünk;

⁸⁴ Koszorú készült: 2014. január 30 – május 21.

⁸⁵ Eredeti vers: 2012. augusztus 21. – Szonett: 2013. december 6.

Tőle tudjuk meg, mi az önzetlen
szeretet. Örök boldogságba Isten
elé, a Mennysországba Ő vezet!
A SZERETET körülöttünk áradjon,
mint kályha forró-tüze, ne feledjük:
buzdítsunk szeretetre minden lelket.

2. HITVALLÁS⁸⁶

Buzdítsunk szeretetre minden lelket.
Elmélkedni azon, az élet milyen
rövid, de minek? Szébbé kéne tenni,
minden áldozatot meghozni ezért.
Küzdjünk szebb létért, tiszta erkölcsért,
jó Isten által adott kegyelmekért!
S te hová tartozol? Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak úgy csendben magad élni, szeretsz?
Ez a legkönnyebb út, mert nem kell félni
senkitől! Legyőzni önmagadat nem
könnyű feladat. De lehet-e győzni?
Hinned kell abban, hogy célod eléred,
mert hit nélkül csak egy gyenge báb vagy
aki magára sosem fog vigyázni.

3.

Gyenge báb, ki magára nem vigyáz,
enged vágyának válogatás nélkül
s azt teszi, ami vesztét jelentheti.
Légy hű magadhoz, bízz az igazságos
élet lehetőségében, s vesd erőd
annak megteremtésébe, hit nélkül
akarat jó ötlet, de nem sokat ér.
Hitedet mindig istenhitnek érezd.

---

⁸⁶ Eredeti vers: 2010. július 10. – Szonett: 2013. november 21.

S ha az ember újra gyakorolná
hitét, mint eddig, s szívből imádkozna
Istenéhez, – hidd el – megváltozna,
és más lenne a világ, a gyűlölet
megszűnne, s közénk költözne a
várva-várt béke és igaz szeretet!

4. ÚJRA KÉNE SZÜLETNI⁸⁷

Várva-várt béke és igaz szeretet!
Világra úgy volna jó születni, ha
úgy kezdeném az életemet újból,
a tapasztalataimra figyelve.
Úgy volna jó a világra születni,
ha az életet is újból lehetne
kezdeni. Élni úgy, fegyelmezetten
mint katona, és nem elkallódni
a semmibe. Megismerni a szépet,
felfelé törni magasba, s feledni
minden korábban ismert kétséget.
Ha én az életem újra kezdeném,
nem lennék szerény, mint száraz ibolya,
bátran bemutatnám minden értékem!

5.

Minden értékem bátran bemutatnám.
Felfedném, nem ásnám el magamban
a tehetségem, erényem, tudásom.
Mindenkor kiállnék vetélytársakkal,
hogy érezzék, mi lakozik bennem,
s amit szeretnék, a tehetséggel
biztosan elérném, s nem kellene
koldussorsra jutni szerénységgel.
Élném a világom minden gond nélkül,
elfeledném a nehéz válságokat,

---

⁸⁷ Eredeti vers: 2013. július 20. – Szonett: 2014. január 30. – május 21.

amit életemben át kellett élnem.
Csak így lehetnék boldog, s érezném,
hogy jó volt élnem. Gondolataimban
talán a Mennysországot is elérném!

6. ELMÉLKEDEM⁸⁸

Talán elérném a Mennysországot!
Népünket most csak a remény élteti,
hogy ezután könnyebb lesz az élet,
s én összekulcsolt kézzel imádkozom.
Őshazánkat a Kárpátok övezték,
'hol évezreden át magyarok éltek,
vadászattal szerezte meg a nemzet
a mindennapi étkét. Ősanyáink
nem automata-gépben mosták a
ruhát, nem félkész étellel várták a
ház urát. Mégsem keseregtek. Azt
cselekedték, amit kellett. Egyszerű
kunyhókban a sok-sok apró gyermek
nem a tévé előtt nevelkedett!

7.

Nem a tévé előtt nevelkedtek.
Gond nélkül éltek, nem várták a csodát,
amit tenniük kellett, mindig tudták.
Ha betört az ellen, sok küzdelemmel
harcolni ment minden épkézláb ember,
pajzzsal, éles karddal védték a hazát,
olykor mégis elvesztették a csatát,
ezért lepusztult kunyhójuk, a vetés,
kihalt apraja-nagyja a nemzetnek,
de mikor az ellenség elvonult,
búvóhelyükről előmerészkedtek,
utána megint elindult az élet,

---

⁸⁸ Eredeti vers: 2008. június 28. – Szonett: 2014. január 30.

királyaink idegen mestereket
telepítettek, kik hazát cseréltek.

8.

Betelepítettek cseréltek hazát
s e hazában új otthonra letek.
Keveredett vére haza népének,
mégis együtt építették a hazát:
vetettek-arattak és építkeztek,
a kis hazában békességben éltek.
Magyar honban élt sokféle népesség,
nem utálták egymást, mind megfértek.
Imádságom közben jutott eszembe:
Most miért gyűlölik egymást? – nem fér a
fejembe'. Van-e ősmagyar e népben?
Hová tűnt a keresztényi szeretet?
Akik nem az új vezért csodálják,
azokat mind ostobának kiáltják!

9.

Azokat mind ostobának kiáltják;
'ki nem politizál s más a nézete,
ha saját vére is, család szégyene,
s akkor nem hiszik őket magyarnak,
'kik hiába szenvedni nem akarnak,
hanem békében szeretnének élni!
Csak a hatalomért harcot vívnak,
hogy ki kerüljön majd négy év múlva
„trónra”, s azért tűzzel-vassal szítanak
ellentétet, uralkodásuk alatt
– a népért jót tenni elmulasztottak?
Vagy nem is akartak? – Ki tudná azt
most megmondani, miért? – Talán azért,
mert teendőiket már elfeledték?

10.

Igen, teendőiket elfeledték!
Acsarkodás helyett összefognának,
s barátságosan kezet fognának,
ha mindnyájan az országuk-népük
javán munkálkodnának, érezhetnék:
s könnyebb volna a dolguk tovább, ha
részüket a rájuk bízott munkából
kivennék, nem kellene ciklusonként
mindent lerombolni, eredményeket
ócsárolni, négyévenként mindent
előlről kezdeni! Azon kellene
munkálkodniuk: mindenkinek legyen
e hazában munkája, kenyeré és
itt többé soha senki ne éhezzen!

11.

Többé soha, senki ne éhezzen!
Kinek a háza telve kényelemmel,
a hűtője-kamrája mindig tele,
fürdik meleg kerti medencéjében,
nem dolgozik, inkább szórakozik,
kényelmes repülőgépen utazik,
mert van bőven fölösleges pénze.
Gazdagok a tengerparton élvezik
létük, unatkozva költik a pénzük'.
– Azt kérdezem: vajon ők boldogok? –
Gazdagok mindnyájan elégedettek?
Ha ők néha arra is gondolnának
– ahelyett, hogy szemüket behunyják –
honfitársaiknak adakoznának!

12.

Honfitársaiknak adakoznának,
hajléktalanokat segítenék és
nincsteleneket, akkor a fejüket
jóérzéssel hajthatnák álomra.

Imádkozzunk: tekints ránk Istenünk,
szánjad meg elárvult nemzetünket,
adj értelmet minden vezérünknek,
kötelességüket érezzék mindig;
akkor jóra fordulna népünk sorsa,
ha szegénynek is tele lenne gyomra.
Minden embernek lenne munkája,
senki se koldulna magyar hazába'.
A nép óhaja ne maradjon álom,
add, hogy így legyen magyarok Istene!

13. GONDOLKODOM ÉS IMÁDKOZOM⁸⁹

Magyarok Istene, add, hogy így legyen!
Ülök magamban, a csendet hallgatom,
jó nekem egyedül, mert gondolkodom.
Élni oly jó csendben, békességben,
ha szeretet kísér utamon engem,
úgy fogadom, ha árnyékként kísér.
Szeretet útját járom, ezért élek.
Imádkozom minden reggel és este.
Ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,
imádkozom csöndes magányomban,
Istennel beszélek, béke vesz körül,
bizton érzem, hogy meghallgat engem
mindenkor, mert tudom, Ő is itt van,
érezem, hogy szeret, s figyeli életem.

14.

Figyeli életem s érzem, hogy szeret.
Nem esem túlzásba, ha ábrándozom
nem válhat minden valósággá – tudom.
Magánytól se kell félnem: körülveszem
magamat csenddel – gondolatokkal.

---

⁸⁹ Eredeti vers: 2011. augusztus 10. – Szonett: 2014. július 30.

Te is tedd ezt, vedd magad körül nemes
gondolatokkal. Ne féljél és hidd el,
mert te se leszel sohasem magányos!
Megtalálalak, nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.
Veled álmodom csendes békességben,
imádkozunk együtt, este és reggel,
csend és béke vesz körül mindkettőnket,
kettőnk imája már megnyitja az Eget.

15. MESTERSZONETT – Gondolkodom és imádkozom

Szívünk bánatát imával enyhítsük,
minden lelket szeretetre buzdítsunk.
Aki nem vigyáz magára gyenge báb.
Kell a béke és az igaz szeretet!
Bátran bemutatnám minden értékem,
talán elérném a Mennyszágot!
Nem a tévé előtt nevelkedtek,
hazát cseréltek a betelepítettek.
Sokakat mind ostobának kiáltják.
A teendőiket már elfeledték!
Ne éhezzen többé senki e hazában.
Add, hogy így legyen Magyarok Istene!
Figyeli életem s érzem, hogy szeret.
Kettőnk imája már megnyitja az Eget.

13. Szonettkoszorú – Hideg téli napok⁹⁰

1. ELMÚLT A NYÁR⁹¹

Augusztusban még forrón süt a nap,
telt hátizsákkal kirándulni járnak,

---

⁹⁰ Készült: 2014. január 25. – május 20.

⁹¹ A vers szonettnek készült – 2014. január 25.

iskolás gyerekek vígan strandolnak,
hangos daluk száll virágos határban...
Forró levegőn izzó napsütésben,
minden élő szomjaz, a test izzad,
hidegvizet áhít ember és állat,
a madarak hús forrást keresnek;
közeleg az idő, elmúlik a nyár...
a zöldellő erdő sokszínűre vált,
szünet után sulikapuja kitar,
gyerekek-serege iskolába jár.
Itt az idő már, hideg szél fújdogál,
lábunk lehullt faleveleken sétál.

2.

A lábuk lehullt faleveleken jár.
hajukat össze-vissza szél borzolja,
a kabátjuk szorosan összehúzva
sietnek haza a meleg lakásba.
Kint fagyos-hideg szél a havat fújja,
ilyenkor jó otthon ülni a meleg
szobában, duruzsoló kályha mellett,
pattogatott kukoricát majszolva.
Itt a tél, a fákról már mind lehulltak
az színes őszi levelek. A csupasz
faágak már a tavaszcól álmodnak.
Udvarban hópihék szállingóznak,
nagy hóembert építenek a gyerekek,
mindnyájan szent karácsonyra várnak.

3. HÓVIHARBAN⁹²

Mindnyájan szent karácsonyra várnak.
Éj leple alatt hóihar közeleg,
a szél színes faleveleket görget,
nem kímél se embert, se állatot...

---

⁹² Viharban c. vers után készült a szonett: Hóviharban címen, 2014. január 25. –

Sűrűn hulló havazásban futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem pihenni
szeretne, (de) nincs hová fejem letenni.
Én Istenem, segítsél... mi lesz velem?
Sötét tájon csendesült a hóvihár,
erdő mélyén mindenütt néma csend,
színes levelek a fákról lehulltak,
odafenn harkály-doktor kopog a fán.
Köröskörül hó borítja a tájat,
hideg szél fúj, a madarak fáznak.

4. TÉL – 2005-BEN⁹³

A madarak megfáznak, hideg van kint.
Amit olvastok, 2005-ben történt.
Csúnya hidegben, zúzmara a fákon,
járkálni is hideg volt odakint
színes őszi ligetben. Mostanában
másképp' van, mint régen: akkor tavasz
után nyár jött, majd ősz és tél, így volt
gyermekkoromban – rendben, pontosan.
Most meg a tél jöttét hiába vártuk
novemberben és december havában,
többször tavaszi meleg volt: húsz fok.
Mikor jöhet a hó s ha tovább így lesz,
lesz-e hideg tél? Egyre csak rá vártunk,
a téli fagyos napok mégis késtek.

5.

Mégis késtek a fagyos téli napok,
nagyon várt a hóra a gyereksereg,
nélküle hóembert gyúrni nem lehet,
se korcsolyázni-szánkózni. Tudósok
se értik, ez most melyik évszak lehet?
Ilyen évszakon ki igazodhat el?

---

⁹³ Eredeti vers: 2005. március 5. – Szonett: 2014. január 25.

Azonban a régi mondás igaz lett,
hogy a kutya nem eszi meg a telet!
Múlt az idő, teltek a hónapok...
jött január-február, s márciusban
megjöttek a nem várt, didergő fagyok.
Fújt a hideg szél, zúzmara a fákon,
hideg lett, a hó mindent belepett,
kellemes ülni a meleg szobában.

6.

Kellemes ülni a meleg szobában:
nagy hó esett a Mátrában-Tátrában,
ennyi hó nem is kellett volna már,
károkat okozott a havasokon.

Hideg után tavasz lett, nemsokára
a melegtől a hó olvadni kezdett,
már áradás fenyegetett, a sok víz
egyre több lett, félelem fojtogatta
az embereket. Épp' elég a bajunk
árvíz nélkül; segítségért áhítozunk,
nehogy ismét nagy árvíz zúduljon
az Ipoly-medrébe', ne törjön be
hazánkba, jöjjön végre egyetértés
és béke Magyarország népére.

7. HAVAS FÁN CINEGE⁹⁴

Jöjjön el a béke hazánk népére!
Égbolt megeredt, tájat hó borítja,
erdő fehér ruhát öltött magára.
Havat magasból szórja le a Földre,
gyerekek örülnek, hóembert gyúrnak,
egy kis cinege didereg faágon,
tekint jobbra-balra sóvárgóan,
nehéz idő jár az éhes madárra.

---

⁹⁴ Eredeti vers: 2010. december 18. – Szonett: 2014. január 27.

Étek sehol, mindenütt hótakaró...
Egy kislány kinyitott egy ablakot,
az éhező kismadarat meglátta,
integetve neki, kezében tálcát
visz vidáman, telerakva magvakkal,
vizet is visz – egy öblös pohárban.

8. SZILVESZTER ÉJJELÉN⁹⁵

Kislány vizet visz öblös pohárban.
Most hogy van ez? Mi lenne, ha a gazdag
és hidegben kódorgó hajléktalan
ember, meg gondokba belefáradt,
munka nélkül tengődő, nincstelen
sokaság – felszabadultan, másokkal
jó módban élőkkel, nem válogatva,
közeledne egymáshoz minden ember.
Egymást barátságosan és megértve
kérges kezüket egyszer megszorítanák
s a gondolataikat kicserélnék.
Úgy gondolom minden magyar együtt,
ezen a találkozáson részt venne,
beleértve bársonyszékben ülőket!

9.

Bársonyszékekben ülő vezetőkkel
cigányzene mellett ünnepelnének,
úgy búcsúznának el egyetértésben
a gondokkal terhelt nehéz évektől.
Így lenne jó az újévbe átlépni:
minden nézeteltérést és bajokat
elfeledve, baráti kézfogással
elkezdeni az újesztendőt. Másként
sohasem lesz béke e hazában, ha
az együttműködés helyett most is

---

⁹⁵ Eredeti vers: 2012. Szilveszter napján – Szonett: 2014. január 25.

a szokásos széthúzást választják.
Kérem, gondolja végig mindenki!
Mit válaszolnak? Megkérdezem: van-e
kedve bárkinek együtt ünnepelni?

10.

Együtt ünnepelni, mit válaszolnak?
Mindez nem elég, van még kérésem:
nem más, mint (hogy) Szilveszter éjjelén
mosolyogva, minden szegény és gazdag,
derült arccal dobja félre minden
baját, majd az utcán künn az óév
lassan múló perceit úgy zárja, hogy
hajléktalanokkal, válogatás nélkül
telt pezsgős-pohárral a kezükben
testvériesen koccintva, fogjanak
végre kezet, s reménykedve nézzenek
egymás szemébe, fel a magas Égre
s az Újesztendőt jókedvre derülve,
reménykedve, boldogan köszöntsék!

11.

Újesztendőt reménykedve köszöntsék!
Tedd szívedre kezed és mondd, neked
mibe kerülne, ha egy évben egyszer,
az elesettekkel, szegényekkel – s
Uram bocsá' – a hajléktalanokkal
most az egyszer együtt ünnepelnél?
Ezzel még a fagyos téli hidegben
nem éreznéd a szegénység-szagát sem!
Őbennük az esemény felszabadult
érzést keltene: elvegyülve ismerkedni...
Úgyis jó az Újév, s utána terád
vár a munka jólétben, az otthonod,
míg mások megmaradnak annak, szegény
nyomorgónak, mint akik addig voltak!

12. JÓ A KIKELET!⁹⁶

Nyomorgó marad, mint aki addig volt!
Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekzsivaj tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.
Csendben jó a kikelet, olvad a jég,
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Kéményen fészket rak a gólyamadár,
lelkünk ujjong, szívünkben szeretet él,
érezzük: tavasz lesz – nemsokára már.

13. TAVASZÁLMODÁS⁹⁷

Érezzük: tavasz lesz nemsokára már.
Meleg szobában ülök. Minden üres,
a tájra nézek: Föld és az Ég szürkés,
a tél még most is hideg és unalmas,
lábunk alatt csúszik a jég, künn a
szabadban zimankó, kedvünk igazán
nem jó. Gondolatunk messze elszáll,
érzi a jövőt, s a testünk zsidongva
már várja a közeledő jó időt.
Hallom a szellő susogását, a Nap
langy-sugarát érzem: lassan ébredő
erdőt simogatja tavaszi eső.
Fák koronáit a Nap melengeti,
ágakon rügy fakad, bimbó hasad.

---

⁹⁶ Eredeti vers: 2011. január 30. – Szonett: 2014. január 25.

⁹⁷ Eredeti vers: 2007. december 21. – Szonett: 2014. január 25.

14.

Fák ágain rügy fakad, bimbó hasad.
Nemsokára virágba borul az
erdő, akácvirágtól lehajlanak
a faágak, széllel messze száll a
tavasz illata, a hús légben erdő
élettel telik, a dolgos méhek
egyik virágról másokra röpködnek,
ezreinek zsongása titkokat rejt
magában. Megtelik mézes illattal
az erdő, a méhek virággal
telve szállnak vissza a kaptárba.
A finom lépes-méz szorgos méhcsalád
munkája nyomán a kaptárban készül,
minden kisgyereknek ez az álma!

15 MESTERSZONETT – Hideg téli napok

Augusztusban még forrón süt a nap,
Lábunk lehullt faleveleken jár,
mindenki a szent karácsonyra vár.
Kint hideg van, a madarak fáznak,
mégis késtek a fagyos téli napok.
Kellemes ülni a meleg szobában.
Jöjjön el a béke hazánk népére!
Kislány vizet hoz öblös pohárban.
Bársonyszékekben ülő vezetőkkel
együtt ünnepelni, mit válaszolnak?
Újesztendőt reménykedve köszöntsék!
Aki addig az volt, nyomorgó marad!
Érezzük: tavasz lesz – nemsokára már,
fák ágain rügy fakad, bimbó hasad.

9. Szonettkoszorú – Humor⁹⁸

1. ÜNNEPI KOCCINTÁS⁹⁹

Óév van ma, utcákon már dob pereg
csoportokba verődve fiúk és lányok
nagy zsvajjal örömtáncot járnak,
vidám dallal a diszkóba sietnek.
Társaságban koccintgatni jaj de jó!
Mulasson jól minden ember, ünnep van,
kinek nincsen hozzá kedve, aludjon.
Kinek jutna eszébe most a meló?
Úgy szeretem a pezsgőt, ha félédes,
ünnepeken koccintani kellemes.
Pohárban a buborékok pezsegnek,
utána a párom csókja mézédés.
Hegedű húrját pengeti a primás,
meg sem állunk, míg lábaink bírják.

2.

Míg lábaink bírják, meg sem állunk.
Egy táncra a babámat felkértem,
még egyet ma koccintni' kell pezsgővel,
ne feledd el, bent hagytam a poharam.
Félrevágom kalapom, ha kedvem lesz,
együtt megyünk társasággal a bálba,
vidám táncot ropunk ott nem hiába!
Kint az utcán csinos partnert keresek.
A lányoknak gyönyörű a ruhája,
egyikükre se ismer rá mamája!
Ne búsuljon senki, ma Szilveszter van,
mindjárt jön az újesztendő, hosszú lesz.
Ráérünk majd tervezni, s kitaláljuk,
hogyan kell hamar elúzni a válságot!

---

⁹⁸ Szonettkoszorú készült: 2013. december 31. – 2014. május 28.

⁹⁹ Eredeti vers: 2010. Szilveszter napja. – Szonett: 2013. november

3. SZIGLIGETI NAPLÓ¹⁰⁰

Hogy kell hamar elúzni a válságot!
Idén nyáron Szigligetre visz utunk,
ahová már sietve kell pakolnunk.
Tavaly nyáron Szántódon táboroztunk.
A nyár melegebb nem is lehetne,
beborult az ég, és sötét felhőkből
villámok cikáznak, így útra kelve
átázott minden járó-kelő ember.
Már Kelenföldre esőben indultunk,
ott szálltunk át a tapolcai gyorsra,
ahogy az ülésen helyet foglaltunk,
jól átázva a hideg is kirázott.
A Balatonnál szürke felhők alatt
elmerengve néztem szüleim házát...

Szüleim háza a dombtetőn

4.

Elmerengve néztem szüleim házát,
ahol élték nyugdíjas éveiket,
mindig szeretettel vártak bennünket.

---

¹⁰⁰ Eredeti vers: 2008. szeptember 8-14. – Szonett: 2013. december 14.

Az ég derült, a gyorsvonat haladt,
az egész táj fürdött napsugárban,
szálló fecskeraj nagy csatazajjal
készülődött hosszú vándorútjára.
Kitekintve a gyorsvonat ablakán
csodás őszi tájban gyönyörködtem.

Szigliget, esti foglalkozás

Nemsokára Szigligetre érkezve,
ódon Alkotóházban helyeztek el.
Kastély korabeli falai nekem
a híres elődeinkről meséltek,
'kik valaha itt alkottak-pihentek

5.
Elődeink is itt alkottak-pihentek,
és szereztek hírnevet maguknak.
A folyosókon megatódva jártam,
nehogy megzavarjam az emléküket.
Nyomdokaikon haladva, kortársak
rögös útját járva – jöttünk el ide,
Szigligetre, hogy agyunkat csiszoljuk,
és kicseréljük gondolatainkat,

hogy majdan a leszármazottaink
alkotásainkban gyönyörködjenek,
s értéket alkossunk utánunk jövő
nemzedékeknek, hogy azokból ők
megismerjék örömeinket, átél
súlyos időket, e kor történetét.

6.

Megismerjék majd e kor történetét.
Íróársak, jó lenni ismét veletek
de ami nekem itt mégsem tetszett,
– hogy miért? – azt elmondom most nektek,
biztos vagyok benne, hogy megértitek.
Otthon kipihenem a fáradságom,
de itt kapott kemény nyoszolyámon
fájós lábam miatt aludni nem tudok.
Ezért az éjjeli forgolódástól
sok kék folt éktelenkedik már rajtam,
pedig minden párnát és takarót
amit találtam, magam alá gyűrtem.
E sorokat ébren rovom, s fölkelek
inkább, mint tovább ágyban szenvedjek.

7.

Fölkelek, hogy ne szenvedjek ágyamban
s éjjel vécéket ne keresgéljek.
Tanakodom: költő-elődök közül
Ki lehet, aki ezt a szobát lakta?
Azon töröm kobakom, mi lehetett
oly nagy bűnöm, hogy éppen ez jutott
nekem osztályrészül, mert bármilyen
nagyot vétkeztem, remélhetek,
ezzel a büntetéssel vétkem alól
mindenképpen feloldozást nyerjek,
mivel hajnalban a nyitott ablakból

hallok kakukkszót, mellette a park
fenyőfái- s készülő étel finom
ínycsiklandó illata szobámba árad.

8.

Ínycsiklandó illat szobámba árad.
(Vigasztalásul szolgáljon nekem,
mi lesz ma ebédre, én már érzem!)
Egyébként itt jól telnek a napok:
pihenéssel, balatoni fürdéssel,
minden este versek szerkesztésével,
felolvassuk a költeményünket, majd
gondolatainkat értelmezzük.
Szigliget erdők közé bújva a
vár alatt épült, hegyek karéjában.
Talán ezért nevezték el a falut
a Balaton tavunk gyöngyszemének.
Folyosók falán az utókornak a
táj szépségeit festmények őrzik.

9.

A táj szépségét festmények őrzik
utódoknak, múlt idők értékéről
nekünk költőóriások mesélnek.
Szép napok elmúltak, lelkem megőrzi
élményeinket, fájón búcsúzkodom.
Bizton érzem: visszatérek még ide,
Balaton gyöngyszemére, Szigligetre!
Sajnos nem úgy történt, mivel azóta
az irodalmi táborokba már nem
mentem, aminek két oka akad,
kikezdett engem az idő vasfoga,
és mozgássérült lettem. A másik,
e ciklusban nyaralásra már nem jut!
Most eszünk, vagy a rezsit fizetjük!

10. AZ ÉN SZÜLETÉSNAPOMRA¹⁰¹

Most eszünk, vagy a rezsit fizetjük!
amikor születtem még nem éltetek,
Kisbárkány a kisleve, Mátra-
Cserhát-hegységek nyúlványainál.
Apám örült nekem, ment is hamar
hóban, lóval, bejelenteni nyomban!
Kereszteltek Finta Katalinnak és
(kinek kellett?) megtoldották: Margittal!
Művésznak akartam lenni, de magam
irodában találtam. – No lám, ott ám!
Jött nagy ármádia: Vörös-hadsereg
– milliárdos hadával! – így volt bizony!
Álmaimat eltiporta, a szívem
összetörte – ami nagyon sajtott!

11.

Szívemet összetörte, sajtott nagyon!
Balassagyarmaton, központban lakom,
három évtizedig dolgoztam a
városi tanácson, jóban-rosszban.
Gürcöltem sokáig magam, dolgoztam
is szorgalmasan: éjjel- és nappal.
Munkám után megéltem én, de jobb
életre nem volt remény – nem molesztált
a szerencse, nyolc évtized úgy elszállt
lazán, úgy ám! Az idő múlt, örültem,
már nyugdíjba mehettem, ha csak, nocsak –
mióta? – Azóta azt csinállok, amit
éppen akarok, regényt-novellát- és
verseket faragok – ésszel, kézzel!

---

¹⁰¹ Eredeti vers: 2008. július 27. – Szonett: 2013. december 14.

12.

Verseket faragok – ésszel, kézzel!
De nem papírra, tollal-kézzel, hanem
mégis élvezettel, számítógéppel!
S most itt vagyok veletek, remélem,
együtt örültök nekem, énvelem!
Mint tavaly Szántódon, most Szigligeten.
Igen! Éljen! Megjegyzés: – várjatok még!
József Attila a születésnap
versét megírta tíz szakaszba, igen!
Bizony, de én nem értem bele olyan
rövid versbe, ezért: MEA-CULPA!
Versíráshoz késő éjjel ihletem
támadt kábé – amikor főszerkesztőnk
felhívását elolvastam – éjfél előtt!

13.

A felhívást olvastam, éjfél előtt!
Befejeztem: már másnap, nulla óra
harmincöt perckor! De rövid lett az
éjszaka, álmos lettem. Már le kellett
végre-valahára feküdnöm, ágyba,
aludni! Igen ám, de álmomban is
számoltam-szótagoltam, verset írtam
másnap hajnalig. Minden hiába,
nem tudtam abbahagyni reggelig!
De ha újra elolvasom a verset,
akkor mindig továbbírom. Ezért
ha mégis megunnátok, akkor inkább
lőjete le már végre, másként az én
versikémnek sohasem lesz vége!

14. BABONA VAGY SZERENCSE¹⁰²

Versikémnek nem lesz vége sohasem!
Péntek napján sose volt szerencsém,
nem kedvelem, nem lottózom ezért,
nehogy a pénzem elússzon. Figyeltem
korábban, soha semmit se nyertem!
Töröm bús kobakom, netán lottózzak?
Mit kellene tennem, tán' lovagoljak,
hogy sok pénzt nyerjek, s egyszer szerencsém
legyen? Nem lottózom? Marad a pénzem!
Utána tört a fene, ha bejönne, de jó lenne!
Nekem nyernem kellene... s következő
péntek-tizenhárom napján kitöltöm
a szelvényem, majd utána pénteken
(végre) kihúzzák a nyereményem...

15. MESTERSZONETT – Humor

Óév van ma, utcákon már dob pereg,
Míg lábaink bírják, meg sem állunk.
minél előbb győzzük le a válságot!
A szüleim házáat néztem merengve...
Elődeink itt pihentek-alkottak.
Ismerkedünk a kor történetével.
Fölkelek, hogy ágyamban ne szenvedjek.
Ínycsiklandó illat szobámba árad.
A táj szépségét festmények őrzik.
Most eszünk, vagy a rezsit fizetjük!
Sajgott nagyon, szívemet összetörte!
Verseket faragok – ésszel, kézzel!
A versikémnek sohasem lesz vége!
(Végre,) kihúzzák a nyereményem!

---

¹⁰² Eredeti vers: 2012. szeptember 29. – Szonett: 2013. december 31.

26. SZONETTKOSZORÚ – Indián nyár¹⁰³

1. ALKONYAT¹⁰⁴

Udvarunkban állt egy szomorúfűzfa
hosszú karjait minden oldalra a
földig nyújtja. Madárfészek magas ágán,
– benne fiókák pihennek– egész nap.
Csiripelnek naphosszat, a szájukba
kapják a falatokat. Lombok alatt
a napsugár, sűrű levelei közt
vibrál. Leveleit szellő lengeti,
jó az alkonyat, madarak nyugodnak.
Anyamadár éjszaka fiókáit
melengeti, szárnyaival befedi.
Nyugat felől lemenőben fáradt Nap.
Lassan csend borul a tájra, mindenki
álmát alussza, szebb holnapot várva.

2. INDIÁN NYÁR¹⁰⁵

Álmát alussza, vár egy szebb napra.
Mindig szerettem ezt az évszakot, ha
Felettünk sötéten felhős az ég és
fúj a szél, odakint színes a határ,
ez, ami engem mindig megvigasztal.
Csodás indiánnyar... amikor a rét
még zöld, puha pázsit ad étket nyájnak,
tarka virágok közt szerelmes párok...
csend ül a tájon... s a napsütés fáradt...
Már nem csivitelnek a fecskepárok,
hosszú útjukon messzire röpködnek,
hidegben, meleg helyen telelnek,
tél múltán ismét összeverődnek
és tavaszra megint hazajönnek.

---

¹⁰³ Koszorú készült: 2014. június 1 – július 12. –

¹⁰⁴ Eredeti vers: 2009. február 15. – Szonett: 2014. június 1 – július 12.

¹⁰⁵ Szonett készült: 2014. június 1.

3.

Fecskék tavaszra megint hazajönnek,
tojásokat lerakják, majd felváltva,
rajta ülnek – addig kavargatva – míg
tojásokból a kislecskék kikelnek.
Anyamadár a fészekből kiszállva
bogarakat szedeget a határban,
s a csipogó-szajgató fiókákat
eteti reggeltől egész napig.
A kislecskék megtanulnak légből
szállni, s ha újra az őszt közeleg,
csoportba verődve indulnak el
hosszú vándorútra, 'hol őket az új
otthonuk várja. Fecskék hűségeselek,
és minden tavaszra hozzánk visszatérnek...

4. BÓDÍTÓ ILLATOK-VARÁZSLAT¹⁰⁶

És kikeletre ismét hazatérnek...
Melyik évszak szebb? Tán a tél, amikor
fehér hótakaró lepi a tájat?
Amikor tavasz van, kikelet, már
nyílnak az ibolyák, s erdő-mező telt
az akác mézes illatával s ha eltelik a lelkünk
édes borzongással... Vagy talán a nyár
lenne szebb, telve rózsa illatával?

---

¹⁰⁶ Eredeti vers: 2006. november 20. – buszon – Szonett: 2014. június 1.

Minden ágán egy apró csodálatos
bimbó: fehér, sárga, rózsaszín, bordó
és a vörös minden árnyalatával...
ezernyi színben pompázó, apró
virágával, szerelemre gyújtó
bódító rózsák aromájával.

5.

Rózsák bódító aromájával.
Mindenféle rózsák, futórózsák,
egész földkerekséget befonják,
s a rózsabokrok szerelmes szíveket
lángra lobbantják. Amerre járkálok,
magam előtt látok egy csodálatos
tájat, 'hol avarszőnyegen sétálok.
tekintetem megpihen egy őszi-tájon.
Ha kitekintek ablakomon, tarka
rozsdásbarna ágakat látok fáradt-
zöldes fákat a sűrű erdők között.
Látom az erdők elmúlását, varázsát
az ősznek, – ha falevelek lehullnak, –
úgy múlnak el az őszi varázslatok.

6. ŐSZI HANGULAT¹⁰⁷

Így múlnak el az őszi varázslatok.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga,
egy szép őszi táj, csak ne villámlana!
Jó lenne még sportpályán métázni.
Falevél hullik, vörös, barna sárga.
Mit tehetek én most, átázottan fázva?
Cipőm is tele ment vízzel meg sárral
haza nem mehetek... apám bottal várna.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.

---

¹⁰⁷ Eredeti vers címe: Őszön történt. Készült: 2011. november 25. Szonett címe: Őszi hangulat,
készült: 2014. június 1.

Mi oka annak, hogy nővérem beteg lett?
Mi lesz most velünk, kinek a hibája?
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Orvost hívtak hozzá, különben baj lesz!
Család aggódik, mi lesz veled Klára?

7.

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Szülők bánkódnak, nem tudnak mit tenni,
ilyenkor jobb lenne templomba menni.
Család aggódik, mi lesz veled Klára?
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Imádkozni kéne, válságos életért,
hogy ne szenvedne mások bűneiért,
ősz hangulat jár a betegséggel...
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
De a SORSA nem úgy tett, egész másként
döntött, jobban lett, meggyógyult a Klára!
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Klára nem bűnös, mert fiatal, árva,
tudják meg, hogy később angyal várja.

8. KERTBEN¹⁰⁸

Ülök kertemben a cseresznyefa
alatt, hallgatom a madarakat.
Ülök magányosan, szagolom a
rózsát, élvezettel szívom magamba
illatát. Nézem a kék eget, s a
futófellegeket... Ilyenkor mit mond
nekem a Természet? Súlyok vállamon
de cipelem, – pedig alig bírom,
mert ez a dolgom! Ha az élet nekem
szánta, az Egek Ura ad erőt is

---

¹⁰⁸ Eredeti készült: 2005. július 25. – Az eredeti verssel a Pro Bono díj 2006. évi pályázatán I. díjat: pénzjutalmat és Díszoklevelet nyertem. Szonett készült: 2014. június 14.

hozzája! Csodálom a körülöttem
röpködő méhecskéket, dolgoznak
egész nap serényen. Nekik sem könnyebb
az élet, mégis teszik a dolgukat.

9.

Nem könnyű az élet, teszik dolgukat,
'mit rájuk rótt a természet. Röpdösnek
virágról-virágra, nem panaszkodnak.
Apró testük tele van virággal,
szállnak vissza a kaptárba, majd onnan
ismét a határba. A méhkasban is
csupán a királynő az egyetlen, 'kit
körülrajong a szolgahad. De ők már
megszokták, csak a dolgukat teszik.
Örök Természet ezt szánta nekik!
Mi mást tehetnének? Egy fecskepár
most száll felettem szájukban bogárral,
fecskefiókáknak jár. Fecskemama
röpkül a fészkebe fiókáihoz.

10.

Fecskemama röpkül fészekhez, ahol
kismadarak nagyra tátva csőrüket
gondos fecskemama eteti őket.
Minden kismadár rá vár s újra elszáll...
Napról-napra ezt teszi fecskepár:
fiókáit eteti. Fecskefészek ha
beomlik, ott a párja, megjavítja.
Elfáradnak, mire az est leszáll,
akkor mindnyájan egymáshoz bújnak,
alusznak, így melengetik magukat,
hajnalig. Virradatkor a fecskepár
ismét élelem után jár. Az apró
fecskék növekednek, majd ha jön az ősz,
ők is erősödnek, nagyra nőnek.

11.

Ha nagyra nőnek, a fecskecsalád
már indulhat, otthonukat otthagyják.
Elröpülnek, újházában telelnék,
majd tavasszal visszajönnek hozzánk,
Elhagyott fészek őket mindig várja,
a hosszú útjuk után megpihennek.
Így forog ez évről évre, fecskéknek
a sorsra, a Teremtő akarata!
Forró kövön zöld gyíkocska napozva
– szemét ide-oda mozgatva – csendben
éli életét, legyet-hangyát kapdosva.
Azért közben sosem pihen, mivel
izegve-mozogva les, mert ő léte
is félelmetes, azért félti életét.

12.

Léte félelmetes, félti az életét.
Faágakon madár röpdös, közben
hangyát-legyet kapdos. Csivitelve
– ha jóllakott – így telik az élete.
A fák törzsén hangyák másznak, rájuk
nagyon sokan vadásznak. Nem könnyű az
életük. Amott van egy nagy hangyaboly,
ott van ám rend, fegyelem, akárcsak a
méheknél, egyikük sem henyél. Egész
nap sűrögnek-forognak, katonásan
menetelnek, bogarakat s egyebet
cipelnek; télre gyűjtik maguknak az
élelmet. Így töltik az életüket.
A természetben mindenhol rend van.

13.

Természetben mindenhol rend van:
állatoknál-növényeknél. Emberek
nem becsülik egymást, nem férnek el

a nagyvilágban. Főleg mostanában
irigyek és gonoszak, rongálnak és
rabolnak, nem tűrik el a másikat,
vitatkoznak, verekednek, gyilkolnak.
Még a bőrszínük miatt is képesek
háborúzni, egymást ölni. Jobb volna,
ha mindenki nem futkosna, rohanna,
néha-néha megállna. Figyelné a
természetet, csodálná a kék eget,
a rohanó felleget. Hallgatná a
madárdalt, csodálná a csillagokat.

14.

Hallgatná a madárdalt, éjjel nézne
csillagokat. Élvezné a halk zenét:
zongorát és mandolint, mert mindezek
megszépítik a földi életünket.

Jó hallgatni a néma csendet és
figyelné, mit mond nekünk a természet,
ember küldetését kell megérezní.

Nem csak én, sokan hisszük s érezzük,
hogyan szép az élet: Igen! A terhekkal
rakott nehéz élet! Súlyok vannak a
vállamon, de elbírom, cipelem, mert
ezt hozta Életem. De soha el ne
feledjük, ha az élet nekünk szánta:
Egek Ura erőt is mér hozzája!

15. MESTERSZONETT – Indián nyár

Udvarunkban állt egy szomorúfűzfa
álmát alussza, vár egy szebb napra.

Fecskék minden évben elröpülnek,
de kikeletre ismét hazatérnek...

Rózsák bódító aromájával

így múlnak el az őszi varázslatok.

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Ülök kertemben cseresznyefa alatt.
Nem könnyű az élet, teszik dolgukat:
fecskemama röpül a fészkéhez,
ott nőnek meg őszre a kiefcské.
A gyík léte félelmes, félti létét.
Természetben rend van mindenhol,
jó nekem hallani madárdalt, csendet.

8. Szonettkoszorú – Karácsonyvárás¹⁰⁹

1. MIKULÁSVÁRÁS¹¹⁰

Örülnek a gyerekek, nagy hó esett
hótakaró borítja a hegyeket.
Felöltözöm, kabátomat felveszem,
de a sapkám hol lehet? – Elveszett?
Legfőbb gondom: bakancsom se találom.
Töröm a fejem: korcsolyázni hogy
menjek? Fehérsoda fogadott, oda-
kint jégcsapok lógnak a teraszon,
lefagytak az ereszen. Fiúk-lányok
csodálják a tájat, hógolyóznak,
a jégen korcsolyáznak és csúszkálnak,
majd az udvaron hóembert csinálnak.
Fehérbe öltözött a táj, holnap jön
a Mikulás, szánkón hozza csomagját!

---

¹⁰⁹ Szonettkoszorú készült: 2013. december 6. Budapesten.

¹¹⁰ Eredeti vers: 2012. december 5. – Szonett: 2014. július 21.

2. HARANGOZNAK¹¹¹

A Mikulás csomagját szánkón húzza!
Meggzólal a város nagyharangja,
népet imádkozni templomba hívja
szentmisére és ünnepi áldásra.
Hóborított fehér tájon szánkó cseng,
az emberek templomba sietnek,
ünneplőbe öltözve hóesésnek
örülnek a gyerekek és felnőttek.
Meleg csizmájuk alatt ropog a hó.
A díszes karácsonyfa gyertyafényben
a templom szentéjében ragyogó.
Gyermekek kórusa csengő hangja száll
a mélyen zengő orgona hangjával
dallamok szállnak fel a magasba...

3. SZOMORÚ KARÁCSONY¹¹²

Dallamok felszállnak a magasba
szent Karácsony estéjén. – A szívem fáj:
meghalt az öcsém, fátyol borult rám,
sajog a szívem, gyászolom magamba'.
Te is eszembe jutottál kedvesem.
Amikor vártlak – jó volna tudnom –
vajon érezted? Kérdem vágyakozva:
nem jössz felém már, talán elfeledtél?
Bár nagyon fáj, te már nem is érzed:
hiányzol nekem! Szent Karácsony éjén
gyász ül lelkemben, Kisjézus érkezett
most fekete gyászfátyolban várom.
Csendben telnek a percek, gyertyaláng
lobog, homokórámon pereg a homok...

---

¹¹¹ Eredeti vers: 2009. január 10. – Szonett: 2013. november 21.

¹¹² Eredeti verset Öcsém halála emlékére írtam: 2009. december 24. – Szonett: 2013. december 6.

4. JÖN A FENYŐ¹¹³

Homokórámon pereg a fájdalom...
Elindul két fenyőfa, hová visz az útja?
Megy a kisfenyő szerény házba, magas fenyőfa indul a templomba.
Feldíszítik karácsony délutánján a karácsonyfákat, a nagy fenyőfát fényesen csillogó díszekkel, míg a kicsi fenyőt csak papír girlandokkal...
Szentestén zeng az orgona mély hangja ki, a szabadba; a kisházban beteg fiát édesanyja karjába zárja.
Kicsi házból ima száll fel az Égbe, míg a nagytemplom zengő orgonája imádságra hívja kisváros népét.

5. KARÁCSONY ESTÉN¹¹⁴

A város népét imádságra hívja,
havas téli tájon teljes a csend,
a díszbeöltözött hívők serege
hátatelt szívvel siet a templomba.

¹¹³ Eredeti: 2009. január 2. – Szonett: 2013. november 23.

¹¹⁴ Eredeti vers: 2010. december 7. – Szonett: 2010. december 24.

Názáretben a Kisded megszületett,
hozzá az utat üstökös mutatja,
bárányok közt nyugszik egy jászolyba',
leszállt a Földre megváltani minket.
Hull a hó fénytől csillogó pelyhekben,
– ünnepi díszben pompázik a táj –
lelket simogat hófehér paplanján.
Várakozással megtelve szívünk
havas utakon sikló szánon jövünk,
ma éjjel a Kisdedet köszöntjük.

6. HAJLÉKTALAN KARÁCSONYA¹¹⁵

Ma éjjel a Kisdedet köszöntjük,
karácsonyi ének a magasba száll,
tömjén füstjével oltár két oldalán
csillogó fenyők illatával vegyül...
Szakadt cipőbe', rongyos ruhájába'
éhes hajléktalan görnyedt testével
halad a templomban lassú léptekkel,
tán' az égő gyertyákat nem is látja!
Mellékoltárhoz igyekszik remegve,
a jászolban nyugvó Kisjézus elé,
kezét összetéve térdel előtte,
csendben imádkozva behunyt szemével...
míg reménykedve feltekint a fényre
lankadt testét elhagyja a lelke.

7. KARÁCSONY¹¹⁶

Lankadt testét a lelke elhagyja.
Elmúlt az indiánnyár, ködfátyolban
a hajnal, mindenütt fények kigyúltak,
a város ünneplő ruhát öltött.

---

¹¹⁵ Eredeti vers: 2010. december 7. – Szonett: 2010. december 24.

¹¹⁶ Eredeti: 2006. november 27. – Szonett: 2013. november 20.

Szeretet után sóhajt a szívünk,
lelkünk várakozással megtelve,
várva-várjuk a születő Kisdedet,
ki a békességet elhozza nekünk.
Mennyből zengett az angyalok kórusa,
királyok keresték oda az utat',
üstökös mutatta meg a tájat,
úgy találtak rá az égi Királyra,
ki szegényen, jászolyban született,
s a Kisdednek bárány lehelt meleget.

8.

A Kisdednek bárány lehelt meleget,
édesanyja karjaiba ölelte,
'ki az embereket megváltani jött
a Földre, ahol ma nincs szeretet,
békétlenségben gyötrődnek, s egymást
gonoszul gyilkolják, mintha el sem
férnének ezen a Földtekén. Teremts
rendet a világban, hogy szeretet és
béke legyen ezen a csodás Földön,
ahol minden jóval minket elláttak.
Azért imádkozom minden nap, (hogy)
az egész világon győzzön – gyűlölet
helyett – a megértés és szeretet!
Kérünk Kisjézus, hallgass meg minket!

9. NAGYANYÓ KARÁCSONYA¹¹⁷

Kérünk Kisjézus, hallgass meg minket!
Kis lakásban Nagyanyó ül magába',
remegő kezét kulcsolja imára,
csak morzsolgatja a rózsafüzérét.
Lobogó gyertyaszál az asztalán...
fenyőfaág cserépben, rajta díszek,

---

¹¹⁷ Eredeti: 2005. október 1. Szonett: 2013. november 27.

s a régmúlt időkre emlékeznek:
a feledhetetlen karácsonyokra,
amikor még ezer gondja közt csak
ajándékozott, mindnyájuk arcára
mosolyt fakasztott. Karácsonyi dalok
szálltak tágas szobából a magasba,
ahol díszes fenyőfa állt, alatta
vártak becsomagolva ajándékok.

10.

Sok ajándék díszesen csomagolva.
Kedves nagyanyó diós-mákos bejglit
sütött, fenyőfa- és pecsenye illat
szállt fel a magasba. A gyermekei
mindenfelé szétszéledtek a világba,
mindegyikük törődik csak magával.
Egyikük sem gondol már a múltra,
öreg nagymamára, aki elhagyatva,
kihúlt szobájába' ül egymagában...
'ki őket nevelte – rég' elfeledték?
Nagy bánatával otthagyták egyedül?
Életükben sokat fáradoznak ők is,
Nem könnyű létük, dolgoznak eleget,
(de) miért csak magukkal törődnek?

11.

De mindig csak magukkal törődnek
gyerekei, akik élnek jó módban,
mégis csak arra figyelnek, a saját
asztaluk gazdagon terített legyen!
Majd érzik – ha ők is megöregszenek –
mit tett értük Nagyanyó, ha karácsony
estéken majd magukra maradnak!
Akkor mindnyájuknak majd fájhat lelkük!
Akkor eszükbe jut a gyermekkoruk,
emlékeznek a szép karácsonyokra,

békés otthonra, mikor nagymamájuk
szeretettel a gondjukat viselte,
mindig léptük figyelte, velük érzett
bánatukban, betegen ápolta őket.

12.

Bánatukban-betegen őket ápolta,
minden bajban imádkozott értük.
Akkor eszükbe jut – de már késő
lesz – ha kedves öreganyójukból
elszáll az élet. Akkor már hiába
minden, mert a nagyanyóka ebből
a világból örökre költözött, lelke
elszállt másik helyre, 'hol fáradtságát
végre kipihenheti. Odafeletről
életüket szeretettel figyeli,
mert őket nem tudja soha feledni.
Sorsukat számon tartja, bajaikat-
fájdalmukat érzi, s szívük bánatát
igyekszik imájával enyhíteni.

13. HIT – REMÉNY – SZERETET¹¹⁸

Szívünk bánatát enyhítsük imával.
HIT. A hitet én istenhitnek érzem.
Ha hitét most is tudná az ember
gyakorolni, ha szívből fakadóan
imádkozna Istenhez, más lenne a
világ, a szeretet költözne közénk.
REMÉNY. Hallgassuk meg szavát az Úrnak,
aki megmutatja az igaz utat.
Tőle tudjuk meg, mi az önzetlen
szeretet, az örök boldogságba, Ő
vezet Istenhez, fel a Mennyországba!

---

¹¹⁸ Eredeti: 2012. augusztus 21. – Szonett: 2013. december 6.

SZERETET áradjon körülöttünk, mint
kályha forrótüze, s ne feledjük:
minden lelket buzdítsunk szeretetre.

14. ÚJÉVI KÖZÖNTŐ¹¹⁹

Minden lelket szeretetre buzdítsunk.
kétezer-tizennégy lesz ezután.
Újesztendőt mutatja a naptár!
Higgyük, hogy jobblét fog köszönteni ránk,
s bízunk abban is: a jövőnk szebb lesz!
Kisjézus karácsonyi békét hozott,
szeretetét zengte angyalok kara.
Éltessen minket: hit, remény, szeretet.
Higgyünk Istenben, remény mutassa
utat, vezéreljen minket szeretet,
úgy lehetnek szépek az ünnepek,
s mindenkiben égjen szeretet lángja!
Gyűlölet ne rombolja a lelkünket,
hogy e Földön is boldogok legyünk.

15. MESTERSZONETT – Karácsonyvárás¹²⁰

Örülnek a gyerekek, nagy hó esett,
a Mikulás szánkón hozza csomagját!
Dallamok szállnak fel a magasba...
A homokórámon a fájdalom pereg...
A harang ünnepre szólítja népét:
ma éjjel a Kisdedet köszöntjük.
Kisdednek bárány lehelt meleget,
Kérünk Kisjézus, hallgass meg minket!
Sok díszesen csomagolt ajándék.
Vannak, akik csak magukkal törődnek.
Nagyanyó – betegen őket ápolta.

---

¹¹⁹ Eredeti vers: 2010. január 1. Szonett: 2013. november 22.

¹²⁰ A mesterszonett utolsó soránál éltem költői szabadsággal, felhasználva a vers utolsó sorát.

Szívünk bánatát enyhítsük imával.
Buzdítsunk szeretetre minden lelket,
hogy e Földön is boldogok legyenek.

27. SZONETTKOSZORÚ – Kedvenc állataink-madarak¹²¹

1. KISCICA¹²²

Csendben nyújtózva alszik a kiscica
hosszasan pihenve nyújtóztatja lábát,
nagyot ásít, meggörbíti hátát,
majd pislogva a szemét is kinyitja.

A cicák képét az Internetről vettem le, ismeretlen fotója.

---

¹²¹ Készült: 2014. július 28.

¹²² Eredeti vers: 2008. június 10. – Szonett: 2014. július 25.

Puha szőrét, mancsával nyalogatja
Tisztítja és hegyezi a körmeit,
szeret fürödni, ezzel idő telik,
fényesre nyalva tiszta a kiscica.
Unatkozik: mit tegyen? Nem tudja,
néha még szopik anyja mellé bújva,
majd elindul sétálni a szobába'.
Ha simogatják, hálából dorombol,
utána játszadozik, ugrándozik.
Cica eledele tejecske tálban.

2.

Tejecske tálban, cica eledele,
nyelvével lefetyel a pocak tele.
Ez a cica élete, amíg felnő,
majd egérlyukak előtt áll lesbe',
s megfogja az egeret. Viszi haza,
megmutatja büszkén cicamamának.
Otthonában játszik vele úgy, ahogy
erre tanították cicaóvodába':
kisegér még elfut, ő utána megy,
kismancsával megfogja, s megdobálja,
mamája dicséri; állat étele.
Mert egér a macskának csupán játék,
ám a kisegérnek nem játék, inkább
tragédia és szomorújáték.

3. KOTLÓS A TOJÁSOKON¹²³

Tragédia és szomorújáték.
Kotkodács! Minden napra egy tojás!
Tyúkanyó a kerti bokorban gondol
valamit magában, puhaföldet
körmeivel kapirgálja. Kotkodács!

---

¹²³ Eredeti: 2008. február 21. – Szonett: 2014. július 26.

Tojásait a mélyedésbe rakja s
naponta gondosan betakargatja.
A tyúkanyó kotkodál, összegyűlt már
húsz tojás, lecsendesül ekkor már
Kotty-kotty... ül a fészken naphosszakat
néha feláll, eszik-iszik, Kotty-kotty...
Azután tojásain ül megint. Kotty!
Magában mondogatja, amíg a
tojásokat megmozgatja. Kotkodács!

4.

Tojásait megmozgatja. Kotkodács!
Vajon ezt ő hol tanulta? Kotty-kotty...
Lassan telnek így a napok, amíg
ücsörög a tojásokon. Kotty-kotty!
Huszonegy nap az idő, míg egy csibe
a tojásból kijő. Kotty-kotty – Patt-patt...
Kibújnak a puha-pelyhes jószágok,
tojások pattognak majd egy-kettőre
csipognak, járkálni tanulnak, Csipp-csipp...
aranszínű ruhájukban mozognak.

Tipp-topp... tipegnek, csipp-csupp... csipognak
és topognak, apró csőrrel esznek-
isznak, totyognak, míg begyük megtelik.
Őket tyúkanyó tereli-neveli.

5.

Terelgeti-nevelgeti tyúkanyó,
Kotkodács! – Mondogatja, tanítgatja,
óvja utódait tyúkanyó. Kot-kot...
Nem könnyű a tyúkanyó élete, Kot...
félve védi a csibéit, veszélyes
a szabad-élet! Kot-kot... Vigyázzon
rá mindenki, nehogy kárt szenvedjen!
Krú... Krú... Ha a tyúkanyó vészt érez,
ijedten így szól csibéinek: Krá... Krá...
siessetek! Bújjatok szárnyam alá!
Ez a védett hely nektek! Kot-Kotkodács!
A kis-csiberajt szárnya alá zárja,
mind a húszan ott lapulnak alatta
mert ez a csibék otthona. Kotkodács!

6. KAKAS¹²⁴

Kotkodács! Ez a csibék otthona,
de a kakas a baromfiudvarnak
királya, peckesen lépkedve járja
útját, lépegetve a nagy udvarban
finoman járja körbe területét.
Magasra emelve gőgösen tartja
tarajos fejét, s mélyen lenézve a
baromfiudvarnak alacsonyrendű
tarka népességét. Teheti, hiszen
fénylő vörös tollazatával legszebb,
piros tarajával, s nagy természetével
az udvarban is ő a legerősebb.

---

¹²⁴ Eredeti: 2007. május 27. – Szonett: 2014. július 16.

Mikor őkelmének tetszik, kergeti
ezért, futnak előle a tyúkok.

7.

Kergeti, futnak előle a tyúkok
szerteszét, mert félnek nagy erejétől,
ijedten elbújnak előle. Hadba
száll a kis kakassal a trágyadomb
tetején – érezi erejét – gőgösen
legyőzi a gyöngébb ellenfelét.
De arra nem gondol, hogy a trónja
nem örökös, ezért a végzete őt
is eléri. Nem kell sokáig várni,
gazdasszonya kiválasztja ünnepi
ebédre. Hamar elfogják őkelmét,
viszik utolsó útjára, s akkor
inába száll minden bátorsága. De
hiába, eljött utolsó órája!

8.

Itt utolsó órája, hiába!
Vége életének... nagyon hamar
elfogják őkelmét, viszik konyhába,
leforrázzák, ha kifolyt a vére,
díszes tollazatát lecsupaszítják
róla, hidegvízben lemossák, végül
feldarabolják, zöldségekkel, ízes-
fűszerekkel nagy leveses fazékba
rakják, hozzá finomtésztát főznek.
Nemsokára gőzölög a leveses-
tálban, aromás illata száll szerte
a lakásban... S a díszesen terített
asztalnál a vendégek őkelmét
elfogyasztják ünnepi ebéden.

9. KUTYA-MACSKA BARÁTSÁGA¹²⁵

Kakast ünnepi ebéden megeszik.
Zsemlyeszínű Bundás kutyus magában
unatkozik. Udvarban jól éldegél,
csak sétálgat, gazdi házát őrzi.
Gazdája egy alkalommal macskát hoz
karaiban. Olyan az egész cica,
akár egy vakarcs, nem is tud mást, csak
szopni és ha simogatják, akkor
dorombolni. Bundás-kutyus figyel
féltekényen. Cicát mért babusgatják?
A kiscica azonban odamászik
hozzá, kis mancsával vele játszik: a
kutyus fülét meg-meghúzgálja,
szőrét meg össze-vissza ráncigálja.

10.

A kutya szőrét összeráncigálja.
Mit gondol a kis ebadta? – Bundás
gondolja magában – ezért ő körbe-
szimatolja, lábával tologatja.
Cica nem ijed meg tőle, fölugrik
a feje tetejére. Belefárad.
S akkor ott alszik el dorombolva,
csendes nyugalomban a huncut cica.
Figyel Bundás-kutyus, nem akarja
álmában megzavarni a cicát, majd
elfárad, s szuszogva elalszik alatta.
Felébredve, anyáskodva elkezd
nyalogatni, s barátságot köt vele,
mert cicával jobb békességben élni.

---

¹²⁵ Eredeti: 2008. december 16. – Szonett: A szonett: 2014. július 26.

11.

Jobb kiscicával békességben élni,
mint haragban lenni. Csak azt én nem
értem meg, miért mondják az emberek:
kutya-macska barátságban nem élhet.
Jobb lenne, ha figyelnének arra
jobban, hogy az állatok – mint némely
emberek – szeretnének társaikkal
békességben élni. Mert a harag
a nyugalmost s a hangulatukat
megrontja, talán az erejüket is
elszívja. Kinek jó ez, ki tudhatja?
Miért gondolják azt makacsul úgy, hogy
a macskák meg az ebek egymás mellett
másként nem, csak ellenséggként élhetnek?

A kép Internetről – Ismeretlen eredet

12. EMBEREK-MADARAK KOLDUSAI¹²⁶

Másként nem, csak ellenséggként élhetnek?
Madarak koldusai a verebek,
érzékeny koldusai pedig
ti vagytok, éhező-fázó, városból
kiutált-kitiltott hajléktalanok...

---

¹²⁶ Eredeti vers: 2007. május 17. – Szonett: 2014. július 26.

Szürke kis verebek oly' sokan élnek
emberközeliében, egyszerű szürke
tollakkal. Sehogy sem értem, mért nem
szeretnek titeket sem: kisverebek?
Talán irigylük sorsotokat, szorgos
napjaitokat? Ti a jó emberek
alamizsnájából létezhetek.'
Olyanok vagytok, mint a többi madár.
ha apró morzsa a földre leesik.

13.

Ha apró morzsa esik le a földre,
látva a sok étket, fürgén ugrálva
jöttek, s nyomban fölcsipegetitek.
S nem vagyok irigyek egymáshoz sem,
mint némely ember. Egy alkalommal
odaröppent mellém sok apró madár.
Fölfedezték a morzsát, nem féltették
egymástól kapott ajándékot, hanem
a földről gyorsan felcsipegették, majd
gyorsan elszálltak, üzenni az éhes
társaiknak. Mindjárt ott is volt a
verébcsapat; fürgén ugrálva lesték,
várták morzsájukat. Nem vagytok ti
idegenek, nem félték az emberektől.

14.

Nem félték, az emberek közelébe
merészkedtek. Bennem bátran megbíztak,
a kezemből ettek. A morzsa fogyott
egyre figyelték zsemlyét a kezemben,
fölszedték egy szálíg, tiszta lett a
járda. Madarak koldusainak hívnak,
de nekem akkor is kedvesek vagytok,
nem vágytok el tőlünk, téli hidegben,
– dideregve-éhezve – hú társaink

vagytok. Nem szálltok el innen messze, új
hazába, nem vándoroltok el meleg
vidékre, itt maradtok velünk a zord
télben-fagyban élelem nélkül is
hűségesen – fázón, dideregve...

15. MESTERSZONETT – Kedvenc állataink-madarak¹²⁷

Csendben nyújtózva alszik a kiscica.
Tejecske tálban, cica eledele,
Tragédia és szomorújáték.
Tyúkanyó tojásait megmozgatja,
ha kibújnak, terelgeti-neveli,
kotkodács! Alatta csibék otthona.
Kakas elől szaladnak a tyúkok,
De hiába, eljött a kakas órája,
Megfőzik, ünnepi ebéden megeszik.
Kutya szőrét cica ráncigálja.
Jobb kiscicával békességben élni.
Miért csak ellenségként élhetnek?
Ha apró morzsa esik le a földre,
nem féltek az emberek közelébe.
Itt maradtok velünk – fázón, dideregve...

17. Szonettkoszorú – Örökké szeretni¹²⁸

1. ESKÜVŐ¹²⁹

Hófehér ruhába' egy lány tündököl
arcán meghatott, boldog mosolygás.
Menyasszonyt-vőlegényt kíséri a nász
zeng a templomi orgona... Ünnepel

¹²⁷ A mesterszonett eltér a megszokottól, mert a koszorú 14. versszak utolsó sorát is felhasználtam – rímek kedvéért.

¹²⁸ Koszorú készült: 2014. február 15. – május 26.

¹²⁹ Eredeti vers: 2007. május 16. – Szonett: 2014. február 16.

rokonok örömtől ujjongó hada.
A pár szívében megható szeretet-
szerelem és remény élteti létüket'
nem tudják reájuk milyen sors vár:
örömben, boldogságban, szép napokban
lesz-e részük, ki tudná előre, mert
sehol sincs megírva, életük útján
netán bánat-betegség kíséri majd
őket, de most erre nem gondolnak,
abban bíznak, jobb élet vár rájuk.

2.

Abban bizakodnak, hogy jobb élet,
teremtő napsugár ragyog majd rájuk.
most semmi rosszra nincsen gondjuk.
az esküvő napja szép lesz nekik.
Teremtőjükben bíznak teljes hittel.
Legyen ez a nap szép és örömteli
örökre emlékezetes, hiszen kint
napsugár ragyog, őket ünneplik
rokonok-barátok, kaptak sok-sok
ajándékot, mindenki kívánt nekik
boldogságot. Ma hűséget fogadtak
egymásnak, most kéz- a kézben néznek
egymás szemébe, mindenkinek ilyen
ünnepe csak egy lehet életében.

3. ÖRÖKKÉ SZERETNI...¹³⁰

Ilyen ünnep egy lehet életedben.
Hiába kopogott sírodon a rög,
hiába múlt el annyi idő... kezéd
bárhányos érintését most is érzem.
Mellettem vagy, ahogy rám emeled
ragyogó szemeid, te mellettem vagy.

---

¹³⁰ Eredeti vers: 2010. július 2. – Szonett: 2013. október 10.

Álmaimban is érzem közelséged,
s bánatos arcomra csóкод leheled.
Pirkadatkor kinyitom szemem, szívem
nagyot dobban, úgy érzem, itt vagy velem...
Nem vagyok magam, te vagy mellettem.
A gomolygó felhők között tisztán
látlak a felkelő Nap tükrében,
sápadt holdfényben, vizek hullámain.

4.

Vizek hullámain, sápadt holdfényben
hallgatom, hogy susog a szellő, érzem
közelléted testem melegében,
a lágy simogatásod bőrömon,
szereteted fájó szívem legmélyén.
Lelked melegét érzem lényemben,
látom a fényt is szelíd szemedben.
Lágy muzsikában itt vagy mellettem,
hegedű halk sírásában is hallom,
fülembé sutogod lágy hangodon:
most is szeretlek drága angyalom!
Lágy fuvolában, orgonazengésben,
harangok kongásában mindig érzem,
most is szeretsz, nem feledtél el engem...

5.

Most is szeretsz, nem feledtél el engem.
Ha egyedül vagyok, elmerülök a
természet szépségében, érzem ott vagy
nem hagysz el, itt maradsz a közelemben...
Süt a Nap, méhek zümmögését hallom,
s te ott vagy a rét virágai között.
Lágy simogatását érzem kezednek,
ha magam vagyok, megrohan bánatom.
Fájdalmam elmúlik, ha rád gondolok,
mert kettőnk léte akkor összeforrt,
szívünk repesve együtt dobogott.

Feledni nem tudom Égben, sem Földön
mert akkor a lelkünk is összeforrt és
egymásnak örök szerelmet fogadtunk!

6. SZERELEM BALLADÁJA¹³¹

Örök szerelmet fogadtunk egymásnak!
Kis hazánk földjéről, messzi városból
– egy férfi s egy nő – elindult két vándor
az élet göröngyös országútján...
Mikor elindultunk, mit sem sejtettünk,
nem gondoltunk sorsfordulat felett...
Utunk Parádon találkozott, kicsi
cukrászdában halk zenészó mellett...
– Véletlenül vagy tán' sorsszerűen?
Asztaloknál vendégek ülnek, néhol
vacsoráznak, hallgatnak halk zenét.
Ülök csendben, életem futott nemrég'
zátonyra... – Véletlen lenne, mit látok? –
Ajtó nyílik, rajta belép valaki:

7.

Ajtó nyílik, valaki belép rajta:
egy elegáns úr... reátapad szemem,
s lám, meleg tekintettel rám néz mélyen.
– Vajon ki lehet? Ismerősöm volna?
Eddig sose láttam. – Tán' ismer engem?
A találkozás nem lehet véletlen...
barátaihoz megy, szomszéd asztalhoz,
a sors rendelte, azt biztos éreztem.
– Sehogy sem értem, hogy miért, miért? –
Egy üres székre leül velem szemben!
– véletlenül, vagy talán sorsszerűen?
Vacsorát kér, barátokkal beszélget,
de a tekintete mindig rám tapad.
Asztaltársaim feltűnően néznek...

---

¹³¹ Eredeti vers: 2006. június 30. – Szonett: 2014. február 14.

8.

Asztaltársaim feltűnően néznek,
zavarba jöttem, arcom is égni kezd...
Mi lehet ez? Én semmit sem értek...
– véletlen vagy más, – arról nem tehetek...
Csendes tangóra váltak a zenészek,
– a párok pedig táncolni indulnak. –
Le nem vette rólam mostanáig a
szemét, majd' villáját, kését letette,
– felállt s lassú léptekkel közeledett –,
majd előttem megállt, bemutatkozott,
kezét felém nyújtva halkán kérdezte:
fölkérhetem táncra? Mindez különös,
vagy mégse? S mi halk zeneszó mellett
így indultunk egy forró szerelembe'...

9.

Így indultunk egy forró szerelembe',
csöndes magányunkban, kart-karba öltve.
Egy hétig együtt hallgattuk a zenét,
az idő sietett halk suttogás mellett.
Lejárt mindkettőnknek szabadsága, el
kellett búcsúznunk; mi egymásnak semmit
se fogadtunk. S hogy ez a búcsú nem
örökre szólt, azt éreztük mindketten.
Sors ajándéka, utunk folytatódott,
életünkben mindketten csalódtunk,
elhagyottnak éreztük magunkat...
Messzi nagyvárosból jött egy hosszú
levél, ezt ő nem ígérte, mégis
írásban mondta élete bánatát.

10.

Írásban mondta élete bánatát:
*„Messzi tájról elindult két csalódott
vándor, Parádon találkoztak a lét*

*országútján... Amint megláttalak,
éreztem boldogságot! Véletlen nem
lehet e találkozás, mert az Isten
nem tévedhet, bennünket egymásnak
teremtett. Meddig járhatjuk utunkat
kezünk szorosan összefonva, azt
nem tudjuk, de biztosan érzem, hogy
szerelmünket hervadni bűn volna.*¹³²
Mivel egymástól távol kellett élnünk,
táviratok-levelek jöttek-mentek,
postások munkájukkal segítettek.

11.

Postások munkájukkal segítettek,
telefondrótok szerelmes szavaktól
forrón izzottak, jó, hogy el nem égtek.
Mindkettőnk számára boldog évek
jöttek. Mikor találkozunk, az idő
megállt fölöttünk, szívünk összedobbant,
forró hangulatban csókolt, ringatott,
s fölemelt, átkarolt, mint kisgyermeket.
Reménykedve éltünk. – Terveink voltak:
ne kellene mindig búcsúzkodni,
közelebb élni egymáshoz jó volna.
De a Tisza tervünket meggátolta
1970-es nagy árvíz életünkbe gázolt,
a gátacon Ő sokat fáradozott.

12.

Sokat fáradozott gátacon, a
mentést vezette, belebetegedett...
s május 15-én levelét így kezdte:
„Vers helyett e rózsaszirmot nyújtom,

---

¹³² Idézet eredeti levélből.

*melyre csókom-leheltem!”*¹³³ Négy évig tartott „örök boldogságunk”, aztán nem tudom miért? – Tán’ sorsunkba volt írva! – Gyermekünk voltak, mindkettőnknek, velük nekem és neki is törődni kellett, őket elhagyni nem lehetett. Nem tudtuk legyőzni nagy távolságot. Szerettük egymást, lelkünk összeforrott, szívünk egymásért megszakadt, nagyon fájt búcsúzni, de nem tehattunk mást.

13.

Fájt búcsúzni, de mást nem tehattunk: – ő beteg lett, küszködtünk, szenvedtünk. Bizton éreztem, nekem utána már sosem jöhet más... Ő sem lelte meg – mint én – a nyugalmát, azután egyre járta a világot, mindenhol küldött levelet-virágot. Éreztem: Ő sem tudott elfeledni engem! Tiszta boldog szerelmünket én sem tudom elfeledni... – Véletlen lehet? Ki tudja? – A sorsunkba volt írva! Azóta életem boldogtalan, a sors akarata, hogy utunk megszakadt, túléltem sokat, nekem ez juttatott!

14

Nekem ez jutott, túléltem sok mindent még a korábbi életemben. Szívem megtelt gyásszal, hogy mit érzek belül, csak azt meg ne lássa soha, senki! – Véletlen vagy a sors akarata? –

---

¹³³ Idézet eredeti levélből

Kezemben tartom nagy csomag levelét,
fényképén nézem kedves arcát, szemét...
– Mivel itt hagyta a földi világot,
előbb, mint én. – De miért történt? Miért...
Most azt kérem jószágos Atyánktól,
hogy majd ott, legalább fenn az Égben
Ő várjon rám az örök fényességben!
Ott, legalább ott, lelkünk összeforrjon
a boldogságunk mindörökké éljen.

15. MESTERSZONETT – Örökké szeretni

Abban bíznak, jobb élet vár rájuk.
Ilyen ünnep az életben csak egy lehet
sápadt holdfényben, vizek hullámain.
Most is szeret, nem feledt el engem...
Egymásnak örök szerelmet fogadtunk!
Ajtó nyílik, valaki belép rajta.
Asztaltársaim feltűnően néznek.
Így indultunk egy forró szerelembe'...
Írásban mondta el élete bánatát.
Postások munkájukkal segítettek.
(1970-ben) sokat fáradozott a gátakon.
Fájt búcsúzni, de nem tehattünk mást:
Nekem ez jutott, sok mindent túléltem!
De a boldogságunk mindörökké él.

20. SZONETTKOSZORÚ – Tréfás versek¹³⁴

1. DÜHÖNGÖK MAGAMBAN – férfiak „dicsérete”¹³⁵

Dühögök magamban, szitkom szerteszórom:

nyugalmat nem lelek, még ha fekete
felhőből sújt rám mennydörgés, meg nem
hátrálok, még akkor se panaszkodom!

Dühögök, de sosem jajgatok, ha
netán felgyúlna a ház. Kérdik tőlem:
mi baj van? Mert belesírok hangosan
csak úgy, a keserves nagyvilágba!

Persze, tudom, sok a baj mindenhol,
ha beteg a gyerek, vagy más baja van,
kinek van kedve dalolni olyankor?

Úgysem segít senki, nagy a gondom,
ha kedves párom részegen jön haza,
mert pálinkát vedelt a kocsmába’

2.

Pálinkát vedelt, s haza jött ittasan.

Otthon fújtatott, ittasan, dühöngve,
átkot szórva, durván káromkodva,
mint kinek teljesen elment az esze,
míg kijózanodik, rá sem ismer senki.

Igen, otthonában – ha részeg – mérges,
dühöngve, dúl-fúl, öli mérge, bosszút
lihegve. Majd tombolva napestig

s oda vágja: nem bocsát meg soha!?

Köztudott, milyen a részeges ember:
nem ért semmi máshoz, ha hazamegy
goromba és dühöng, mint ki megőrült,
azt vitatja, hogy ő józan, s nem részeg,
hanem ő egy tökéletes ember!

---

¹³⁴ Koszorú elkészült: 2013. november 22.

¹³⁵ Eredeti vers: 2010. május 31. – Szonett: 2014. április 18.

3.

Ő lenne az a tökéletes ember?
Sosem érte meg, milyen a nő lelke!
Mert ha tudná, finoman közeledne
hozzá s szívhez szólóan bánná vele.
S az eredmény békesség lehetne!
Nő lelke olyan, mint angymuzsika,
mint egy szelet finom fehér kenyér,
s nem félve, ő szeretve közeledne.
Ezért kedves férfiak, úgy bánjatok
nőkkel, mint nyáron nyíló rózsával,
mert olyan a nő lelke, mint angymuzsika!
S ezek után rátok már
nem felfuvalkodott boszorkány, hanem
egy kedves, szelídített angyal várna!

4.

Rád egy kedves, szelíd angyal várna!
Mit kellett hallanom? Váratlanul elém
egy férfi lépett, édes asszonyomnak
becézett, eddig neki viharzó fergeteg,
kegyetlen némbor voltam... Ah, tőled
miféle hallanék?, hiszen nem ismerlek,
azt sem tudom, milyen szív dobog tebenned
s lehet, kebledben hízelgő szók helyett
ézésed kegyetlen! Nekem mondja meg
valaki, ki tekint férfi-fejébe?
Amit kimondanak, hamis szó mind,
mert engem átráztak, én hittem nekik,
a mézes bókoknak, hízelgő szóknak,
ezért nem is egyszer csalódnom kellett...

5. ALKOTJUK A RENDELETEKET...¹³⁶

Csalódnom kellett... Mért higgyek nektek?
Sürgés-forgás, nagy a zsvaj nap-mint nap
Lufi-honban gondolkodni se lehet,
még ha kettő helyett száz kezünk és
józaneszünk lenne, még akkor se
érnénk a sok-sok teendő végire.
Hogy is jutna idő nekünk mindenre?
Saját bajok úgy lefoglalnak, ránk sem
gondoltok! Nemsokára meglátjátok,
minden lesz, de arra még soká várni
kell. Tudom, gyerekek, hogy mi kell nektek!
Százával alkotunk rendeleteket,
nem úgy ám, mint lusta elődök tették!
Ezt száját tátva hallgassátok meg!

6.

Ezt száját tátva hallgassátok meg:
Ők rágódtak rajta, mi bizton tudjuk,
a sok rendelet dönti el, mi kell a
népnek! Alaptörvény megszületett
az elavult Alkotmány helyett! Majd
meglátjátok, egyből jóra fordul a
világ! Aztán azon igyekszünk, hogy
erősítsük meg a királyt, aki majd
Sándor-palotában székel, s hordaná
tökfején a Magyar Szent Koronát!
A sok-sok kisherceg, meg hercegnő ott
palotában növekedhet, s mulathat
vidáman! Nektek ennyi jó nem elég?
Hallgassatok! Kuss, ti hálátlan népség!

---

¹³⁶ Eredeti vers: 2011. forró nyarán. – Szonett: 2014. április 19.

7.

Csendet kérek! Kuss, ti mihaszna népség!
Legyen elég az új világ, mert nektek
több nem jár! De ünneplésből mindig
lesz elég, a zászlókat lengessétek,
vonuljon utcára az összes nyáj!
Éltessétek a királyt, járjátok az
utcákat, lepjétek el a tereket
s ordítsatok, 'mit torkotok kibír!
Ne sajnáljátok a hangotok! A sok
DICSÉRET-ÉLJENZÉS JÁR A KIRÁLYNAK!
Mert eszében csak az jár éjjel-nappal,
hogy nyáját ellássa minden jóval.
S ti kedves ifjak csak vigadjatok!
Miért kellene nektek dolgoznotok?

8.

Vigadjatok, mért kéne dolgoznotok?
Munka már elavult, s nagyon fárasztó!
A papátok ad néktek pénzt egy szóra!
Ajánlom: járjatok el a diszkóba!
De ha néki sincs pénz a bukszájába,
mehettek a bús p...-ba! Soha ne
unatkozzatok, csak szórakozzatok,
mert legolcsóbb a szerelem. Lányokkal
mulassatok, ahhoz még pénz sem kell!
Ha folyton velük együtt hálnátok,
és sok-sok kisbabát csinálnátok,
a nemzet száma gyarapodna, ne csak
romák legyenek sokan! Ne féljeteK,
a nemzet neveli a gyerekeket!

9.

A nemzet neveli a gyerekeket!
Igaz, nincs hol dolgozni, mert bezártuk
a gyárat, amit multik nem bánnak,
majd ők elmennek, ha nem megy nekik.

Mindig lesznek balfácánok, akiknek
jó lesz az új világ! Hajrá ifjúság!
Ne higgyetek az ellenségnek, hogy
mi semmit sem csinálunk, de a silány
munkához is sok idő és nagyon sok
ember kell! Mi dolgozunk csendesen,
alkotunk új rendeletet, mert soha
nem elég! Kivisszük az Unióba,
ahol majd nagyvihart csinálunk! Így kell
kormányozni: zavarosban halászni!

10. ÁRVÍZRŐL ELMÉLKEDEM¹³⁷

Kormányozni? Zavarosban halászni!
Ki tudja, milyen volt január? Meleg
volt április, Orbán napon dideregtünk.
Furcsa nyár jött, az idő elbánt velünk...
volt okunk bőséggel dideregni, mert
vártuk a jó meleget, mindig hozott
zord hideget. Elmúltak a fagyos-
szentek, mert június hó következett.
Medárd jól megijesztett, neve napján
eső esett, ijesztgettek záporok-
zivatarok, eső hullott negyven nap,
dörgött az ég és villámok csapkodtak.
Lett is ennek eredménye: a folyók
megteltek, a vén Duna is megáradt.

11.

Folyók megteltek, a Duna megáradt!
Bánatkönnye olyan sok lett, kiborult
magából. Nem fért bele az áradat,
teltmederrel hazánkba tört haraggal,
ártatlanok, s bűnözők között se
válogatva, egyenlően büntetett.

---

¹³⁷ Eredeti: 2013. november 22.

Intelem az embereknek, mert a
sorsot elkerülni nem lehet, erre
figyelmeztette 2013-ban az embereket,
kegyetlen tettekért egyenlően kell
fizetni mindenkinek, mert a sorsnak
az a dolga, felhívni a figyelmet!
Ezért volt ilyen tavasz, s ilyen nyár...
A sorsunktól mit várhatunk ezután?

12. ADJON A JÓ ISTEN¹³⁸

A sorsunktól mit várhatunk ezután?
Adjon Isten mákos rétest, bort, búzát
és békességet, eleséget, finom
italt, egészséget és jobb világot!
Sose érjen nagy betegség, szíved
legyen tiszta s hűséges, érjen öröm,
jólét-bőség, legyen minden napod
békés. Adjon Isten szép szerelmet,
kedves mátkát a vőlegénynek, legyen
mindig meleg otthon és hűségük meg-
maradjon. A földekre adjon Isten
napsütést, langyos esőt. Sok fű nőjön
réteken, hogy a gulya legelhessen.
Adjon tejet bőségesen a tehén.

13.

Adjon sok tejet a tehén, s legyen
mellé puha kenyér, búzaföldön bő
aratás, lisztből süljön fonott-kalács.
Jó termőföldet adjon a népnek,
Ahol megtermeli az élelmet, a
kertben teremjen burgonya, paszternák
és sárgarépa. Udvarokban kacsa-
liba, sok baromfi kapirgáljon, a

---

¹³⁸ Eredeti vers: 2013. január 31. – Szonett: 2013. november 22.

tyúkanyó sok tojást tojjon, abból
gyerekeknek készüljön lágy-tojás, a
disznóól legyen tele, sok vacsora
lesz belőle; egészséges a kolbász,
lila-hagymával jó éték. Adjon az
Isten derék legényt kedves lánynak.

14.

Adjon Isten vőlegényt kedves lánynak,
szorgalmas szülőknek gyermekáldást,
gyerekeknek jó szülőket, kik jóra-
és tisztességre nevelik majd őket.
Gyerekek tanuljanak, fogadjanak
szót szüleiknek. Legyen munkájuk,
mire felnőnek. Sok pénz gyűljön a
búkszába, legyen minden családnak
elegendő reggelire-ebédre
és vacsorára! Jó Isten segítsen,
hogy a hazában senki ne éhezzen!
Adjon Isten meleg szobát, tiszta
ruhát, egészséget, eleséget, bort,
búzát, a hazában meg békességet!

15. MESTERSZONETT – Tréfás versekkel

Dühöngök magam, szerteszórom szitkom:
A férj pálinkát vedelt, s részegen jött.
Ő lenne az a tökéletes ember!
Rád várna egy kedves, szelíd angyal!
Csalódnom kellett... Mért higgyek én nektek?
Ezt száját tátva hallgassátok meg:
Csendet kérek! Kuss, ti mihaszna népség!
Vigadjatok, mért kéne dolgoznotok?
Nemzet neveli fel a gyerekeket!
Kormányozni: zavarosban halászni!
Duna megáradt, a folyók megteltek!

A sorsunktól mit várhatunk ezután?
Adjon Isten jó legényt kedves lánynak,
bort, búzát eleget, hazában békességet!

7. Szonettkoszorú – Tréfa és valóság¹³⁹

1. LEMARADTAM¹⁴⁰

Szombaton irodalmi est lesz Pesten
én is elmegyek, mivel meghívtak,
még port törölök az íróasztalon,
az órát figyelem, nem kell sietnem.
Közben az írásokat nézegetem,
ki tudja, mi tetszik majd a zsűrinek?
Novellákból és versekből választok,
amit a színházban kell elmondanom.
Mit vegyek magamra? – készülődöm:
kivasalom a ruhám és öltözöm –
talán legjobb a sötétkék kosztüm
lehet, illik hozzá vajszínű blúzom.
– nem mindegy hogy festek a színházban –
csinosítom és kisminkelem magam.

2.

Befújom magam illatos parfümmel,
nézem, milyen vagyok a nagyütkörben.
A táskámat, kalapomat fölveszem,
már indulhatok, rendben van minden.
Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hírekben hallom, mi van Budapesten...

---

¹³⁹ Koszorú készült: 2013. november 22. – 2014. május 30.

¹⁴⁰ Eredeti vers: 2010. január 23. – Szonett: 2013. november 11. E versnél nem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételtam!

Azon gondolkodom – mi lesz velem,
sztrájkot hirdet a BKV és a MÁV.
Nem gondoltam, hogy lemaradhatok,
az állomáson barátok várnak,
de azt sem tudom, oda hogy juthatok?
Összefogtak ellenem az angyalok.
– Csak vártam, koptattam a porondot –
nem indul innen se' busz, se' vonat.

3.

Hallottam, hogy az utcákon hangosan
ordibálva már sztrájkot szerveztek.
Hiába vettem magamhoz verseket,
hogy majd azzal szórakoztassalak...
Mobilom a zsebemből elővettem,
persze, meg se fordult a fejemben,
hogy kijelzőn keressem a neveket,
hiszen, becenéven vagytok a Neten.
A gombokat, mindhiába nyomkodom,
– sehol sem találom a neveteket –
keresem – végre, itt egy név: Tomi!
Szia, Tomikám! – üdvözlöm örömmel:
de hangját hallva, elhúl bennem a vér,
nem te vagy az, hanem a testvérem!

4. IDŐ MÚLÁSÁVAL¹⁴¹

Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Emlékszel még más életre, milyen volt
neked akkor egy este? Kérlek, mondd el
részletesen, mit várhatok, hadd tudjam
meg! Ha majd egyszer jut eszedbe, miket
tettél életedbe', milyen ember
voltál régen, ott laktál a város

---

¹⁴¹ Eredeti vers: 2013. március 1. – Szonett: 2013. október 28. – E versnél nem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételtam.

szélen... Talán zárva tartottak téged?
Jó volna, ha rólad tudnék mindent.
Hová lettek a kincsek, közöld velem,
egész életedre kíváncsi lennék,
mert azt egyszer megígérted, nekem
szánod az egészséget. Ebből eddig nem
lett semmi, rossz hallgatni a meséd!

5. MICSODA DIVAT?¹⁴²

Furcsa világ ez a mai, higgyétek!
Bizony-bizony mondom néktek, emberek,
tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell, ha befedik, csak úgy szexi.
Túlzott, ha a blúzotokból kibuggyan,
farmeretek se csússzon le, s a köldök
se látsszon ki. Férfinépet jobban
izgatja, (ha) nem teszitek kirakatba.
Ki találta fel: mellet szilikonnal
pótolni? Jobb ötlet juthatott volna
eszébe. Olyan azzal a mell, mintha
a helyén egy nagy focilabda volna!
Engem még a látványa is megdermeszt,
nem jó ötlet így pótolni melleket.

6.

Hogy lehet szilikon női mell helyett,
ami csak egy beépített nagy labda?
Abból a természetesség kiveszett,
okos férfinek sem lehet élvezet.
Hidd el, sivár élet vár utódokra!
külsőség minden ócska látszat csak,
gondoljatok eljövendő magzatra,
műmellből hogyan szopik egy kisbaba?

---

¹⁴² Eredeti vers: 2013. június 7. – Szonett: 2013. november 11. – E versnél sem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételttem.

Óh, hová lett a természetes szépség?
Semmi jóra nem vezet és súlyosan
meg kell érte fizetni. Csinosabb egy
nő, ha testét nem teszi kirakatba,
ha nyáron lenge ruhában sétálva
a természetes szépségét mutatja.

7. HA ÉN GAZDAG LENNÉK...¹⁴³

Nem garasoznék, ha én gazdag lennék,
jótékony célokra szórnám a pénzem,
csak jót tennék, fölkeresném a szegény
éhező népet, s ellátnám őket
étellel-itallal, fázó testükre
ruhát terítenék, a sötét szobákba'
világosságot gyújtanék, fűtetlen
lakásokba jó melegséget vinnék.
Asztalukat étkekkel raknám tele.
Ha nem feküdnének le korgó gyomorral
másnap jókedvűen ébrednének.
Megvigasztalnám bánatos szívüket,
ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.

8. HA VEZETŐ LENNÉK...¹⁴⁴

Vezető lennék, első dolgom lenne:
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
rokkantaknak, aggnak és fiatalnak
munkát juttatni minden emberek,
hogy abból magukat és családjukat
eltartsák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel borított határát, a
helyére ehető terményt, búzát és

---

¹⁴³ Eredeti vers: 2012. szeptember 30. – Szonett: 2013. szeptember 30. – E versnél nem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételttem.

¹⁴⁴ Eredeti: 2012. szeptember 30. Szonett: 2013. szeptember 30. – E versnél nem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételttem.

mást ültetnék, hogy ne kellene étket,
cukrot-, s egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
nagy-gazdaságokat és téesz-eket
átszervezve, újra elindítanám,
ha jómódú, gazdag ember lennék.

9.

Felszántatnám a határt mindenhol,
azon munkálkodnék: szűkölködni ne
kellene csak egy kiskert terméséből
s – vegetálni – szegénykoszton kecskével.
Ne hagyja el senki az otthonát, a
megszokott tájat. Ne menjen keresni
megélhetést városba, nem kellene
magukra hagyni idős rokonokat.
Hazánk értékes földalatti kincsét
idegeneknek nem engedném át,
ha tehetném; munka nélkül tengődő
emberek nem keresnének máshol
munkát, itthon örömmel kibányásznák.
Nem bíznam az ország gazdaságát a

10.

politikusokra, mert nem értenek
hozzá, hiszen okos tudósok- és a
szakértők tudják... a gazdaságot
hogyan kellene újjáéleszteni.
Korabeli üzemek, üres gyárak
épületeit nagy bűn elhanyagolni!
Ha életet lehelnének elhagyott
értékekbe, akkor jobb lét várna a
munka nélkül tengődőkre. Lehetne
ismét munkájuk, amiből megélne
a családjuk. Munkaképes emberek

és ifjak serege nem unatkozna,
mindenki napja munkával telne,
sok éhező emberen segítené!

11.

Szakembereket itthon marasztalnám
– akik nem találnak most munkahelyet –
nem hagynám elvándorolni őket.
A választott vezetők hivatása,
hogy hazájukból az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon megtalálják
számukra a megfelelő helyet.
Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen erőnléte feladatához.
Bűn, hogy fiataljaink az iskolát
befejezve, csupán ténferegnek, s
unalmukban mérgeket szipóznak.

12.

Sokan térnek a bűnözés útjára,
nem is önhibájukból, inkább azért,
mert nem tudnak mást tenni. Jövőképet
kell nyújtani a fiataloknak
és megakadályozni a bűnözést.
Nem hagynám, hogy ebben a hazában
éhezzenek gyerekek és mások
– fedél- és meleg ruha híján – télen
szabadég alatt leljék halálukat!
Ellátnám a kisdíákokat minden
kellékkel, hogy az iskolában a
nincstelenek is felzárkózhassanak.
Minden rászorulóknak ajándékot
adnék, arcukra mosolyt fakasztanék.

13. TÉLBÚCSÚZÓ...¹⁴⁵

Nemsokára itt a tavasz, örülök,
mint egy kamasz. Előveszem rövid
szoknyám, abban járok künn az utcán.
Úgy hajnaltájt jól esik fürdőzni
meleg napsugárban. Kezemben egy
virágcsokor, sógorom azzal köszönt,
mert közeledik a nők napja, minket
köszönt fiúk hada, kapunk csókot,
virágcsokrot, örvendünk, ha bókolnak.
Remélem, nem feledkezik meg sógor
rólam, s ő hoz nékem csokoládét.
Itt a tavasz virradatkor, kezemben
virágcsokor, kinézek az ablakon,
jaj, de nagyon megfájdult a szívem!

14. ÓH, TE ÉDES...¹⁴⁶

Óh, mennyire szeretlek, a kreol
színedet, a szép barna szemedet.
Ha meglátlak, érzem bűvös illatod,
és az édes-bájos mivoltodat.
Óh de nagyon kívánlak, arra kérlek,
légy enyém, nekem még a gondolat
is szép remény. Amikor közelemben
érezlek, agyamat mámor önti el.
Kérlek, ezért magadra ne várass
sokáig, a ruhádból is kibont'lak.
Siess hozzám, beteljesül vágyam...
most azonnal megeszlek, mert igazán
szeretlek, te kíváncsan finom
és édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

---

¹⁴⁵ Eredeti vers: 2012. október 12. Szonett: 2013. november 11. – E versnél nem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételttem.

¹⁴⁶ Eredeti vers: 2009. április 4. – Szonett: Szonett: 2014. január 15. – Az ihletem abból lett: rádióban reggel fél'füllel hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz! – E versnél nem jártam el szabályosan, mert az egyes versek sorvégét nem ismételttem.

15. MESTERSZONETT – Tréfa és valóság¹⁴⁷

Szombaton irodalmi est lesz Pesten,
befújom magam illatos parfümmel,
hallottam, hogy az utcák hangosak.
Vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.
Furcsa világ ez a mai, higgyétek!
Hogy lehet szilikon női mell helyett?
Nem garasoznék, ha én gazdag lennék.
Ha vezető lennék, első dolgom lenne:
felszántatni a határt mindenhol.
Politikus nem ért a gazdasághoz.
Szakembereket itthon marasztalnám.
Sokan térnek a bűnözés útjára.
Nemsokára itt a tavasz, örülök.
Ha tudnád, mennyire szeretlek, Te
ÉDES: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

2. Szonettkoszorú – Vadon mélyén¹⁴⁸

1. VADON MÉLYÉN¹⁴⁹

Erdő sűrűjén őzcsapat lépeget
rettenve-figyelve rezdülésekre,
jobbra és balra riadtan tekint'nek,
amikor közelben veszélyt éreznek.
Sötét égen ragyog már a telihold
sűrű bokrok között a bagoly huhog,

---

¹⁴⁷ Ennél a szonettkoszorúnál sem ismételtam az utolsó sorokat, és felhasználtam a legutolsó vers végsorát is.

¹⁴⁸ Koszorú készült: 2013. október 23. – 2014. június 7. – 0,10 –
Kép fotósa ismeretlen, az Internetről vettem le.

¹⁴⁹ Eredeti: 2010. november 7. – Szonett: 2014. június 7.

éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.

Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek – farkasok bűzét érzik már.
Vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg
hozzájuk, félelem járja testüket.
Gyerünk már! – mintha sugallná neki,
őzanya gidáját féltve tereli.

2.

Őzanya gidáját félve tereli,
gyerünk már! – mintha sugallná neki...
Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, még sötétben sem félnek,
mert a gólyamadár nem vadász éjjel
– tojásain csendben, fészkében pihen.
békák kuruttyolása messze hangzik
tücskök zenéje kíséri csendesen;
őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
menten futásnak ered az őzcsapat.
Vadonban úr a természet ereje,
azt megváltoztatni helyes nem lenne,

a gyöngébbeknek csekély az esélye...
ott, 'hol az őserő győzedelmeskedik!

3.

Ahol az őserő győzedelmeskedik,
az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe'
maradjanak, a természetnek esdve.
Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
rezzenés nélkül egymáshoz bújnak,
nehogy őket farkas-horda fölfedje,
rettegve megy az idő, percek múlnak,
a fák ágait ködpaplan lepi be,
holdfénytől őket óvón eltakarja,
görcsbe rándulva a merev lábaik
meg sem moccannak, szusszanás nélkül
kísértő éjszaka múlását várják.

4. NÉMA ERDŐ¹⁵⁰

Kísértő éjszaka múlását várják,
csendes erdő, magányosan leng árván
üres madárfészek s a faágon úgy
búslakodik, mint az én lelkem árnya.
Faágakon reccsen a gally, már Félhold
homályba révedezve, ha rám néznek,
néma táj körülölel, csak szél süvölt,
lelkem őre láncsa csörren, fenn a Hold.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején fekete sas ül,
figyel a földre, éhesen koncra vár.
Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?
Fészekben fiókák éhesen várnak...
senki se tudja, hová szállt a madár?

---

¹⁵⁰ Szonett készült: 2013. október 23.

5.

Senki se tudja a madár hová szállt...
a néma tájon félve tekintek szét,
fülem hallja, mire készül a Föld,
mindenhol némaság a rónaságon,
már semmi sem zöld, a szél se rebben.
Vétkes ember a Földet lerombolta,
– javaink már sehol – kizsákmányolta,
a sors nem kímél. Kakukkszóra már
hiába várunk, az idő rég lejárt.
Ember! Szállj magadba, bánd bűneid,
kérjél kegyelemet, érezd vétkeidet,
míg erdőben újra dalol a madár,
a fiókák többé ne éhezzenek,
étket csőrben hozza az anyamadár.

6. TAVASZVÁRÁS¹⁵¹

Étket csőrben hozza az anyamadár,
testünk zsibongva várja a jó időt,
hallom a szellő susogását, ébred
az erdő, érzem a nap sugarát:

---

¹⁵¹ Eredeti: 2009. október 28. – Szonett: 2013. október 10.
A kép alkotója ismeretlen, az Internetről vettem le.

Várom a jövőt, száll a gondolat,
amint tavaszi eső simogatja...
Nap melege az álmos ágakat
élteti, a fák ágain rügy fakad,
bimbó hasad, virágtól illatos az
erdő... faágak virágtól hajlanak.
A méz illata tavaszi széllel száll...
Erdő élettel teli: méhek ezrei
szállnak egyik virágról a másikra,
a zsongás titkokat rejt magába'...

7. ÉBENFA¹⁵²

A zsongás titkokat rejt magában,
fák lombjai közt madarak dalolnak,
reánk a nyári napsugár ragyog,
kéz-a kézben, csak te és én vagyok.
A zöld réten kispataokban víz csobog,
benne kishalak ficáinkolnak, kell-e
nekünk ennél jobb? Hallgatjuk a szelő
susogását, szívünk dobbanását.
A csend ezer szónál, halk zenénél
sokkal többet mesél. Felettünk (az)
Esthajnal csillag ragyogó fénye
tölti be a romantikus éjszakát,
körbe-körbe az apró csillagok
röpködnek és fényben sziporkáznak...

8.

Fényben sziporkáznak a csillagok...
Mondd meg nekem, szíved miről mesél?
Talán épp' a szép jövőnkről regél...
Örüljünk az életünknek, adjunk
hálát a boldogságért, napsugárért,
étket adó földekért, a zöldellő

---

¹⁵² Eredeti vers: 2009. október 9. – Szonett: 2013. október 10.

rétekért... patakok tiszta vizéért...
szellő susogásáért... kis bogarak
nyüzsgéséért, élőlények létéért,
mezőn nyíló virágok illatáért...
a röpködő madarak víg daláért...
az Égen tündöklő csillagokért...
az életünkért, s minden javakért,
mindenért mit Teremtőnk adott nekünk!

9. SZÍNES VARÁZSLATOK¹⁵³

Mindent, mit a Teremtő nekünk adott!
Örömöm lesz, ha kitekintek ablakon,
Jóisten festette a szép tájakat...
Színesebbre ferd át, add meg a módját,
Csodás a mi Földünk, bárhol keresgélsz,
szép kavalkádból válogass kedvedre:
a csodás naplementét rajzold meg.
Ha lombos ágak között erdőben jársz,
higgyed, hamar látod az eredményt,
egy madárfészekben örömd leled.
Ha az alkony jó, csendesül a szél,
brekegnek a békák, a tücsök zenél...
Hallgatom a csendet, természet rendjét,
öröm a szívnek élni békességben!

10.

Öröm a szívnek békességben élni!
Melyik évszak szebb? Tán a tél, amikor
a tájat lepi fehér hótakaró,
mikor kikelet jó s ibolyák nyílnak,
lelkünk telve édes borzongással,
és vadvirágok édes illatával?
Talán szebb a nyár, rózsa illatával
telve, minden ágon bimbó: sárga,
fehér, rózsaszín, bordó és a vörös-

---

¹⁵³ Eredeti: 2013. december 3. Szonett: 2013. október 10.

rózsa ezerféle árnyalatával,
szerelemre gyújtó aromájával...
Rózsafák, futórózsák, rózsabokrok,
Földünket elárasztják illatukkal,
szerelmes szíveket lángra lobbantják.

11. MENNYDÖRÖG ÉS VILLÁMLIK¹⁵⁴

A szerelmes szívek lángra lobbannak.
A sötétségből sárgás fény villan,
majd váratlanul lecsap a villám,
– Égen komor fellegek kavargva –
ijesztő dörgések kísértében...
Róka koma félve bújik a lyukba,
kölykeit sietve maga alá húzza.

Az állatok menedéket keresnek.
A vihar nem enged, sokáig kitart!
Madarak a faágakon ijesztőn
vijjognak, fészek aljára húzódnak.
Udvaron egy megtermett komondor
ugatva adja tudtára világnak:
fél a dörgéstől és a villámlástól.

---

¹⁵⁴ Eredeti vers: 2012. október 20. – Szonett: 2013. október 13.
Kép az internetről, ismeretlen fotóstól.

12.

Fél a dörgéstől és a villámlástól,
akár csak a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran,
– ahol sokkal jobb – ott ő a nagyúr!
Elbújik, mert odakünn a villámok
csapkodnak és a hangos mennydörgés
rázza a fákat. Ember-állat retteg,
mert a népet bünteti Isten átka.
Tovább nem tűrheti a Nagyúr, ami
odalenn a züllött Földön zajlik, ahol
háborúznak, és sosincs' nyugalom.
Éhezés, gyilkosság és csalás teszi
az emberi léte boldogtalanná,
béke helyett harag él szívekben.

13.

Béke helyett harag él szívekben.
Teremtőnk az emberek gonoszságát
villámokkal és mennydörgéssel sújtja,
hogy megbánják súlyos bűneiket.
Jó lenne, ha végre, arra ébrednénk,
hogy béke helyett – és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!
Addig csapkod sötétből-sárgás fénnel
villámmal, égzengéssel kísért szörnyű
zajjal, míg büntetés azokra zúdul,
akik a világunkat teszik tönkre.
Földünk csodáival elégedettek
lehetnének, amit hajdanán nekünk
Égi Atyánk szeretete teremtett.

14. VIHARBAN¹⁵⁵

Égi Atyánk szeretve teremtette.
Vihar közeleg az éj leple alatt,
színes faleveleket görget a szél,
se embert, se állatot nem kímél...
Lezúduló eső elől futnom kell...
elfáradtam, görnyedt testem szeretne
pihenni, de nincs hová a fejemet
letenni. Mi lesz velem? Segíts meg
Istenem... Erdő mélyén néma a csend,
már nem villámlik... a vihar is elült,
harkály-doktor kopog a fán odafenn.
Kiderült a kék Égbolt felettem...
a tájon csend honol körülöttem
– elmúlt fáradságom... megpihentem.

15. MESTERSZONETT – Tavasz – természet

Erdő sűrűjén lépeget őzcsapat
őzanya gidáit félve tereli,
ahol győzedelmeskedik az őserő,
s kísértő éjszaka múlását várják.
Senki se tudja, a madár hová szállt,
étket csőrben hozza az anyamadár...
a zsongás titkokat rejt magába'
s fényben sziporkáznak a csillagok...
mindent, mit a Teremtőnk adott nekünk
öröm a szívnek élni békességben,
s lángra lobbannak a szerelmes szívek.
Félni dörgéstől és a villámlástól,
békesség helyett harag él a szívben
– elmúlt fáradságom – megpihentem.

---

¹⁵⁵ Eredeti vers készült: 2011. október 5. – Szonett: 2013. október 4.

Utószó

Most, hogy Finta Katalin „Csillaghullás” c. kötetét elolvastam, igen kedves benyomásom lett a kötettől, hisz, ahogy az előszóban írtam, a költő mindent megszólít és mindenre van szonettje, Nagyon tetszett szonettjének pár sorában az a játékosság, amivel az erdő kis állatkáit felruházza:

„Tücsök pengeti hegedűje húrját
Faágon nagyot kacsint egy bagoly...
Vidáman még egyszer nagyot huhog.”

Azt hiszem, ha végig ilyenekkel operál a költő, mert azt teszi, akkor gyerekeknek is lehetne ajánlani a szép kötetet hisz meseileg is teljesen rendben van és érezni rajta a játékosságot meg azt a szeretetet, amivel verseiben készül! Mint írtam tehetséges, de mindenre-tárt karú is, hisz befogadó író és minden szerepel kis könyvében, amire szükségünk lehet e kishitű és a versekre „süket korban”, amikor a videó-internet, és játékok, televízió szinte elszípkázza a gyerekeket a könyv és a versélménytől. Pedig olvasva jobban elképzelhető lenne a még modern játék is. Hol marad a Hegedüs Géza híres mondása: „Az olvasás gyönyörűsége?”

Most, itt csak e könyv kapcsán jegyzem meg ezeket, de másutt is harcolni fogok a velejéig romlott, elszürkült korunk írástudói felé, hogy ne „amatőrnek” tituláljanak nagyszerűen író embereket, hanem karolják fel a költészet szerintük második, harmadik vonalában küzdő, kétségbeesetten írókat is, mert lehet, hogy meg fognak lepődni: Ott is vannak, akik élvonalbeliek lehetnének! Ilyen élvonalbeli költő Finta Katalin is, aki képes harcolni fiatal kora óta verseiben az elgépiesedés és elsvárosodás ellen! A harc jó, minden korban kell akár az, íme, mert ennek ereje van! Ilyen ez a könyv is, szinte ima és vers a Teremtőnek az emberi fajunk felvilágosodásáért!

Kívánom, hogy szürke korunk ilyen könyvekkel, játékosan
megírt versekkel épüljön, szépüljön minőnk örömére!

Budapest, 2014. 08. 11.

Tisztelő szeretettel:
Bornemisza Attila
író, költő, esztéta

Verseket írta és a kötetet összeállította

Finta Kata